

திருக்களிற்றுப்படியார்

(தெளிவுரையுடன்)

KOVILLOOR VEDANTA MUTT

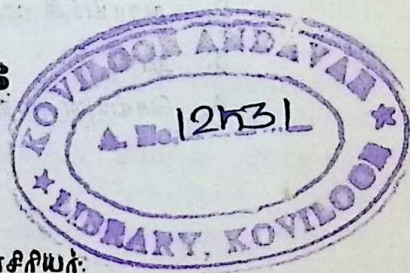
திருப்பனந்தான், காசித்திருமடத்து அதிபர் "கயிலைமாமுனிவர்"
திருவளர்திரு காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித்
தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்களின்

அருளாணையின் வண்ணம்

வெளியிடப் பெற்றது.

ACCENO: 12531

1996

தெளிவுரையாசிரியர்:

தருமபுர ஆதீனப்புவலவர்

தொல்காப்பியச் செல்வர், சித்தாந்த நன்மணி, பண்டித வித்துவான்
பேராசிரியர் கு. சுந்தரமூர்த்தி எம். ஏ., பி. எச். டி.,
முன்னாள் முதல்வர், செந்தமிழ்க் கல்லூரி,
திருப்பனந்தான்.

முன்றும் பதிப்பு: 1996

படிகள்: 1500

கிடைக்குமிடம்:

மேலாளர்,

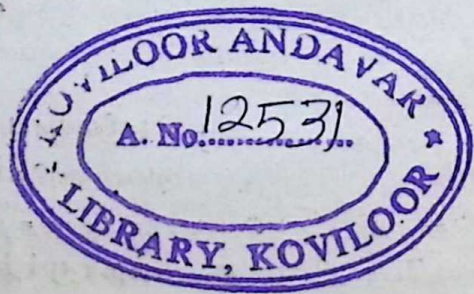
காசித்திருமடம்,

திருப்பனந்தாள்-612504

தஞ்சை மாவட்டம்.

பொருளடக்கம்

1. பதிப்புரை
2. ஆராய்ச்சி முன்னுரை i—xiv
3. நூல் 1—70
4. செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகரவரிசை 71—72

ஸ்ரீ குமரகுருபரர் அச்சகம்

காசித்திருமடம்

திருப்பனந்தாள்-612504.

பதிப்புரை

“அருந்தவர்கள் தொழுதேத்தும் அப்பன்தன்னை
அமரர்கள் தம்பெருமானே அரணேமுவா
மருந்தமரர்க்கருள் புரிந்த மைந்தன் தன்னை
மறிகடலும் குலவரையும் மண்ணும், விண்ணும்,
திருந்தொளிய தாரகையும் திசைகளெட்டும்
திரிசுடர்கள் ஓரிரண்டும் பிறவுமாய்
பெருந்தகையைப் பெரும்பற்றப்புவியூரானைப்
பேசாதநாளெல் லாம் பிறவாநாளே”

சைவ சமயச்சார்பான தெய்வப்பனுவல்கள், சாத்திரம், தோத்திரம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் சாத்திர நூல்களைப் பதினான்காக வகுத்து அவற்றை மெய்கண்ட சாத்திரம் எனப் பெயரிட்டு ஆன்றோர்கள் வழங்கி வருகின்றனர். அச்சாத்திர நூல்கள் சிவபரம் பொருளை வழிபடும் சமயத்திற்கு அதன் உண்மைகளை விளக்குதற் பொருட்டு எழுந்துள்ளவையாகும்.

“உந்தி களிறு உயர்போதம் சித்தியார்
மிந்திருபா உண்மை பிரகாசம்-வந்த அருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மை நெறி சங்கற்பு பூற்று” எனனும்

பழைய வெண்பா அப்பதினான்கு நூல்களையும் புலப்படுத்தும் இவற்றுள் திருக்கடலூர் உய்ய வந்த தேவரால் அருளிச் செய்யப் பெற்ற திருக்களிற்றுப்படியாரும் ஒன்றாகும். சிவபரம் பொருளின் அருள் தன்மைகளையும், அளப்படும் பேராற்றலையும் விளங்க வைக்கும் சீரிய நூலாகும். நூறு பாடல்களாலானது. சிவஞான போதத்திற்கு முன்தோன்றியது.

இத்தகைய ஞான நூல்கள் பலவும் தக்க விளக்கங்களுடன் அடக்க விலையில் திருப்பனந்தாள் காசித்திருமடத்தின் வழி வெளிவர வேண்டும் என்பதும் அதன் வழி அனைவரும் மெய்யுணர்வு பெற்று உய்திபெறவேண்டும் என்பதும் திருப்பனந்தாள் காசித்திருமடத்தின்

அதிபராக எழுந்தருளியிருக்கும் "கயிலைமாமுனிவர்" திருவளர்திரு
காசிவாசி முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்மிரான் சுவாமிகள்
அவர்களின் திருவுள்ளமாகும். அவர்களின் கருணைப் பிப் பந்தால்,
இஞ்ஞான நூல் ஸ்ரீ ஆதிசுமரகுருபர சுவாமிகள் 308வது குருபூசை
விழா வெளியீடாக வெளிவர திருவுளம் பற்றிய தற்கேற்பு இந்நூல்
முன்றும் பதிப்பாக வெளியிடப்படுகின்றது.

இந்நூலுக்கு ஆராய்ச்சி முன்னுரையும், தெளிவுரையும் எழுதி
உதவிய பேராசிரியர் முனைவர். கு சுந்தரமூர்த்தி எம்.ஏ., பிளக். டி.,
அவர்கட்கு ஸ்ரீ சொக்கநாதப்பெருமான் திருவருள் நலம்
உண்டாவதாக!

இந்நூல் அச்சிடுங்கால் அச்சுப்படிகளைத் திருத்தும்பணி செய்த
புலவர். மு. குஞ்சிதபாதம் அவர்கட்கு ஸ்ரீ சொக்கநாதப் பெருமான்
திருவருள் நலம் பெருக!

இந்நூல் வெளியீட்டுப் பணியில் அடியேனையும் ஈடுபடுத்தி
யருளிய கருணைத் தடங்கடலாகிய "கயிலைமாமுனிவர்"
திருவளர்திரு காசிவாசி எஜமான் சுவாமிகள் அவர்களின்
பொன்னார் திருவடிக்கமலங்களை மனமொழி மெய்களால் வணங்கு
கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

காசித்திருமடம்
திருப்பனந்தாள்.

தவத்திரு. குமாரசுவாமித் தம்மிரான்
காறுபாறு.

ஆராய்ச்சி முன்னுரை

தோற்றுவாய்: தொன்மைச் சமயமாக விளங்குவது நம் சைவச் சமயமாகும். இச்சமயத்தின் முழுமுதற் பொருளாக விளங்கும் சிவ பெருமான் பிறசமயத்தவராலும் அம்முதன்மை பிறழாது போற்றப் பெறுவோர் ஆவர். 'பிறவா யாக்கை' பெரியோன், 'நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலா, 'பெரியோன் தருக' என வருவன காண்க, இவ்வாறு போற்றப் பெறுதற்குரிய சிவபரம்பொருளை வழி படும் சமயத்திற்கு அதன் உண்மைகளை விளக்குதற் பொருட்டு எத்துணையோ நூல்கள் எழுந்துள்ளன. அவற்றுள் பதினான்கு நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. அவை, திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா இருபஃது, சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப் பஃரெடை கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்பத் திராகரணம், உண்மை விளக்கம் என்பன. இவற்றுள், திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவரால் அருளிச் செய்யப்பெற்றதே திருக்களிற்றுப் படியாராகும்.

திருக்களிற்றுப்படியார்:

இப்பெயர் காரணப் பெயராகும். இந்நூலாசிரியர் தாழ்ந்த இனத்தவர் ஆதலின் இவர்தம் நூலும் கொள்ளற் பாலதன்று என்று சிலர் கூற, எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' எனும் தகுதி உடைய சிலர், இந்நூலை நடராசப்பெருமான் திருவடிக் கீழ் இருக்கும் பஞ்சாக்கரப் படியில் வைத்தனர். அப்படியில் அமைந்திருக்கும் கல் யானை இந்நூலைத் தன் துதிக்கையால் எடுத்துப் பெருமானின் திருவடிக் கீழ் வைக்கப் பின் அதன் பெருமையுணர்ந்து அனைவரும் போற்றினர். பஞ்சாக்கரப் படியின் இருமருங்கும் கல்லானை நின்றவின், அதனைத் திருக்களிற்று படி என்பர். அதனால் இந்நூலும் இப்பெயர் பெற்றது. திருவுந்தி யாரைப் போன்றே இந்நூலும் முன்னும் பின்னும் அடைமொழி கொடுத்துச் சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. தத்துவராயர் என்பார் தாம் தொகுத்த பெருந்திரட்டு என்ற நூலில் இந்நூற்கண் உள்ள 3 பாடல்களைச் சேர்த்துள்ளார். அவர் ஏனைய சித்தாந்த நூல்களில் உள்ள பாடல்களில் எதனையும் தம் நூற்கண் எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. அதனால் அவர்தம் நோக்கில் இந்நூற்குளதாய பெருமை விளங்கும். எனவே இந்நூல் திருவருள் மேம்பாடு உடையது என்பது புலனாகின்றது.

1. இந்நூற்குப் பழைய பொழிப்புரை ஒன்று உள்ளது அதன் கண் இவ்வரலாறு உள்ளது.

நூற்சிறப்பு:

திருவுந்தியாருக்கு வழி நூலாக அமைந்த சிறப்புடையது. முதல் நூலில் அரிதாகவும் நுட்பமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களை இந்நூல் தெளிவாகவும் தக்க மேற்கோளுடனும் எடுத்துக் காட்டி விளக்குகின்றது. முன்னோர் மொழிப்பொருளைப் பொன்னேபோல் போற்றிச் செல்லும் சிறப்புடையது.

நுவலும் பொருள்:

இறையருளும் குருவருளும்:

சிவபெருமானே உயிர்கட்குத் தாயும் தந்தையும் ஆவர். உயிர்கட்கு அருளுதற் பொருட்டு அத்திருக் கோலத்துடனேயே வந்தருளுவர். எல்லா உலகுக்கும் அப்பாற்பட்டவராயினும் உயிர்கள் மாட்டு வைத்த கருணையால் அப்பொருள்கள் அனைத்திலும் கலந்து நிற்பர். ஆயினும் அவற்றில் தோய்விலர். அத்தகைய பரம்பொருளைத் தம்மை ஆட்கொண்டருளும் குருமூர்த்திகளின் வாயிலாகவே அறிதற் கியலும் அவ்வறிவின் முதிர்ச்சியால் தம்மறிவில் அச்சிவபரம்பொருள் விளங்கக் காண்பர். அந்நிலையில் தம்மையும் மறந்து அவ்விறைவனோடு பொருந்தி நிற்பின் அப்பெருமானின் தன்மையை அடைவர்.

உயிர்கள் அனைத்தையும் இறைவன் தானும் தன் தையலுமாய் அருள் உருக்கொண்டு ஆட்கொள்ளவில்லையேல் ஆகமங்களும் இல்லை; அறுசமயங்களும் இல்லை; யோகமும் இல்லை; அதன் பயனாகிய உணர்வும் இல்லை. மெய்ந்நூற் பொருள்களைக் குருவருள் வழிப் பெறுதலே பயன்படுவதாகும். தாமாகப் படித்துப் பயன் பெறுதல் என்பது கடல்நீரைத் தாமாகமுகந்து குடிப்பது போலாகும் குருவருள் வழிப்பெறுதல் மேகத்தால் அந்நீர் முகக்கப்பட்டுப் பின் மழையாய்ப்பொழிய அந்நீரைக் குடிப்பது போலாகும். பசுவின் மலம் ஏனைய மாசுகளைப் போக்குவது போல இறைவனும் குருவாக உருக்கொண்டு வந்தே ஏனைய உயிர்களின் வினைவயத்தாலாய உடம்புகளை அழிப்பன். குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைக் கொண்டே உயிர் தனது வினைகளைப் போக்கிக் கொளல் வேண்டும். அவ்வாறு போக்கிக்கொண்ட உயிர் அவன் யாண்டும் நீக்கமற நிற்கும் நிலையை அனுபவத்தால் கண்டு மகிழும். இறைவனை அவன் ஒன்றியிருக்கும் பொருளின் அடையாளத்தைக் கொண்டுதான் அறிய முடியும். அதுவன்றி அவனுக்கெனத் தனித்த ஓர் அடையாளம் இல்லை. ஆதலின் அவனுக்கு ஒப்பாக யாதொரு பொருளுமில்லை. அவ்வருள்வழி நிற்கும் தவமுடையார் தம் ஒப்பின்மை கொண்டு இதனையும் அறிய இயலுமாதலின் அவரே இதற்குச்சான்றாவர். இறையுணர்வோடு அவனைக்காண முயலின் அவன் தெளிவாக அறிய நிற்பன். தன் உணர்வோடு காணமுயலின் அவன் காணலாகான்.

இறைவன் உயிர்களால் அறியப்படும் பொருள் எனின் உயிர்களால் அறியப்படும் பொருளெல்லாம் அழியும் தன்மைத்தாதலின் அவனும் அழியும் தன்மையன் ஆவன். அறியப்படாத பொருளெனின் அவனைப் பற்றிக் கட்டுரை இன்றும். பின் எங்ஙனம் கொள்வதெனில் அவன், உயிர் அறிவாழும், (பதி ஞானத்தாலும்) உலகு, அகக் கருவிகள் முதலியவற்றின் வாயிலாக அறியும் அறிவாலும் (பாச ஞானத்தாலும்) அறியப்படும் பொருளாகான் என்பதும், அவனருளையே கண்ணுக்கொண்டு காண்பார்க்கு அறியும் பொருள் ஆவன் என்பதும் அறியத்தக்கதாம். சிவபரம்பொருள் உயிரினில் பிரிவின்றி இயைந்து நின்றவின் ஒன்று என்றலுமாகாது; இரண்டு என்றலுமாகாது. கண்ணுக்குப் புலனாகாமையின் உள்தென்றும் சொல்ல ஒண்ணுது; மெய்யுணர்வுடையார் தம் உள்ளக்கிழியில் உருவாய் நின்றவின் இல்லையென்றும் சொல்ல வொண்ணுது; உயிர்கள் செய்த வினைக்கேற்ப அப்பயனை ஊட்டுதலின் அவன் செயலை நன்றென்றலும் ஆகாது; தீதென்றலும் ஆகாது; அப்பரம் பொருள உயிரும் ஆகாது; உயிரைப் பிணித்து நிற்கும் தனையும் ஆகாது; முதலுமாகாது. முடிவுமாகாது. தன்மை செய்தோரைக்காத்தும், தீமை செய்தோரை ஒறுத்து அதனால் அத்தீமையினின்றும் காத்தும், அரசன் ஆனை செலுத்துவதைப் போன்றே இறைவனும் உயிர்களின் செயலுக்கு ஏற்ப இன்ப உலகிலும், நிரைய உலகிலும் செலுத்தி வினைமாசு நீங்குமாறு செய்வன்.

நமது கையால் நம் செயல்களைச் செய்தல் போல இறைவனும் தன் அருட்சத்தியால் ஐந்தொழில்களையும் செய்வன். அந்நிலையில் ஒன்றாவன் அவ்வைந் தொழில்களையும் தன் ஆனை வழி நிற்கும் ஐவரைக்கொண்டு செய்தலின் அவர்கட்குத் தலைமையுமாவன். கட்டியாக இருந்த பொன் அணியாக மாறுகின்ற பொழுதும் அதன் நிறம் வேறுபடுவதில்லை. அதைப்போன்றே இறைவனும் தம்நிலையில் இருக்கின்ற பொழுதும் அருட்சத்தியுடன் ஒன்றியிருந்து அருள்செய்கின்ற பொழுதும் வேறுபடுவதில்லை.

உலகிலுள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் அம்மையப்பரின் வடிவங்களே அங்ஙனமாக உயிர்க்கும் இறைவனுக்கும் உளதாகும் இயைபு ஒன்றுபட்டது என்றோ, இரண்டுபட்டது என்றோ, ஒன்றும் இரண்டு மற்றது என்றோ எங்ஙனம் கூற இயலும்? இறைவன் ஐம்பெரும் பூதமாகவும், எண்வகை வடிவினதாகவும், பெண்ணுற நிற்பவனாகவும் இருப்பன். தம் செயலற்றுத் தாம் அற்றவர்க்கே இறைவனின் உண்மை தெரியும். ஒரு மையுணர்வால் காணப்பெற்ற சிவபரம் பொருளை உணர்ந்து இன்புற்று மகிழ்ந்த வண்ணம் இருப்ப தன்றி வேறு செய்யத்தக்கதில்லை. உயிரும் இறைவனும் வேறு என்றும், நானே இறைவன் என்றும், இறைவனே நானாகின்றான்

என்றும், நான் இறைவனானேன் என்றும் கூறுவதெல்லாம் பொருத்தமின்றும். இறைவன் உயிரிடத்து ஒன்றாயும், வேராயும், உடனாயும் விளங்குகின்றான் எனக் கூறுவதே பொருத்தமாகும். நம் வயிற்றிலிருக்கும் புழு அடையும் துன்பத்தை நாம் அடைவதில்லை. அதைப் போன்றே இறைவனின் அடிமையாக விளங்கும் நாம்படும் இன்பதுன்பங்களையும் இறைவன் அடைவதில்லை. இவ்வாறு அவன் அடையவில்லையெனினும் அவனே உலகெலாம் ஆகியும் உயிர்க்கு உயிராகியும் நிற்பன். ஆண் பெண் அலியாகவும் நிற்பன். ஆசிரியரும் மாணவருமாய் உள்ளோர் ஒருவர் ஒருவரைப் பருவுடம்பால் காணினும் உயிரளவில் காணவியலவில்லை. அதைப் போன்றே இறைவன் உயிர்க்கு உயிராய் விளங்கினும் அவனைப் புறக்கண்ணால் காண்டற்கில்லை. கடல் நீராடச் செல்வார் அதன்கண் நீராடுவதல்லது அதன் ஆழ அகலங்களை அறிய இயலுவதில்லை. அதைப்போன்றே இறைவன் உயிர்களை ஆட்கொண்டிருக்கும் அமையத்தும் அவனாலாய பயனை நுகர இயலாமையன்றி அப்பெருமானின் அளவிலாற்றல் முதலாயவற்றை முற்ற அறிதற்கில்லை. ஆயினும் இறைவன் உயிர்க்குக்குருவாக எழுந்தருளும் அமையத்து அவனை அவ்வுயிர் காண்டல் உண்டு. 'சிவனெனயானும் தேறினன் காண்க' எனும் மணிவாசகரின் திருவாக்கால் இவ்வுண்மை அறியப்படும். உயிர்கள் உய்தற்காக இறைவன் உயிர்களிடத்து இருந்து வருவதல்லது உயிர்கள் இறைவனாதலில்லை. அது மரத்தின் கண் தோன்றும் புல்லூரி மரமாகாது போலவாம். முத்தியைப் பெறுவதற்குரிய உயிரினிடத்தே ஆணவமாகிய கொடிபடர்ந்து அதனால் உடலென்னும் பழமும் பழுத்துள்ளது திருவருளென்னும் வாளினால் அவ்வாணவக்கொடியை அறுத்துவிடின் வீடுபெறு என்னும் பழம் உயிர்க்குக் கிடைத்துவிடும்.

அருள் பெறுவதற்குரிய நெறி:

கைம்மாறு வேண்டாத சிவதன்மத்தாலோ அல்லது சிவயோகத்தாலோ அல்லது சிவஞானத்தாலோ யான் என்பது அற்றுத் திருவருளிடத்து அன்புசெயின் இறைவனும் அதன் வழியே உயிர்கட்கு அருளி உய்விப்பன்.

சிவதன்மம்:

இது இருவகைப்படும் ஒன்று மென்மையான செயல்களால், இறைவனை அடைய முயல்வது. பிறிதொன்று செய்தற்கரிய வன்மையான செயல்களால் இறைவனை அடைய முயல்வது, இவற்றை முறையே மெல்வினையென்றும், வல்வினையென்றும் கூறுவர்.

மெல்வினை:

திருக்கோவிலுக்குச் சென்று அலகிடல், மெழுஞதல், திருவிளக்கிடுதல், திருமாலை தொடுத்து அணிவித்தல். போற்றிப் புகழுதல் வணங்கல் முதலிய செயல்களைச் செய்வதும், அடியவரை வழிபடுவதும் திருவைந்தெழுத்தை ஒதுவதும் முதலான செயல்களெல்லாம் மெல்வினை யெனப்படும்.

வல்வினை:

வைரவர்க்குத் தன் மகவரிந்து ஊட்டிய சிறுத்தொண்டர் செயலும், சிவபூசைக்குத் தடையாய் இருந்த தன் தாதையின் தானைத் தடிந்திட்ட சண்டிசர் செயலும், வயல் பிளவில் இறைவற்கென எடுத்துச்சென்ற உணவு சிந்திவிடத்தன் கழுத்தையே அறுக்கத் துணிந்த அரிவாட்டாயர் செயலும், போல்வன வல்வினை எனப்படும். இத்தகையோர் தாம் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் இறைவர்க்கே உரியவாகக் கொண்டு தம் உணர்வையும் முழுமையாக அப்பெருமாளிடத்து ஆட்படுத்தி விடுவதால் இவை அறமாயின. உழவும் தனுகும் வேருகின் பயனளியாது. ஒன்றாயின் பயன்தரும். அதைப் போன்றே இச்செயல்களும் நினைவும் வேருகின் அறன் எனப்படா, ஒன்றாய் அமைதலின் அறன் எனப்பட்டது.

சிவயோகம்:

இது இருவகைப்படும். ஒன்று ஆதாரயோகம் என்பது பிறிதொன்று நிராதாரயோகம் என்பது. இவை இரண்டும் இறைவனின் திருவடியை அடைவிக்கும்.

ஆதாரயோகம்:

உடம்பின்கண் உள்ள ஆறு ஆதாரங்களிலும் இறைவர் தம் திருவுருவங்களை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு படிப்படியாகச் சென்று பரம்பொருளில் ஒன்றுபடுவது ஆதாரயோகம் ஆகும். இவ்விடங்களில் வைத்து வழிபடும் தெய்வங்கள் திருவைந்தெழுத்தின் குறியீடாக எண்ணத்தக்கராவர். இந்நிலையைக் குருவருள்வழி நினைந்து எண்ணின் இறைவனும் அம்மையப்பராக எழுந்தருளி மலமகற்றித் தானாக மலரடிக் கீழ் வைப்பர். இவ் ஆறு இடங்களிலும் வைத்து வழிபடும் பயிற்சி மேலிட்டால் தன்னுணர்வு அழியும் அப்பொழுது இறைவனோடு ஒன்றுபடும் பேறும் கிட்டும்.

நிராதாரயோகம்:

யாண்டும் நீக்கமறநிறைந்திருக்கும்பரம்பொருளை அவனருளால் அவனருள்வழி நினைந்து அதனோடு ஒன்றுபடுவது நிராதாரயோகம் ஆகும். திருவருள் வயப்பட்டு அதனையே கண்ணாகக்கொண்டு காண்பவரே இறைவனைக் கண்டவர் ஆவர். தான்வேறு இறைவன்வேறு என நினைந்து வேறுபடுத்திக் காண்பவர் இறைவனைக் காணாதவர் ஆவர். இத்தகைய யோகம் கைவருவதற்கு உயிர் உலகியற்பொருள் கருடன் சார்ந்து அசைவுறுதல் இன்றி, மனஒருமை பெற்று நிற்க வேண்டும். அவ்வாறு மனம், மொழி, மெய்கள் அலைதலின்றித் திருவருளிலேயே ஒன்றும் யோகியர் தம்உள்ளத்தில் இறைவனும் நீங்காது நிற்பன். இந்நிலை கைவருவதற்குச் செய்யத்தக்க வழிவகை உண்டு. அவையாவன: பொருளாஸ்லவற்றைப் பொருளெனக் கருதி

அவற்றில்மயங்கலாகாது. அவற்றால்வரும்பற்றுக்கொண்டு அவற்றில் அழுந்திவிடல் ஆகாது. நன்றங்கால் நல்லவாக் காண்டலும் அன்றங்கால் அல்லற்படுதலுமாகாது. தன் அறிவைப் பற்றுதல் ஆகாது. மாறாக இறையருளைப் பற்றி நின்றலும் வேண்டும். இவை ஒன்றி நின்றற்கு வழியாம். இவ்வோகத்தின் முதிர்ச்சியுடையார்க்கு நடராசப் பெருமானின் திருச்சிலம்பு ஓசை கேட்கும். தன் முனைப் பற்ற நிலையில் அவ்வோசைவழிச் செல்லின் அப்பெருமான் உமையுடன் தோன்றி அருளுவன். சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின்' எனத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளமையால் தனக்குச்சார்பாக இருக்கும் செம்பொருளை உணர்தலே தியானமாகும். அத்தியானத்தின் வழி அகப்புறப்பற்று நீங்கின் அதுவே நிர்வாணக் கூடுதலுமாகும் அதன் விளைவாக இறைவன் விரைந்து வந்து அருளுவன்.

சிவஞானம்:

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அவற்றின் வேருக் விளங்கும் சிவத்தையும் நன்குணர்ந்தார் பிறவியற்றவராவர். தொன்னூல் பரசமயந்தோறும் அதுவதுவே நன்னூல் எனத் தெரிந்து நாட்டும். ஆதலின் அவற்றை ஆராய்தலில் காலத்தைச் செலுத்த வேண்டுவ தில்லை. உலகியற் பொருள்களில் பற்றின் நித்திருவருளில் சிந்தனை கொண்டு நிற்பின் இறைவனை அறிந்து இன்புறலாம். இவ்வகையில் பயிற்சியுற்றார்க்கு இறக்குங்கால் வரும் கலக்கமில்லை. உடலோடு இருக்கும் பொழுதே இறந்தார் போன்ற நிலையும் கிட்டும். இதன் மேலும் மன அசைவின்றி சும்மா இருத்தலாகிய சுகமும் கிட்டும். திருவள்ளுவனார் வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமையென்று கூறியுள்ளமையால் பிறவாமை யொன்றுமே வேண்டத்தக்கதாம். அப் பிறவாமையும் அவாவின்மையால் வரும் என அப்பெருமகனார் கூறியுள்ளமையால் இறைவனிடத்து அவா அறுத்தலை வேண்ட வேண்டுமென்பதாம். திருவருளில் ஒன்றுதற்காம் பேறுகிட்டிய விடத்து உலகை நோக்குதலோ அகக்கருவிகளில் தொடர்பு கொள்ளுதலோ கூடாது. கூடின் திருவருளை முழுமையாக அறிந்து இன்புறுதல் அமையாது. அதனால் உடல் எடுக்கவும் நேரும். ஞானிகட்கு வினை வயத்தால் ஒரோவழி உடல் எடுக்க நேரிடினும் அதனால் தீங்கடையார். இறைவன் அருட்சத்தியைத் தன்னிடத்து உடையவனாதலின் கருணையால் அவர்களைக் காப்பன். உயிரினங்கள் அனைத்துமே இறைவனது அடிமையாதலின் அவ்வுயிர்களுள் ஒன்றாகியும் உள்ள ஞானியர்களைத் துயரகலக் காத்தல் உமையொருபாகனாகிய அப்பெருமானின் கடமையாகும். உயிரிடத்துத் திருவருளைக் கண்டு வணங்கி அவ்விடிவாய் சிவபெருமானுக்கு அன்பையே நீராகவும் தன்னையே மலராகவும் கொண்டு வழிபடின் பிறவியறும். இதுவே ஞானவழிபாடாகும். தன்னைப்பெறுவதை விடவேறுபேறில்லை. ஆதலின் அவ்வாறு பெற்றவர் யாரெனில் தான் இதுகாறும் உலகு

உடல் நுகர்வுகளை அறிந்தது போல அவற்றை விடுத்துச் சிவத்தைத் தம்மறிவின் கண்ணே கண்டு வழிபடுவாரேயாம். உலகியற் பொருளை பற்றி வாழின் துன்பமாம். திருவருள் வழிநிற்பின் இன்பமாம். இவ்வாறு நிற்பார் அகக்கருவிகளால் அலைக்கப்படுவதன்றி இன்புற்றிருப்பார். ஞானியர்கள் தம் கண்ணானும், மனத்தானும் இறைவனையறிந்து பெரிய ஆலமரத்தைத் தன்னகத்து அடக்கி நிற்கும் வித்தெனச் சிவத்தைத் தம்மகத்து அடக்கி நிற்பார். விண்ணும் மண்ணுமாய் எங்குமாய் நிற்கும் பரம்பொருளுக்கு அடியாரின் உள்ளமும் இடமேயாம். ஏனையிடங்களில் விளக்கமின்றி நிற்கும் அப்பரம்பொருள் இவரிடத்து விளக்கம் பெற்று நிற்பார். உலகியற் பொருள்களின் நுகர்வினை இறைவனை உள்ளே காணும் வகையானும் மாற்றலாம். புறத்தே காணும் வகையாலும் மாற்றலாம். அகத்துக் கண்டு வழிபடுதல் அன்பு நெறியாம். புறத்துக் கண்டு வழிபடுதல் அறிவு நெறியாம். அகத்தே கண்டு மாற்றியவர்கள் திருக்குறிப்புத் தொண்டர். அரிவாட்டாயர் ஏயர்கோன் கலிக்காமர், மூர்த்தியார், மூர்க்கர் ஆகியோர் ஆவர். கண்ணப்பர், சேந்தனார், மங்கையர்க்காசியார் போன்றோரும் நெறியாகிய அன்புநெறிநின்று உய்ந்தவர்களாவர். ஆயினும் இறைவனை அகத்துக் காண்டல், புறத்துக் காண்டல் என்ற நினைப்பின்றி எங்கும் கண்டு வழிபடப் பழகின் இறைவன் உமையொரு கூறனாய் வந்தருளுவன். இவ்வாறு உள்ளன் போடு இறைவனை அன்பே அன்பேயென அழைத்துத் தன் உணர்வையும் முழுமையாக இழப்பின் அதுவே பெறும் பயனாகும். உள்ளன்பு இன்றி நீராடலும், கடவுளை எண்ணுதலும், போற்றி உரை புகறலும் பயனற்றனவேயாம். எல்லாச் சமயங்களும் இவ்வன்பு நெறியே வீடடைதற்கு வாயிலெனக் கூறுகின்றன. சிவஞானமும் அதன் நுகர்வும், வித்தும் முனையும் போன்றன. சிவஞானத்திடத்து சிவ நுகர்வு தோன்றாமையின் அதனைக் கைவிடலாமென்பார் வித்திடத்து முனையைக் காணாது அவ்வித்தையே கைவிடுவார் போல்வராம். பொறியடக்கம் கொண்டு திருவருளை நோக்கி இருக்கும் உயிர்க்கு இறைவன் செயலற்று இருக்கும் நிலையை அருளுவன். அதனால் ஆணவ மலமும் நீங்கும். அருள்நெறி நின்று இறைவனோடு பொருந்தவரும் யோகியர்க்கு காலம், இடம், திசை, இருக்கை முதலாய எவ்வித நியமங்களும் இல்லையாம்.

அருளுரை:

இவ்வாறெல்லாம் செய்தற்கரிய செயல்கள் பலவற்றையும் செய்த மெய்யுணர்வுடையார் எய்தற்கரிய பயன் பலவற்றையும் எய்தினர். நாமோ உலகியலுணர்வறியுமன ஒருமைப்பாடு கொண்டு இன்பம் பெறவேண்டியிருக்க அந்தோ! கொன்னே காலம் கழிக்கின்றோம். மேற்கூறிய சிவதன்மம் முதலாய செயல்களைச் செய்தல் அல்லது செயலற்று இருந்து திருவருளை நோக்கி இருத்தல் அல்லது

ஞானநெறிநின்று யாண்டும் எங்கும் சிவமே பார்த்து நின்றல் ஆகிய இவற்றுள் யாதொன்றையும் செய்யாது உண்டிருப்பதால் மட்டும் யாது பயன்? துறவறத்தில் நின்றலென், இவ்வுறத்தில் நின்றலென்? பேரறிவென்னும் ஞானமாகிய வாளினை உள்ளத்தின் கண்ணே பற்றி நில்லாவிடில் தக்கன் செய்த பெருவேள்வி போலத், தீதாகி விடும் உலகுக்கு ஒரு தலைவன் சிவபெருமானேயென்றும், எனது அறிவும் செயலும் அவனது உடைமையும் செயலுமாம் என்றும் கருதி ஒழுகின் சிவமாம் பெருவாழ்வு கிட்டும் திருப்பாற் கடலைக் கண்டதால் பயன் ஏற்படுவதில்லை: அதனையுண்டாத்தான் பயன் பெறமுடியும். அதைப் போலத் திருவருளைப் பெற்றவர்கள் சிவத்தொடு கலப்பினன்றி துன்ப முறுவதில்லை.

சித்தாந்தச் செந்நெறியின் உயர்வு:

ஒப்பற்ற பேரருளை வழங்குதற்கென அருட்சத்தியுடன் ஆடல் செய்யும் இறைவனும், எலும்பையும் பெண்ணுருவாகச் செய்யும் அடியவரும் இச்சமயத்திலல்லது வேறு எச்சம! த்திலும் உளதாகக் கேட்க இயலவில்லை இச்சமயநெறியில் உறைப்புற்றோர் அம்மையப்பரின் அருள் பெற்றவராய்த் தமக்குண்டான பேரின்பப் பெரு வாழ்வில் அழுந்தி நிற்பர். அன்றியும் அவர் தத்துவங்களிலும் உயிர்களிலும் கலந்து நிற்கும் இறைவனைத் தம்முணர்வில் தேர்பெறவரும் ஞானச் செல்வராய் விளங்குவர்.

ஞானியர் இயல்பு:

ஆற்றநீர் கடலொடு கலந்து மீண்டபின் அதன் உவர்ப்பே அதன் கண்ணும் இருக்கும். அதைப்போன்றே இறையருளில் தோய்ந்த ஞானியர் உடலொடு இருப்பினும் சிவானுபவம் பொருந்தி யவராகவே இருப்பர். ஞானசம்பந்தர் பாலையை நெய்தலாகப் பாடியதும், நாவுக்கரசர் பாம்பின்விடம் நீங்கப் பாடியதும், சுந்தரர் முதலையுண்ட பாலனை மீட்கப்பாடியதும் அவர்கள் திருவருளில் தோய்ந்த வண்ணம் இருந்து அவர்களின் கரணங்களும் அவ்வருள் வழிபட்டமையாலேயாம். தூக்கம் வந்துற்றார்க்குத் தூய படுக்கையும் கிடைப்பின் அதன் பயன்மிக நன்கு தூங்கிவிடுவர். அதைப்போன்றே முன்னமேயே இறைவனின் திருவருள் வீழ்ச்சி பதியப் பெற்றவர்க்கு இறைவனின் அருள் தோக்கமும் கிட்மொயின்மேலும் அத்திருவருள் வயத்ததாகியேவிடுவர். இத்தகைய ஞானியர் ஒடுங்கின் உலகமும் ஒடுங்கும். அவர்கள் திருநோக்கம்படின, இவ்வுலகம் எழுச்சி தரும். அவர்கள் வெகுளின் செல்வமும், புகழும், கல்வியும் இவ்வுலகில் தங்கா இறைவன் தன் செயலை இத்தகைய மெய்யுணர்வுடையோரின் வாயிலாகச் செய்வன். ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகர் ஆகிய நால்வரும் செய்த அருட்செயல்கள் இறைவன் இவர்களைக் கொண்டு செய்த அருட்செயல்களேயாம். இத்தகைய அருட்செயல்கள் சிவயோகத்தின் பயனாக விளைவதால் இச்சிவயோகமே யோகமாகும்.

இதுவல்லாத மற்ற யோகங்கள் அவயோகமேயாகும். யோகியர்தம் உணர்வையும், செயலையும் இறையருள் வழியே இயக்குதலால் உடலுமூல் நுகரும் செயல்களின் பயன் அவர்களுக்கு உளவாவதில்லை.

தம்மனுபவம்:

சமய உண்மைகளும் இலக்கண நூல்கள் பலவும் ஒன்று உரைத்ததைப் பிறிதொன்று உரையாது. இங்ஙனமாக யான் எந்த அளவு கூறமுடியும்? அவ்வாறு கூறினும் அனைவரும் ஒரு முகமாக எங்ஙனம் ஏற்க முடியும்? எனக்குக் கிட்டிய பேரறிவு வழிவழியாக அருளிச் செய்யப் பெற்ற சிறப்புடையது எனது ஞானசிரியரால் எனக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற பேரறிவையே இந்நூல்வழிக் கூறுகின்றேன்.

தில்லையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கூத்தப்பெருமானே தன் அளவிறந்த கருணையால் என்னைப் போல்வதொரு வடிவுகொண்டு என்மலமகல ஆட்கொண்டருளினன். குருவருளால் பெற்ற பேரின்பத்தை இத்தகையதென யான் எவ்வண்ணம் கூறுவேன். அவரவரின் தத்தம் துய்ப்பறிவாலேயே நுகர்ந்து இன்புற முடியும்.

இறைவனே தன்னருட்பெருக்கினால் குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளி எனது விலங்காகிய ஆணவத்தை நீக்கித் தன் பொன்னடியை என் மேல் சூட்டினான். இறைவன் என் பாசமாகிய குற்றங்களை அறுத்து என்னை ஆட்கொண்டு என் நினைவில் நின்று அதன் பயனாக பேரின்பத்தையும் வழங்கி அருளினன். அத்தகையோன் திருவியலூரினன் சிவயோகியாகிய ஆளுடையானென்னும் திருப்பெயரை உடையான் என்போன்றோரையும் ஏற்றருளும் இரக்கமுடையான். அவனே அடியார்கட்குத் தலைவனாவான். அவனே பிறவி வழிவருமா உடலை மாற்றியவன். அப்பெருமான் பருவத்தே வந்து என்பிறவி வேரையறுத்து அடிமையாக்கினன். அவனுக்கு யான் யாது கைம்மரறு செய்ய இயலும்? இதுபொழுதே எனக்கு வீட்டின்பம் கிடைப்பினும் கிடைக்க அன்றி அதனை நான்விரும்பும் அமையத்தே அவன் தந்தருளினும் தந்தருள்க. என்னை ஆட்கொண்டிருக்கும் அம்மையப்பருக்கு அடிமையாய் இருத்தலின்றி வேறு எதனையும் அறிபேன்! என்னை எப்பொழுதும் அடிமையாக உடைய அப்பெருமான் என்னுடன் கலந்து என்னநிலையில் நின்று என்னை அடிமையாகவும் கொண்டு இயக்குதலால் என்னை நானறியப் பெற்றேன். என்போன்றுதன்னைத் தான் அறிந்திருக்கும் அடியவர்களோடும் கூடி ஒழுகப்பெற்றேன். என் உள்ளத்தும் எந்தலையிலும் தன் திருவடியைச் சூட்டி ஆட்கொள்ள வந்த பெருமானே, பேரின்பம் வழங்கியவனே, அம்மையப் பராக விளங்கும் தொன்மைக் கோலத்தோடு நின்றருளுபவனே என்றும் வாழ்ந்தருள்க என வாழ்த்துவதல்லது வேறு என்சொல்லி வாழ்த்துகேன்.

உவமைகள் :

ஆசிரியர் தாம் எடுத்துணர்த்தும் மெய்ப்பொருளை இனிதாகவும் செவ்விதாகவும், உணர்த்துதற்குத் தக்க உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். அவை குறிக்கத்தக்கன.

- (1) ஆர்த்த கடல் தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகம் தணிந்திடுமோ (6)
- (2) இன்று பசுவின் மலமன்றே இவ்வுலகில் தின்ற மலமனைத் தும நீக்குவது (7)
- (3) ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்த நீர் அந்நீர்மை மாற்றி அவ்வாற்றான் மறித்தாற்போல் (11)
- (4) தூங்கினரைத் தூயசயனத்தே விட்டதற்பின் தாங்களே சட்ட உறங்குவார்கள் — ஆங்கதுபோல் (13)
- (5) உழவும் தனுசும் ஒரு முகமேயானால் இழவுண்டோ சொல்லாய் இனி (21)
- (6) தாழ்ந்த மணி நாவேபோல் (32)
- (7) வடம் அடக்கி நிற்கும் வடவித்தே போல (48)
- (8) வித்தும் அதன் அங்குரமும் போன்று (57)
- (9) மன்னன் அருள் எவ்வண்ணம் மானுடர்பால் மாணவக அன்ன வகையது (75)
- (10) கடலுயிர்த்த இன்னமுதம் உண்டவரே உண்டார் சுவை (77)
- (11) நங்கையினால் நாமனைத்தும் செய்தாற்போல் (78)
- (12) பொன்னிறம் கட்டியினும் பூணினும் நின்றாற்போல் (79)
- (13) உன்னுதரத்தே கிடந்த கீடம் உறுவதெல்லாம் உன்னுடையதென்னாய் நீ உற்றனையோ? மன்னுயிர்கள் அவ்வகையே காண் (87)
- (14) கடலலைத்தே ஆடுதற்குக் கைவந்து நின்றும் கடலளக்க வாராதாற்போல் (90)
- (15) அவனிதனில் தோன்று மரப்புல்லூரி தொல்லுலகில் அம் மரமாய் ஈன்றிடுமோ சொல்லாய் இது (92)

உருவகம் :

திருவுந்தியாருக்கு வழி நூலாகத் தோன்றியது என்பதற்கேற்ப அந்நூல் வழி விளக்கிய உருவகம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

முத்தி முதலுக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்து)

அத்தி பழுத்ததென் றுந்தீபற

அப்பழ முண்ணுதே யுந்தீபற.

இம்முதனுற் கருத்தை மிக அழகாக.

முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்து)
அத்தி பழுத்த தருளென்னுங் — கத்தியினால்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம்பழுக்கும்
ஏகக் கொடியெழுங்காண் இன்று.

என இந்நூல் விளக்கியுள்ள திறம் அறிந்தின் புறுதற்குரியது.

திருத்தொண்டர்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள்:

ஆசிரியர் பொதுவாகத் திருத்தொண்டர்களிடத்தும் சிறப்பாகச் சமயகுரவர் நால்வரிடத்தும் கொண்டிருக்கும் பற்றுமிகவும் பாராட்டு தற்குரியதாகும்.

சமயகுரவர்:

ஞானசம்பந்தர் : பாலைநெய்தல் பாடியது (12) ஞானசம்பந்தரின் பெயர்கேட்ட மாத்திரத்தே மங்கையர்க்கரசியாருக்குப்பால் சுரந்தது (54) அங்கம் உயிர் பெறவே பாடியது (65) இவையன்றி, 'ஓடம் சிவிகை உலவாக்கியிழைக்கப், பாடல் பனைத்தாளம் பாலை நெய்தல் - ஏடெதிர் வைப்பு' என்புக்குயிர் கொடுத்தல் ஈங்கிவைதாம் ஒங்கு புகழ்த், தென்புகலி வேந்தன் செயல்' என இவர்தம் அருளிச் செயல்களைத் தொகுத்தும் போற்றுவர்.

நாவுக்கரசர் : பாய்பொழியப் பாடியது (12) இதுவன்றிக் 'கொல்கரியின் நீற்றறையின் நஞ்சிற் கொலைதவிர்த்தல், கல்வே மிதப்பாய்க் கடல் நீந்தல் — நல்ல, மருவார் மறைக் காட்டில் வாசல் திறப்பித்தல், திருவாமு ராளி செயல்' என இவர்தம் அருளிச்செயல்களைத் தொகுத்தும் போற்றுவர்.

சுந்தரர் : காலனை அன்று ஏனிக் கராங்கொண்ட பாலன் மரணம் தவிர்த்தது (12) இதுவன்றி, 'மோகம் அறுத்திடின் நாம் முத்தி கொடுப்பதென, ஆகமங்கள் சொன்ன அவர் தம்மைத் — தோகையர் பால், தூதாகப் போகவிடும் வன்ருண்டன் தொண்டுகளை, ஏதாகச் சொல்வேன் யான்' என இவருக்கு இறைவனருளிய அருட்திறத்தை வியந்தும் போற்றுவர்,

மணிவாசகர் : 'பாய்பரியொன்று அந்தப் பரமானந்தப்பரனைத் தூயதிருவாய் மலராற் சொற்செய்து - மாயக், கருவாதை யாமறியா வாறு செய்தான் கண்டாய்' திருவாத வூராளுந்தேன் என இவரைப் பாராட்டி மகிழ்வர்.

பிறதொண்டர்கள் : சிறுத்தொண்டர் (18). சண்டிசர் (19). அரிவாட்டாயர் (20). (5). திருக்குறிப்புத்தொண்டர் (50). ஏயர் கோன் கலிக்காமர் (50). மூர்த்தியார் (50) மூர்க்கர் (50). கண்ணப்பர் (52). சேந்தனார் (53).

தக்கனார் : வேள்வியும் தன் முனைப்போடு செய்யின் பயன் தராது என இவர் மூலம் விளக்கப் படுகின்றது.

முன்னோர் மொழிப்பொருள் :

முன்னோர் மொழிப்பொருளைப் பொன்னே போல் போற்றியுரைக்கும் திறன் இவ்வாசிரியர் மாட்டுப்பெரிதும் காணப்படுவதொன்றாகும்.

1. திருவுந்தியாரும் திருக்களிற்றுப்படியாரும் :

திருவுந்தியார் நாற்பத்தினான்கு பாடல்களில் அமைந்துள்ளது; இந்நூல் நூறு வெண்பாக்களைக் கொண்டது. நாற்பத்தினான்கு பாடல்களில் விளக்கப்பட்ட கருத்தையே இந்நூல் விளக்குகிறது. இவ்வகையில் விளக்கம் தருமாற்றைப் பின்வருமாறு அறிஞர்கள் தொகுத்துக் கூறுவர்.

திருவுந்தியார் — திருக்களிற்றுப் படியார்		திருவுந்தியார் — திருக்களிற்றுப் படியார்	
1	4—5	23	42—43
2	6—7	24	44—45
3	8	25	46—50
4	9—10	26	51—52
5	11	27	53—56
6	12—13	28	57
7	14—21	29	58—62
8	22	30	63—64
9	23—24	31	65—68
10	25	32	69—75
11	26	33	76
12	27—28	34	77
13	29	35	78—79
14	30	36	80—81
15	31	37	82—83
16	32	38	84
17	33	39	85—91
18	34	40	92
19	35	41	93—94
20	36—37	42	95—96
21	38—40	43	97—99
22	41	44	100

பொருள் வகையால் உணரத்தக்கது இதுவாகும். இனித் திருவுந்தியாரின் தொடர்களை அவ்வாறே முகந்து நிற்கும்பாடல்கள் பல உள். அவை ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கனவாம்.

திருவுந்தியார் — திருக்களிற்றுப் படியார்		திருவுந்தியார் — திருக்களிற்றுப் படியார்	
1	4	26	51
3	8	27	53
4	9	28	57
8	22	30	63
9	23	31	65
10	25	32	69
13	29	34	77
15	31	40	92
16	32	41	93
17	33	44	100
19	35		

2. திருக்குறள் கருத்துக்கள் :

1. “சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரும் நோய்” இதனைச்

சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் என்றமையால் சார்புணர்தல் தானே தியானமும் — சார்பு கெடவொழுகல் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப் படவருவ தில்லைவினைப் பற்று,

எனவரும் பாடல் ஏற்று நிறற்றல் காண்க.

2. ‘வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது வேண்டாமை வேண்ட வரும்’

இதனை

வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை என்றமையால் வேண்டின் அஃதொன்றுமே வேண்டுவது — வேண்டினது வேண்டாமை வேண்டவரும் என்றமையால் வேண்டுக வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால்.

எனவரும் பாடல் ஏற்று நிறற்றல் காண்க.

3. அ. திருவாசகம் :

திருவாசகக் கருத்துக்கள் இரண்டிடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

1. கண்ணப்ப னொப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின் என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் சுண்ணப்பொன் நீற்றற்கே சென்றாதாய்க் கோத்தும்பி.

என்பது திருவாசகம். இதனைக்

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மையென்றமையால்
கண்ணப்ப னொப்பதோரன்பதனைக் — கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லல்லதும்ற்று
யாமறியு மன்பன்றது.

என வரும் பாடல் ஏற்றுப் போற்றி நின்றல் காண்க.

2. 'புவனியில் சேவடி தீண்டினன் காண்க
அவன் எனை ஆட்கொண்டருளினன் காண்க
சிவன்என யானும் தேறினன் காண்க'

என்பது திருவாசகத்தில் உள்ள திருவண்டப் பகுதியாகும். இதனை

சிவனெனவே தேறினன்யா னென்றமையா லின்றுஞ்
சிவனவனி வந்தபடி செப்பி — லவனிதனில்
உப்பெனவே கூர்மை யுருச்செய்யக் கண்டமையால்
அப்படியே கண்டா யவன்.

என்ற பாடல் ஏற்றுப் போற்றி நின்றல் காண்க.

ஆ. திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு :

ஈரூய்முத லொன்றாயிரு பெண்ணான் குணமூன்றாய்
மாருமறை நான்காய்வரு பூதமவை யைந்தாய்
ஆரூர்சுவை யேழோசையொ டெட்டுத் திசைதானாய்
வேரூயுட னானிடம் வீழிம் மிழலையே.

என்பது ஞானசம்பந்தர் திருவாக்காகும். இதனை

ஈரூகி யங்கே முதலொன்ற யிங்கிரண்டாய்
மாருத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றின் — வேரு
யுடனாயிருக்கு முருவுடைமை யென்றுங்
கடனாயிருக்கின்றான் காண்.

எனவரும் பாடல் ஏற்றுப் போற்றி நின்றல் காண்க.

நூலாசிரியர் :

இதனை அருளியவரின் இயற்பெயர் தெரிந்திலது. இவர் ஆட்டு
வாணிகக் குலத்தில் தோன்றியவர், திருக்கடலூரினர். பிறப்பின்
சார்பு இதுவாயினும் இவர் பெற்றியால் தவம் முன் செய்தவராவார்.
திருவியலூர் உய்யவந்ததேவ நாயனாரிடத்து உபதேசம் பெற்றவர்.
ஆளுடைய தேவநாயனார் என்பார் ஒருகால் திருக்கடலூருக்கு எழுந்
தருளினர். நம் திருக்களிறுப்படியார் ஆசிரியர் தம் தவப்பேற்றால்
இவரைக் கானும் பேறுபெற்றார். இவர்பால் அமைந்திருக்கும் ஞான
ஒழுக்க நிறைவினைக் கண்ட அல் ஆளுடைய வேதநாயனாரிவருக்கு

உபதேசம் செய்தார். தம் குருமூர்த்தியின் திருப்பெயரை இவருக்குச் சூட்டியருளினர். அது முதற்கொண்டே இவர் உய்யவந்த தேவநாயனார் என அழைக்கப்பெற்றார் ஆளுடைய தேவநாயனார் தமக்கெனத்தம் ஆசிரியர் செய்தருளிய திருவுந்தி யாரையும் இவரிடம் தந்தருளினர். உபதேசத்தையும், ஞானநூலையும், ஒருங்கு பெறும் பேறு பெற்ற இவர் தில்லைக்குச் சென்றார். அங்கு முன்னமேயே அருளுபதேசம் பெறவேண்டி வதிந்திருந்த ஒருவர் இவரைக் கண்டு வணங்கித் தம்கருத்தை விண்ணப்பித்துக் கொண்டார். அவரிடத்திருந்த மேம்பாட்டைக் கண்டு இவரும் அருளுபதேசம் செய்து திருவுந்தியாருக்கு விளக்கமாக இவ்வரிய நூலையும் செய்தருளிப்பின் இறையருட்கு உரியரானார். இவ்வரலாறு திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியாராகிய இருநூலுக்கும் அமைந்துள்ள பொழிப்புரை ஆசிரியராலும் இதனைத்தழுவி எழுதிய சிவப்பிரகாசம் உரையாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. இதற்கு ஆதரவாகச் சில குறிப்புக்கள் உள்ளன. இந்நூலாசிரியர் தமக்குரிய ஞானாசிரியரின் பெயரை இந்நூற்கண் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆளுடையா நெந்தரமு மாளுடையர் னேயறியுந்
தாளுடையான் தொண்டர் தலைக்காவல் — நாளுந்
திருவிசலு ராளுஞ் சிவயோகி யின்றென்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து.

என்பது அப்பாடலாகும். இப்பாடலால் இவராசிரியர் ஆளுடையான் என்னும் பெயருடையவர் என்பதும், அவர் திருவியலூரின் என்பதும் விளங்குகின்றது. இவரிடம் பெற்ற அருளுபதேசம் தமக்கு வழிவழியாக வாய்க்கப் பெற்றதொன்றாகும் என்பதை இவரே பிறிதொரு பாடலில் குறிக்கின்றார்.

என்னறிவு சென்றளவில் யானின்று அறிந்தபடி
என்னறிவி லாரறிக என்ருருவன் — சொன்னபடி
சொல்லக்கேள் என்ருருவன் சொன்னான் எனக்கதனைச்
சொல்லக்கேள் யானுனக்கச் சொல்.

என்பது அப்பாடலாகும். இனி இவரின் குலமும் நூற்பெயர்க்காரணமும் விளங்க 18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாரிமுத்தாப் பிள்ளை என்பார் தாம்பாடிய புலியூர் வெண்பாவில் ஒரு பாடலில் குறித்துள்ளார்.

வாட்கை அச வாணிபன் சொல் மாநூலினைப் படிக்கற்
பூட்கை எடுக்கக் கொள் புலியூரே — தாட்கமலம்
போதுளவ னத்தன் புருகூதன் போற்றும் அந்திப்
போதுளவ னத்தன் புவி.

என்பது அப்பாடலாகும். இவர் தம் ஆசிரியரிடத்துக் கொண்ட பத்திமைச் சிறப்பு குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். இந்நூற்கண் 94 முதல் 100 வரை உள்ள பாடல்கள் அச்சிறப்பினை விளக்கும். அம்மையப் பராக் விளங்கும் இறைவனே தமக்குக் குருமூர்த்தியாக வந்தருளினார் எனவும் அவர் தமக்குச் செய்த அருளுபதேசத்தாலும் தம்மை அடியனாக ஏற்றுக்கொண்டமையாலுமே தமக்கு இத்தகைய பேரின்பப் பெருவாழ்வு கிடைத்ததெனவும் அத்தகைய பெருநன்றி ஆற்றினற்கு பெருவாழ்வு கிடைத்ததெனவும் அடிமையாக வாழ்வதன்றி என்ன கைம்மாறு செய்ய இயலும் எனவும், இப்பகுதியில் குறித்துள்ளார் இவையன்றி இவ்வாசிரியரைப் பற்றிச்சிறப்பிக்கும் பாடல் இரண்டுள் அவை :

திருச்சிலம் போசை ஒலிவழியே சென்று
நிருத்தனை நீ கும்பிடென்றார் நேயத்து — இருத்தும்
திருக்களிற்றுப் படியார்சேமத்துச் சொன்னார்
குருக்கடைக் கண்ணால் அறிந்து கொள்.

பொருளும் மனையும் அறமறந்து போகம் மறந்து புலன்மறந்து கருவி கரணம் அவை மறந்து காலம் மறந்து மலைமறந்து தருமம்மறந்து தவம் மறந்து தம்மைமறந்து தற்பரத்தோடு உருகி உருகி ஒருநீர்மையாயே விட்டார் உய்ய வந்தார்.

இவற்றுள் முன்னைய பாடல் தருமை சிவானந்த முனிவர் அருளிய சம்பிரதாய தீபத்தில் உள்ளது. பின்னைய பாடல் யாருடையது எனத் தெரிந்திலது.

காலம் :

திருவுந்தியாருக்குப் பின் இந்நூல் எழுந்தது என்பதும், இது அந்நூற்கு விளக்கமாக அமைந்தது என்பதும் முன்குறிக்கப் பெற்றது. திருவுந்தியார் சகம் 1070-லும், திருக்களிற்றுப்படியார் சகம் 1100-லும் தோன்றின என்பது மரபாகக் கூறி வருவதாகும். இக்கால ஆய்வாளர்களும் இதனை மறுக்காது ஏற்றுள்ளனர். எனவே இந்நூலின் காலம் சகம் 1100 என்பதற்கேற்ப கி. பி. 1178 ல் தோன்றியது எனலாம்.

திருக்களிற்றுப்படியார்

தெளிவுரை

1. அம்மைஅப்ப ரேஉலகுக் (கு) அம்மைஅப்பர் என்றுஅறிக
அம்மைஅப்பர் அப்பரிசே வந்துஅளிப்பர்—அம்மைஅப்பர்
எல்லா உலகுக்கும் அப்புறத்தார் இப்புறத்தும்
அல்லார்போல் நிற்பர் அவர்.

(தெளிவுரை) மாணவனே! சத்தியும் சிவமும் என இரு தன்மையை உடைய ஒப்பற்ற சிவபெருமானே, உலகிற்குத் தாயும் தந்தையும் ஆவர் என்று அறிவாயாக. அவ்வாறு தாயும் தந்தையுமாக விளங்கும் அம்மையப்பர் உயிர்களின் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப அருள்புரிவர். அவ்வம்மையப்பர் எல்லா உலகங்கட்கும் அப்பாற் பட்டவர். எனினும் உயிர்கள் உய்தற்காக உலகியற் பொருள்களில் கலந்து நின்றும் விளங்குவர். எனினும் அவற்றால் கட்டுண்ணப்படார் என்பதாம்.

தன்னிலையில் நிற்கும் சிவபரம்பொருள் உயிர்களுக்கு அருளு வதற்காகக் கருணை கொள்ளும். அக்கருணையைச் சத்தி என்பர். இறைவனும் அவனிடத்திருக்கும் கருணையும் வேறல்ல. ஆதலின் சத்தியும் சிவமும் வேறல்ல. ஒரு முழுமுதற் பொருளே உயிர்களுக்கு அருளுவதன் பொருட்டு இவ்விரு நிலையாக உருக்கொள்கிறது. சத்தியை அம்மையாகவும், சிவத்தை அப்பனாகவும் கொண்டு வணங்குதல் வழிவழியாக வந்ததொன்றும். 'பெண்ணுரு ஒருதிறன் ஆகின்று' என்பது புறநானூறு. 'ஆதி, பகவன் முதற்றே உலகு' என்னும் திருக்குறள். 'அம்மையோடு அப்பனாகிச் செறிவு ஒழியாது, நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம்,' மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்' என்னும் சிவஞாநி சித்தியார். இதுவே தொன்மைக் கோலம் என்பர் மணிவாசகர். உயிர்களை ஆட்கொள்வதற்காக வரும் திருக்கோலம் இதுவேயாகும், ஞானசம்பந்தருக்குத் தோடுடைய செவியனாய் வந்து ஆட்கொண்டமையும், இயற்பகையார் இளையான்குடிமாதர்

முதலியோர்க்கும் இத்தன்மையிலேயே வத்தருளியமையும் பெரிய புராணத்தால் அறியலாம். இப்புறத்தும் — காணப்படும் உலகங்களினூடு கலந்து நிற்பினும், ஞாயிறு வரத் தாமரை மலரும், குமுதம் குளியும், எனினும் ஞாயிறு இப்பொருள்களின் வேறு பாட்டால் வேறுபடுவதில்லை. அதைப் போன்றே உயிர்களும் தம் வினைக்கேற்ப உடல், கருளி, உலகு ஆகியவற்றைப் பெற்றுப் பல்வேறு வகையான இன்பதுன்பங்களை நுகரும். ஆயினும் இறைவன் இவற்றால் தொடக்குறுவதில்லை. இறைவன் உயிர்களுடன் கலந்தும் கலவாதும் நிற்கும் நிலை இதுவாகும். இதனையே, 'இப்புறத்தும் அல்லார்போல் நிற்பார் அவர்' என்னும் தொடர் விளக்குகிறது.

2. தம்மில் தலைப்பட்டார் பாலே தலைப்பட்டுத்
தம்மில் தலைப்படுதல் தாம்உணரின்—தம்மில்
நிலைப்படுவர் ஓர்இருவர் நீக்கிநிலை யாக்கித்
தலைப்படுவர் தாம்அத் தலை.

(தெளிவுரை) தம்மை உய்விப்பதற்காகத் தம்மிடத்திற்கு எழுந்தருளிய குருமூர்த்தியினிடத்தே தாம் ஒன்றுபட்டு அவரருளும் அருள் வழி நிற்க, அதனால் தம்மறிவின்கண் சிவபரம்பொருள் விளங்கி நிற்கும். அதனைத் தாம் உணரும் நிலையில் காண்பானும் காணப்படும் பொருளும் என வேறுக நிற்கும். அவ்வாறு காணப்பட்ட பொருளாய அச்சிவம்பரம் பொருளிலேயே மேலும் ஒன்றி உணர்வராயின் அவ்விடத்து இருபொருள் என்பதன்றி ஒரு பொருளாகவே ஒன்றிவிடுவர் என்பதாம்.

தம்மில் தலைப்பட்டார் — தம்மிடத்தில் எழுந்தருளி வந்த குருமூர்த்திகள். பால் — இடம். தம்மில் தலைப்படுதல் — தமது அறிவின்கண் அச் சிவபரம்பொருள் விளங்கித் தோன்றுதல் ஓர்இருவர் — காண்பானும் காணப்படுகின்ற சிவபரம்பொருளும். தாம் அத்தலை — தாம் முழுமையாக ஒன்றி நின்று உணரும் அவ்விடத்தே. குருவருள் வழி நின்று சிவத்தைக் காண்டல் வேண்டும் என்பது கருத்தாம்.

3. என்அறிவு சென்றளவில் யான்இன்று அறிந்தபடி
என்அறிவில் ஆர்அறிக என்றுஒருவன் — சொன்னபடி.
சொல்லக்கேள் என்றுஒருவன் சொன்னான் எனக்குஅதனைச்
சொல்லக்கேள் நான்உனக்குச் சொல்.

(தெ-ரை) ஒரு குருமுதல்வர் தம்மிடத்து அருளுரை கேட்க வந்த மாணக்கரை நோக்கி, 'எனக்குத் திருவருள் உணர்த்தியவாறு என் அறிவில் தோன்றியதை உங்களுக்குக் கூறுகின்றேன்.' என்று கூறினார். அதனைக் கேட்ட எனது ஆசிரியர் தம் குருமூர்த்திகள் உணர்த்தியவாறு எனக்குக் கூறுவதாகக் கூறினார். அவ்வாறு எனக்கு அவர் கூறியவற்றை நான் உனக்குச் சொல்கின்றேன் கேட்பாயாக என்பதாம்.

திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் இடத்து அருளுரை பெற்றவர் ஆளுடைய தேவநாயனார் என்பார். அவரிடத்து அருளுரை பெற்றவர் இந்நூலாசிரியராகிய திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் என்பார். இவ்வருள்வழி மரபை இப்பாடல் விளக்குகிறது. என்னறிவு சென்றளவில் யான் இன்றறிந்தபடி கூறுவதாகக் கூறியவர் திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவநாயனார் ஆவார். அவர் சொன்னபடி 'சொல்லக்கேள் எனக் கூறியவர் ஆளுடைய தேவ நாயனார் ஆவார். அவர் கூறியவாறு நான் கூறுகிறேன் எனக் கூறியிருப்பது இந்நூல் ஆசிரியராகிய திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவர் ஆவார்.

4. அகளமய மாய்நின்ற அம்பலத்துளம் கூத்தன்
சகளமயம் போல்உலகில் தங்கி — நிகளமாம்
ஆணவ மூல மலம்அகல ஆண்டனன்காண்
மாணவக என்னுடனாய் வந்து.

(தெ-ரை) மாணவனே! திருச்சிற்றம்பலத்தில் வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவினனாய் எழுந்தருளி இருக்கும் எம்முடைய கூத்தப் பெருமான் தன் கருணைப் பெருக்கினால் என்னை ஆட்கொள்ளு தற்காக இவ்வுலகில் என் போன்றதொரு திருவுருவைக் கொண்டு குருமூர்த்தியாக எழுந்தருளி பிறவிக்குக் காரணமாயதும், பிணித் தற்குரிய விலங்கு எனத் தகுவதுமான ஆணவம் என்னும் மூலமலம் அகலும்படி இதுகாறும் உயிருக்குயிராய் என்னுடனாய், நின்றதோ டமையாது இதுபொழுது எளிவந்து என்னை ஆட்கொண்டு அருளினன். இதனை அறிவாயாக என்பதாம்.

களம் — வினை வயத்தால் உளதாகும் தத்துவக்கட்டுக்கள். அகளம் — அவை அல்லாது. ச — கூட; களம் — கட்டுக்களை உடையவர். இறைவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கியவன் உயிர்கள் இயல்பாகவே பாசங்களுடன் கூடியது. நிகளம் — விலங்கு ஆணவம், கன்மம், மாணவ ஆகிய மும்மலங்களில் ஆணவம் ஒன்றே உயிருடன் தொன்றுதொட்டு இருப்பது. எனைய இரண்டும் அம்மலம் கழுவ வந்தனவேயாம். அதனின் ஆணவத்தை "மூலமலம்"

என்றார். இதுகாறும் உள்நின்று உணர்த்திய பரம்பொருளே இது பொழுது முன்னின்று குருமூர்த்தியாக வந்து ஆட்கொண்டது என்பார் 'என்னுடனும் வந்து ஆண்டனன்' என்றார்.

“அறியாமை உள்நின்று அளித்ததே கானும்
குறியாகி நீங்காத கோ”

என்னும் திருவருட்பயனும். மாணவனை முன்னிலைப்படுத்தி அருளியது ஆதலின் காண் என வியங்கோள் வினையால் கூறினார். காண் — அறிவாயாக. “புவனியில் சேவடி தீண்டினன் காண்க, அவன் எனை ஆட்கொண்டு அருளினன் காண்க, சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க” என்ற மணிவாசகர் திருவாக்கும் காண்க. சிவமே குருவாய் வந்தது என்பது கருத்து.

5. “ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயம் தான் எங்கே

யோகங்கள் எங்கே உணர்வுகள் எங்கே — பாகத்து

அருள்வடிவும் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப்

பெருவடிவை யார் அறிவார் பேசு”

(தெ-ரை) இடப்பக்கத்தே கொண்டிருக்கும் அருள் வடிவான அம்மையும் தானுமாக உயிர்களை ஆட்கொண்டு, உய்விக்கா தொழியின், மெய்யுணர்வு கைவரப்பெறுதற்கு ஏதுவாய் ஆகமங்கள் எங்ஙனம் தோன்றும்? அறுவகைப்பட்ட சமயங்கள் எங்ஙனம் தோன்றும்? அவற்றின் பயனாக விளங்கும் யோகமும் ஞானமும் உயிர்களுக்கு எங்ஙனம் விளையும்? இவற்றை அடைய வேண்டும் என்ற மெய்யுணர்வுதான் எங்ஙனம் தோன்றும்? இவ்வாறெல்லாம் உய்வித்தருளும் அப்பரம்பொருளின் திருவடிவைத்தான் யார் அறியமுடியும்! கூறுவாயாக! என்பதாம்.

ஆகமம் என்பது அணுகிச் சேர்தல் எனப் பொருள்படும். இறைவனோடு அணுகுதற்குரிய மெய்ப்பொருள்களை யுணர்த்தும் நூல்களை ஆகமம் என்பர். இவை இறைவனாலும் அவன் அருள் வழிப் பட்ட அருளாளர்களாலும் அருளப்பெற்றன. ‘மன்னுமாமலை மகேந்திரம் அதனில் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்தருளியும்’ என அறுவகைப்பட்ட சமயங்களாய் விளங்கும் புறப்புறம், புறம், அகப் புறம். அகம் எனப்பெறும் சமயங்கள். யோகம் — ஒன்று கூடுதல்; சிவபரம்பொருளோடு ஒன்றுபடும் சிவயோகம். உயிர் உணர்த்த உணரும் தகையது ஆதலின் இறைவன் நேர்முகமாகவோ இத்தகைய நூல்முகமாகவோ உணர்த்தினுலன்றி உயிர் உணர்த்தற்கியலாது இதனால் “உணர்வு எங்கே” என்றார்.

6. சாத்திரத்தை ஓதினர்க்குச் சற்குருவின் தன்வசன
மாத்திரத்தே வாய்த்தவளம் வந்துறுமே — ஆர்த்தகடல்
தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகம் தணிந்திடுமோ
தெண்ணிர்மையாய் இதனைச் செப்பு.

(தெ-ரை) தெளிந்த அறிவினையுடைய மாணவனே? நீர்
வேட்கையுற்றார் ஒருவர், ஒலிக்கும் கடல்நீரைப் பருகின் அவ்
வேட்கை தணியப் பெறுவரோ? பெருர். ஆனால் அவர், அக்கடல்
நீரை மேகம் முகந்து பின் மழையாய்ப் பொழியின் அந் நீரைப்
பருகி நீர் வேட்கை தணிவர். இதில் ஐயமின்று அல்லவா?
அதைப் போன்றே மெய்யுணர்வு கைவாப் பெற விரும்பும்
ஒருவரும் குருவருள் வழி அவ்வுணர்வைப் பெறுது தாமே மெய்
நூல்களைய் பயின்று அவ்வுணர்வுகளைப் பெற முற்படுவாராயின்
குருவருள் வறிப்பெற்ற மெய்யுணர்வின் வளத்தைப் பெறுவரோ?
பெருர் என்பதாம்

மெய்யுணர்வையும் அதன் பயனையும் குருவருள் வழியின்றி
முழுமையாகவும் செழுமையாகவும் பெற இயலாது என்பதாம்.
மணிவாசகருக்குத் திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் குருமூர்த்தி
யாய் எழுந்தருளி ஆட்கொண்ட பின்பே மெய்யுணர்வும் அதன்
பயனும் கைவரப்பெற்றன. ‘என்னை ஓர் வார்த்தையுட்படுத்தினாய்’
என்றும்,

“கயல்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன் எனைக்கலந்து
ஆண்டலுமே

அயல்மாண்டு அருவினைச் சுற்றமும் மாண்டு

அவனியின் மேல்

மயல்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகம்மாண்டு என்னுடைய

செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. ”

என்றும் அவ்வுடிகளே கூறுமாறு காண்க.

“நெருப்பென்றால் வாய் சுடுமோ நெய்ப்பால்தேன் கட்டி
கருப்பென்றால் தித்தியா காண்நீ—விருப்பமுடன்
நிபிரமம் என்றக்கால் நிபிரமம் ஆயினையோ
நிபிரமம் சற்குருவால் நில்.

‘குருவருளால் வைத்தபடி இருக்கமாட்டாத மாந்தர்க்குச் சித்த
சலனமாம் தினம்’ என வரும் சிவபோகசாரக்கூற்றுக்கள் ஈண்டு
எண்ணற்குரியன.

7. இன்று பசுவின் மலம்அன்றே இவ்வுலகில்
நின்ற மலம் அனைத்தும் நீக்குவது இங்கு — என்றால்
உருவுடையான் அன்றே உரு அழியப் பாயும்
உரு அருள வல்லான் உரை.

(தெ-ரை) இவ்விடத்தில் இக்காலத்தில் பசுவின் சாண மன்றே இவ்வுலகிலுள்ள கழிவுப் பொருள்களின் தூய்மையின்மையைப் போக்க வல்லதாயிருக்கின்றது. இவ்வுண்மையைப் போன்றே மானிடத் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளும் குருமூர்த்தியே வினையுத்தாலாய நம் போன்றோர் தம் உடலினை (பிறப்பினை) அழித்து முத்தியின்பத்தினை வழங்க வல்லவனாய்! இருக்கின்றான். இதில் என்ன ஐயம் உள்ளது? கூறுவாயாக என்பதாம்.

ஆளின் சாணமும் மலமேனும் அதில் பிற மலங்களைப் போக்குவற்குரிய ஆற்றல் இருக்கின்றது. அதைப்போன்றே இறைவனும் மானிடத் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளினும் அத்திருமேனி அருள் வயத்ததாகவின் அத்திருவுருவின் கண் வினையுத்தாலாய உடலினை (பிறப்பினை) அழிக்கும் ஆற்றல் இருக்கின்றது.

உரு அழிய — உடல் நீங்க. பாயும் உரு — கருணையால் விரைந்து எடுத்துக்கொண்டு வரும் வடிவு. பாய்தல் — விரைவு குறித்து நின்றது. அருளவல்லான் — அருள் செய்ய வல்லனாகின்றான்.

8. கண்டத்தைக் கொண்டு கருமம் முடித்தவரே
அண்டத்தின் அப்புறத்தது) என்னுதே — அண்டத்தின்
அப்புறமும் இப்புறமும் ஆரறிவும் சென்றறியும்
எப்புறமும் கண்டவர்கள் இன்று.

(தெ-ரை) கருமேனி கழிக்க வந்த குருமூர்த்தியையும், மாயையின் வினையாய இவ்வுடலையும், அதனுள்ளிருந்து வினையை நுகரும் உயிரையும் (இறை, தன், உயிர்) கண்டு அக்குருமூர்த்தியின் அருளினால் பழவினை வருவினைகளையும், உடல் நுகர்வால் நுகர்வினையையும் போக்கிக் கொண்டவர்களே இறைவனை அண்டத்திற்கு உள்ளென்றும், புறம்பென்றும் கொண்டு வழிபடாமல் அண்டத்தின் உள்ளும் புறம்புமாகவும் உயிர்க்கு உயிராகவும் நிற்கும் முறைமை அறிந்து வழிபடுபவர்களாவர். இத்தகைய மெய்யுணர்வு உடையவர்களே எப்பொருளையும் முழுமையாகவுணரும் பெருமை பெற்றவராவர் என்பதாம்.

கண்டு-குருமூர்த்தியையும் அவர் அருள்வழிபட்டு உணர்ந்த வினை உயிர் ஆகியவற்றையும் கண்டு. அதைக்கொண்டு என்பது

அத்தைக்கொண்டு என நின்றது. அதைக்கொண்டு-குருவருள் வழி வந்த அருளைக்கொண்டு. கரும் முடித்தாலாவது குருவின் தீக் கையினால் பழவினையையும், அவர் அருள்வழி நின்றலால் வரு வினையையும், எடுத்த உடம்பினால் நுகர் வினையையும் போக்கிக் கொள்வதாகும். உயிர்களால் அளவின்றி ஈட்டப்படும் வினைத் தொகுதியைப் பழவினை (சஞ்சிதம்) என்பர். பிறந்த உடம்பால் முகந்து நின்ற வினையை நுகர்வினை (பிராரத்துவம்) என்பர். அங்ஙனம் நுகருங்கால் மேலும் செய்யும் வினையை வருவினை (ஆகாமியம்) என்பர். இவற்றைக் குருவருள் துணைக் கொண்டே போக்க இயலும் கருணையே உருவாய் எழுந்தருளி வந்த குருமூர்த்தியாகிய இறைவனை ஓர் எல்லைக்குட்படுத்திக் காண்டல் எளிய படி நிலையில் நிற்பார்தம் காட்சியாகும். ஆனால் முடிந்த நிலையில் இருக்கும் மெய்யுணர்வுடையோர் யாண்டும் நீக்கமற திற்கும் நிலையிலேயே இறைவனைக் கண்டு மகிழ்வர். இவர்களே மேலான மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்றவராவர்.

9. அன்றுமுதல் ஆரேனும் ஆளாய் உடனாகிச்

சென்றவர்க்கும் இன்னதெனச் சென்றதுஇலை-இன்றுஇதனை எவ்வாறு இருந்தது என்று எவ்வண்ணம் சொல்லுகேன் அவ்வாறு இருந்தது அது.

(தெ-ரை) முதலும் இறுதியும் கூற இயலாத மிகப் பழமையான காலம் முதலே பிறத்தலையும் காத்தலையும் செய்யும் அயன் அரிகட்குக் கூட இறைவனின் தன்மை இன்னதென அறியக்கூடவில்லை. அவ்வாறிருக்க இதுபொழுது இவ்வினைத் தன்மையையும் அது அருளும் அருள் தன்மையையும் இவ்வாறு இருந்தது என எங்ஙனம் அறுதியிட்டுச் சொல்லுவேன். அதனைத் தம்நுகர் பொருளாகக் கண்டவர்க்கே அது விளங்கும். அவர்கள் எவ்வாறு இருந்தது எனக் கூறுகிறார்களோ அவ்வாறே அது விளங்கும் என்பதாம்.

அயனும் அரியும் சிவபெருமானின் ஆணைவழி நின்று உலகினைப் படைத்தும் காத்தும் வருபவர். இத்தொழில்களை இயற்றுங்கால் அவர்கள் இறைவனுக்கு ஆட்பட்டு அடியராய் விளங்குகின்றனர். இவர்களே ஊழிமுடிவில் இறைவன் அருளால் அவனோடு ஒடுங்கி விடுகின்றனர். எனவே இவர்களுக்கு ஆளாகவும் உடனாகவும் இருக்கும் பேறு உண்டு. இத்தகையவர்களாலேயே அப்பரம் பொருளின் தன்மையையும் அது வழங்கும் அருள் தன்மையையும் இவ்வகைய எனக் கூற இயலாத பொழுது யான் எங்ஙனம் கூறுவேன் என ஆசிரியர் கூறுகின்றார். 'அன்றும் திருவுருவம் காணாதே ஆட்பட்டேன், இன்றும் திருவுருவம் காண்கிலேன்-

என்றுந்தான். -- எவ்வுருவோன் நும் பிரான் என்பார்கட்கு
என்னுரைக்கேன். எவ்வுருவோ நும்முருவம் ஏது'-என வரும்
காரைக்கால் அம்மையின் திருவாக்கும், 'மகட்குத்தாய் மணாளோடு
ஆடிய சுகத்தைச் சொல்லென்றால் சொல்லுமாறு எங்ஙனே' என
வரும் திருமுலர் திருவாக்கும், 'அவனருளே கண்ணாகக் காணின்
அல்லால் இப்படியன் இன்னிறத்தன் இவன் இறைவன் என்றெழுதிக்
காட்டொணுதே' எனவரும் அப்பரடிகள் வாக்கும் இவ்வருமையை
விளக்குவனவாகும்.

10. ஒன்றும் குறியே குறியாத லால்அதனுக்கு)
ஒன்றும் குறியொன் (று) இலாமையினால்—ஒன்றோடு)
உவமிக்கல் ஆவதுவும் தாளில்லை ஒவ்வாத்
தவம்மிக்காரே இதற்குச் சான்று.

.(தெ-ரை) இறைவன் யாண்டும் நீக்கமற நிற்கின்ற பரம்
பொருளாதலின் அவ்வவ்விடத்தும் அவ்வப் பொருள்களினூடும்
வேறு அற ஒன்றியிருத்தலே அவனுக்கு உரிய அடையாளமாகும்.
எனவே அவ்வவற்றினூடும் கலந்து நிற்பதன்றித் தனக்கென ஒரு
வடிவும் பெயரும் அதற்கு இன்று. ஆதலின் எப்பொருளோடும்
அப்பரம் பொருளை உவமைகொடுத்து விளக்குவதற்கில்லை
அற்றேல் அப்பரம் பொருள் உள் பொருளாதல் அன்றி இல்
பொருள் ஆகுமே எனின், அற்றன்று. மெய்யுணர்வு உடையோர்
அப்பரம் பொருளை உயிர்த்தலின்றி உள்ளக்கிடழிபில் உருவெழுதித்
தம் உயிரையே அதற்கு உரித்தாக்கி வழிபடுவர். அதன் பயனாகத்
தம் உணர்வில் நேர்பெற வரும் சிவநுகர்வை நுகர்ந்து கொண்டு
மகிழ்ந்திருத்தலின் அவர்களைச் சான்றாகக் கொண்டு அப்பரம்
பொருள் இல்பொருளன்று; உள்பொருளே ஆகும் என உணர
முடியும் என்பதாம்.

ஒன்றும் குறி—அவ்வப் பொருள்களோடும் கலந்து நிற்கும்
தன்மை. குறி என்பன அடையாளம் என்ற பொருளில் வந்தன.
'தனக்குவமை இல்லாதான்' எனத்திருவள்ளுவரும், 'ஓர் உவமனிலி'
என அப்பரும் குறித்தல் கொண்டு இறைவனுக்கு உவமை
யின்மை அறியலாம். 'அகமலர்ந்த அன்பினராய் அறுபகை
செற்று ஐம்புலனும் அடக்கி ஞானம் புகலுடையோர் தம்
உள்ளப் புண்டரிகத்து உள்ளிருக்கும் புராணர்' என வரும்
திருமுறைக் கூற்றால் மெய்யுணர்வு உடையோர் வழி அவன்
அறியப்படும் பொருளாய் விளங்குகின்றான் என்பது விளங்கும்.
ஒவ்வாத் தவம்—இணையின்றிச் சொல்லப்படும் தவம். சான்றவார்
தாம் கண்டு தேறிய பொருளைக் காணாதார்க்குத் தேற்றுவதற்கு
உரியார்.

11. ஆற்றால் அலைகடற்கே பாய்ந்தநீர் அந்நீர்மை
மாற்றிஅவ் வாற்றால் மறித்தால் போல் — தோற்றிப்
புலன்கள்எனப் போதம் புறம்பொழியும் நம்தம்
மலங்கள்அற மாற்றுவிக்கும் வந்து.

(தெ-ரை) ஆற்றிலிருந்து போதும் நீர் அலைகளை உடைய
கடலிலே சேரின் தன் தன்மை கெட்டு உவர்ப்புத் தன்மையை
ஏற்கும். அத்தன்மையை ஏற்ற நீர் ஒரோவழி அக்கடலை விடுத்து
அவ்வாற்றிலேயே எதிர்த்துவரினும் அவ்வாற்று நீரோடு சேர்வதால்
அதன் இனிமைத் தன்மையைப் பெறுவதில்லை. மாருகத் தான்
கடல் நீரால்பெற்ற உவர்ப்புத் தன்மையையே கொண்டிருக்கும். அது
போல மெய்யுணர்வு உடையவர்களுக்கு ஒரோவழி உலகியல் உணர்வு
ஏற்படுவது போலக் காண்பவர்க்குத் தோன்றினும் அவ்வுணர்வு
அவர்கள் வயத்ததன் இறையருள்வயத்தது ஆதலின், அதுபுறநிலைக்
காட்சியாகவே கெட்டொழியும். அன்றியும் அவர்களின் அருள்
நோக்கத்தால் நம்முடைய மலங்கள் நீங்கும்; பேரின்பமும் கிட்டும்
என்பதாம்.

ஆற்றால்-ஆற்றிலிருந்து; மூன்றனுருபு ஐந்தன் பொருள்பட
நின்றது. போதம் புலன்கள் எனத் தோற்றிப் புறம்பு ஒழியும் என
மாற்றுக. மெய்யுணர்வு உடையோர் தம் வயமின்றி இறைவயத்தராய்
நிற்றலின் அவர் செயல் பார்ப்பதற்கு நம் செயல் போன்று இருப்
பினும் உண்மையில் நம்செயல் ஆகாது என்பது கருத்து. புறம்
பொழியின் எனப்பிரித்து அவர்களின் அறிவு இச்சை ஒருகால்
புறத்தே சேறலுண்டாயின் எனப் பொருள் காண்டலும்ஒன்று

‘உள்ளும் புறம்பும் ஒரு தன்மைக் காட்சியருக்கு எள்ளும் திறம்
ஏதும் இல், என்னும் திருவருட் பயனும்.

12. பாலை நெய்தல் பாடியதும் பாம்புஒழியப் பாடியதும்
காலனை அன்(று) ஏனிக் கராம்கொண்ட—பாலன்
மரணம் தனித்ததுவும் மற்றவர்க்கு நம்தம்
கரணம் போல் அல்லாமை காண்.

(தெ-ரை) திருஞானசம்பந்தர் பாலை நிலத்தை நெய்தல் நிலம்
ஆமாறு பாடியதும், திருநாவுக்கரசர் பாம்பின்விடம்நீங்கப்பாடியதும்.
சுந்தரர் முதலையுண்ட பிள்ளையை இயமனை ஏனி இறப்பினை மாற்றி
மீண்டும் முதலையினின்று கொணரச்செய்ததும் ஆகிய செயல்க
ளெல்லாம் அப்பெரியவர்களுக்கு நம்போன்ற வினை வயப்பட்டகருவி
களாக அன்றி இறையருள் வயப்பட்ட கருவிகளாக இருந்தமை
யாலேயே ஆந் ஆதன நீ அறிவாயாக என்பதாம்.

தி. க. பா. 2

ஞானசம்பந்தர் பாலைபை நெய்தலாமாறுபாடிய வாலாறு பெரிப புராணத்துள் இல்ல. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தம் நூல்களில் குறித்தல்கொண்டே இவ்வாலாறு உணரப்படுகிறது. அவர் அவ்வாறு கூறுதற்குத் திருநனி பள்ளித் திருப்பதிகத்தில் உள்ள முதற்பாடல் சான்று என்பது அறிஞர்கள் கருத்தாகும். அப்பாடலில் முதலிரண்டு அடிகளில் பாலைநில இயல்பும் பின்னிரண்டு அடிகளில் நெய்தல் நில இயல்பும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நாவரசர், அப்பூதி அடிகளாரின் திருமகனார் அரவுதீண்டி இறந்து விட இறையருளால் அவரை உயிர்ப்பித்தார். சுந்தரர் அவிஞ்சியில் அந்தணச் சிறுவன் ஒருவனை முதலை விழுங்கிவிடக்காலம் இடையிட்ட பின்னும் இறையருளால் இயமனைக்கொண்டு முதலையினின்றும் அச்சிறுவனை உரிய வயது நிரம்ப வெளிப்படச் செய்தனர். இவற்றின் விளைவப் பெரிய புராணத்துள் காணலாம்.

இங்கு கூறிய முச்செயல்களும். முறையே மாயை கன்மம் ஆணவம் ஆகிய மும்மலத் தூய்மையைக் காட்டுவது என்பர். சுந்தரர் செயல் ஆணவமலத் தூய்மையைக் காட்டுகிறது என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் வாக்காலும் அறியலாம்.

“வாங்குசிலை புரையும்உடல் எனும்குளத்தின் மூல
மலம்எனுமோர் வெங்கரனின் பகுவாயின் நின்றும்
தீங்கில்உயிர் எனும்பனவக் குலமகனை ஆதி
திரோதாயி என்னும்ஒரு வெந்திறல் கூற்றுவனல்
ஒங்குறுநா தாந்தம் எனப் பெயரிய அக் கரையில்
உமிழ்வித்துச் சிவம்எனுமோர் தந்தையொடும் கூட்டாய்
கோங்கமுகை கவற்றுமஇள முலைப்பரவை மகிழக்
குண்டையூர் நென்மலைமுன் கொண்டஅருட் கடலே”

13. தூங்கினரைத் தூய சயனத்தே விட்டதற்பின்
தாங்களே டட்ட உறங்குவார்கள் - ஆங்கு அதுபோல்
ஐயன் அருட்கடைக்கண் ஆண்டதற்பின் அப்பொருளாய்
பைய விளையுமெனப் பார்.

(தெ-ரை) இன்பதுன்ப விளைவுகளில் மிகவும் தொடக்குண்ட வர்கள் தம் அறிகருவிகள் தொழிற்கருவிகள் ஆகியனவற்றால் பெரிதும் அயர்ந்துவிட தூக்கத்தைப் பெறுவர். அவர்களைத் தூய்மையும் மென்மையும் உடைய படுக்கையில் கூட்டுவிப்பின் அவர்கள் தம்மையும் இவ்வுலகையும் முழுமையாக மறந்து நன்கு தூங்கிவிடுவர் அதைப் போன்றே புறத்தும் (சரியை), அகத்தும் (கிரியை), ஒன்று பட்டும் (யோகம்) இறைவழிபாடு ஆற்றியவர்கள் அவற்றின் வழி இறைவனின் அருள்வீழ்ச்சிக்கு (சத்திநிபாதம்) உரியராவர். மேலும்

அவர்க்குக் குருவருள் கிட்டுங்கால் அவ்வருள் வழியே நின்று முற்றிலும் தம்மையும் இவ்வுலகையும் மறந்து மெல்ல சிவப் பேற்றிலும் அழுந்தி விடுவர் இவையே அவர்களின் நுகர்வு முறையாம் என அறிவாயாக என்பதாம்.

சயனம்-படுக்கை. சட்ட-முழுமையாக. திருவருள் பேறு அவரவர்களின் பக்குவத்திற்கேற்ப விளைவது ஒன்றாதலின் 'பைய விளையும்' என்றார். பைய-மெதுவாக.

14. உள்ளமுதல்அனைத்தும் ஒன்ற உருகவரில்
உள்ளம் உருகவந்து உன்னுடனும்—தெள்ளி
உணரும்அவர் தாங்கள் உளராக என்றும்
புணரவர நில்லா பொருள்.

(தெ-ரை) மாணவனே! உயிர் நுகர்தற்குரிய உலகு உடல் கருவிகள் அனைத்தையும் ஒருதலையாக மறந்து தன்னுணர்வின்றி இறைவனிடத்துப் பேரன்பு செலுத்தின் இறைவனும் உள்ளம் உருகு மாறு உவந்து உயிருடன் கலப்பன். அங்ஙனம் அன்றி வெறும் உலகியல் ஆராய்ச்சி அறிவு ஒன்றே கொண்டு உணரும் உரிமையும் தமக்கு உளவாகக் கருதி தன்முனைப்போடு இறைவனைக் காண முற்படுவாராயின் அவரிடம் அப்பரம்பொருள் என்றும் வந்து நின்று கலவாது என்பதாம்.

'உன்னுடன் ஆம்' என்பதற்கேற்ப மாணவனே என்னும் விளி வருவித்துரைக்கப் பெற்றது. உள்ளம் இரண்டனுள் முன்னையது உயிரையும், பின்னையது உள்ளத்தையும் குறிக்கும். முதல்-காரணம். 'வெல்லாமல் எவரையும் வெருட்டிவிடவகை தந்த வித்தை என்முத்தி தருமோ?' என வினவுவர் தாயுமானார். எனவே ஆய்வு நெறி முறையினும் அன்புநெறி முறையே இறைவனை எளிதிலும் இனிதிலும் அடைதற்குத் துணையாகும் என்பது கருத்து. 'அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவலார், அன்பே சிவமாவது யாரும் அறிகிலார்' எனத் திருமுலர் கூறுமாறும், 'மெய்நிரும்பிய அன்பர் அன்புஎனக்கும் ஆகவேண்டுமே' என மணிவாசகர் வேண்டுமாறும் காண்க

- 15 நல்லசிவ தன்மத்தால் நல்லசிவ யோகத்தால்
நல்லசிவ ஞானத்தால் நான்அழிய—வல்லதனால்
ஆரேனும் அன்புசெயின் அங்கே தலைப்படுங்காண்
ஆரேனும் காணு அரண்.

(தெ-ரை) மாணவனே! சிவபெருமானை நோக்கிப்பயன் கருதாது செய்யும் புற (சரியை) அக (கிரியை) வழிபாட்டினுதல், சிவபெரு

மானோடு முழுமையாக ஒன்றுதமாறு (யோகம்) கூடுவதனானதல் சிவபரம்பொருளே யாண்டும் நீக்கமறநிற்கின்றது என்னும் மெய்யுணர்வு வாய்க்கப்பெற்று (ஞானம்) வழிபடுவதனானதல் யான் என்னும் முனைப்பு அறுமாறு யாராவது அன்பு செய்வார்களாயின் அவர்களிடத்தே யாராலும் காண்டற்கரிய பெருமான் வெளிப்பட்டு அருளுவன், இதனை அறிவாயாக என்பதாம்.

ஈண்டும் காண் என்பதற்கேற்ப மாணவனே என்னும் விளி வருவித்துரைக்கப் பெற்றது. மெய்ம்மையாகவும் பயன் கருதாதும் இந்நெறிகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்பார் முன் டத்தும் நல்லவென, அடைமொழி கொடுத்துக் கூறினார். நான் அழிய வல்லதனால் என்பது அதன் அருமைதோன்ற நின்றது. “எத்தனை விதங்கள் தான் கற்கினும் கேட்கினும் என் இதயமும் ஒடுங்கவில்லை, யான் எனும் அகந்தை தான் எள்ளளவும் மாறவில்லை யாதினும் அபிமானம் என், சித்தமிசை குடிகொண்டது” என வரும் தாயுமானார் வாக்கும் இதன் அருமையை விளக்கும்.

16. மெல்வினையே என்ன வியனுலகில் ஆற்றரிய
வல்வினையே என்ன வரும் இரண்டும்-சொல்லில்
சிவதன்ம மாம்பவற்றிற் சென்றதிலே செய்வாய்
பவகன்மம் நீங்கும் படி

(தெ-ரை) மாணவனே! செய்தற்கு எளிய மென்மையான செயல் என்றும், உலகத்தவரால் செய்தற்கரிய வன்மையான செயல் என்றும் கூறப்படும் இவ்விருவகைச் செயல்களும், சொல்லுமிடத்துச் சிவபரம்பொருளை வழிபடுதற்குரிய அறம் அதாவது சிவபரம்பொருளை நோக்கிச் செய்யும் கடமை என்று கூறப்படும். இவ்விரண்டனுள் பிறப்பறுதற்கு ஏதுவாமாறு எச்செயலை விரும்புகின்றாயோ அதனைச் செய்வாயாக என்பதாம்.

“செய்வாய்” என்னும் பயனிலக்கேற்ப வினைமுதல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. “சிவதன்மம்” என்பது சிவபரம்பொருளை நோக்கிச் செய்யும் அறமாகும். அப்பரம்பொருளை எளிய மென்மையான செயல்களைச் செய்தும் அடையலாம். அன்றிச் செய்தற்கரிய வன்மையான வினைகளைச் செய்தும் அடையலாம். இவற்றுள் எந்த அறமும் ஏற்றதே. ஆயினும் அவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பெறும் அறம் பிறப்பறுதற்காம் குறிக்கோளுடனும், தன் முனைப்பின்றியும், உலகியற் பயன் கருதாதும் செய்யப்படவேண்டும். வியன்-அகலம்; ‘வியனென்கிளவி அகலப் பொருட்டே’ என்னும் தொல்காப்பியம். பவகன்மம்-பிறப்பிற்கு ஏதுவாகிய செயல். படி-முறை.

‘னியனுலகுளோர்க்கரிய’ ‘செல்லும்’ என்பனவும் பாடங்கள் சூரியனார்கோவில் ஆதினம்புலி லுழி முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் அவர்கள் படியிற்கண்டவை.

17. ஆதியை அர்ச்சித்தற்(கு) அங்கமும் அங்கங்கே
தீதில் திறம்பலவும் செய்வனவும்—வேதியனே!
நல்வினையாம் என்றே நமக்கும்எளி தானவற்றை
மெல்வினையே என்றதுநாம் வேறு.

(தெ-ரை) மேலானவனே! சிவபரம்பொருளை வழிபடுதற்கு ஏதுவாக இயற்றப்படுவனவும், அவ்வவ்விடத்திற்குற்றமின்றி ஆற்றுதற்குரிய செயல்களாகக் கூறப்படுவனவும், நற்செயலாம் என்றும், நமக்கு அவை எளிதானவையாம் என்றும் கூறப்பெறும். இத்தகைய செயல்களையே நாம் உனக்கு மெல்வினை என்று சொன்னோம் என்பதாம்.

ஆதி - சிவபரம் பொருள். அர்ச்சித்தல் வழிபடுதல். அங்கம் - உறுப்புக்கள். அவ்வுறுப்புக்களாவன திருவிளக்கு, திருப்பள்ளித் தாமம், புனிதநீர் முதலியனவாம். இப்பொருள்களை ஈட்டிக்கொண்டு இறைவனை வழிபடுதற்கு அவ்வப்பொழுதுசெய்யும் செயல்கள் பலவாம். அவை திருவலகிடல், திருமெழுக்கிடல், திருமாலைகட்டல், புகழ்ந்து பாடி ஆடுதல் முதலியனவாகும். இவையன்றி அடியரை வழிபடுதலும், அவருக்கு வேண்டுவன செய்தலும், திருவைந் தெழுத்தை எண்ணலும் ஈண்டுச் செய்யத்தக்கனவாகும் இவற்றைச் சரியையுள்பார். இறைவனை அடைதற்குரிய நெறிகள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்காம். இவ்வாசிரியர் இவற்றைச் சிவதன்மம், சிவயோகம், சிவஞானம் என மூன்றனுள் அடக்குவர். இவ்வகையில் சிவதன்மம் என்பதனுள் மேற்கூறிய சரியையும், அதன் முதிர்ச்சியாக வினையும் கிரியையும் அடங்கும். புறத்தே செய்யும் இவ்வழிபாட்டினைப் போன்றே, இறைவனை உளத்தே எழுந்தருளு வித்துக்கொண்டு செய்யும் வழிபாட்டைக் கிரியை என்பர். இவை இரண்டும் மெல்வினை என்பது ஆசிரியர் கருத்து.

மாணக்களை ‘வேதியனே’ என விளித்ததும், ‘நமக்கு’ எனத் தம்மோடு உளப்படுத்திக் கூறியதும் ஆசிரியரின் கருணையையும் மாணக்கனுக்குளதாகிய தகுதி உயர்வையும் காட்டும் உலகியல் பயன்நோக்கிச் செய்யும் வினையினும் இது மேலானதாகும் என்பார் ‘வேறு’ எனப் பிரித்துக் கூறினார்.

18. வரங்கள் தரும் செய்ய வயிரவர்க்குத் தங்கள்
கரங்களினால் அன்று கறியாக்க — இரங்காதே
கொல்வினையே செய்யும் கொடுவினையே ஆனவற்றை
வல்வினையே என்றதுநாம் மற்று.

(தெ-ரை) நல்ல வரங்களைத் தருகின்ற இறைவன். வயிரவ வேடங்கொண்டு பிள்ளையுணவு கேட்க, அதுபொழுது தம்பிள்ளையைக் கறியமுதாக்குதற்குக் கொலைத்தொழிலையும் செய்த சிறுத்தொண்டரின் கொடிய செயல்கள் போன்றனவற்றை நாம் வல்வினை என்று கூறுவோம் என்பதாம்.

மேல் மெல்வினையை ஒரு பாடலில் கூறிய ஆசிரியர், இப்பாடல் முதலாக வரும் மூன்று பாடல்களில் வல்வினையின் திறம் கூறுகின்றார்.

மற்று - அசைநிலை. பிள்ளைக்கறி கேட்டது உலகியல்நோக்கில் கொடிய வினையாகவும், வல்வினையாகவும் உளதேயன்றி, திருவருள் நோக்கில் அதுவன்று. இதனை ஆசிரியர் நுண்ணிதாக இத்திருப் பாடலில் குறிக்கின்றார். இறைவன் அடியவரிடம் வந்த கோலம் வயிரவத் திருக்கோலமாகும். அதற்கு அடைமொழியாகக் கூறப் படுவன “வரங்கள் தரும்” என்பதும், “செய்ய” என்பதும் ஆகும். வரங்கள் தரும் என்பதால் இறைவன் வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈயும் தன்மையானன்றி எதனையும் ஏற்கும் தன்மையன் அன்று என்பது விளங்கும். எனவே சிறுத்தொண்டரிடம் பிள்ளைக்கறி வேண்டியது தாம் உண்பதற்கோ, அன்றி அவர்கள் இத்தகைய கொடுஞ்செயலை ஆற்ற வேண்டும் என்பதற்கோ அன்று என்பது விளங்கும். இவ் வேண்டுதலைத் தலைக்கீடாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு அருள் வழங்கவேயாம் என்பது குறிப்பு. “செய்ய” என்றது இறைவனின் புறத்தழகையும் அகத்தழகையும் ஒருங்கு குறிப்பதாகும். அவர் வயிரவராய் வந்த திருவுருவைச் சேக்கிழார் பத்துப்பாடல்களில் விரித்துரைக்கின்றார். அவற்றுள் அப்பெருமானின் செந்நிறத் திரு மேனியை “விரிசுடர்ச்செம்பவளவொளி வெயில் விடக்கும் விளங்கு சுடர்த் திருநுதல்” எனக் கூறுகின்றார். இதைப் போன்றே அவர் தம் அகத்து அழகும் அடியவர்க்கு நன்மை செய்யும் செந்நெறியதே யன்றிக் கொடுநெறி அன்று. இவ்வாற்றான் இறைவன் அடியவர்க்கு அருளவந்தவனையென்றிக் கொடுமைப்படுத்த வந்தவனல்லன் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. இதனை ஆசிரியர் விளக்கியிருக்கும் திறம் அறிதற்குரியது. இரங்காதே தங்கள் கரங்களினால் அன்று கறியாக்க’ எனக் குறிப்பது சிறுத்தொண்ட நாயனார் அடியவரீது கொண்டிருக்கும் ஆரா அன்பையும், ஆசிரியரின் இரக்கவுணர்வையும் ஒருங்குகாட்டுவதாகும்.

19. பாதகம் என்றும் பழியென்றும் பாராதே

தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டும் — சேதிப்பக்
கண்டுசூர் தாமாம் பரிசளித்தார் கண்டாயே
சண்டசூர் தன்செயலால் தான்.

(தெ-ரை) கொடியது என்றும் பின் பழிவினைக்கும் என்றும்
கருதாது அந்தணன் ஆய தம் தந்தையின் கால்கள் இரண்டையும்
துணித்த சண்டேசுர நாயனரின் வல்வினையை நோக்கிச் சிவ
பெருமான் சண்டேசுரர் என்ற தகுதியுடன் சிவமாம் தன்மையாகிய
பரிசையும் வழங்கினான்; இதனையும் காண்பாயாக என்பதாம்.

தம்மை எதிர்நோக்கும் தீங்கினைப் பாதகம் என்பர். அது உடன்
வினைவதாகவும் இருக்கலாம்; அன்றிப் பின்பு வினைவதாகவும்
இருக்கலாம் தாம் செய்யும் செயல்கண்டு பலரும் கூடி இகழ்வதைப்
பழி என்பர். தந்தையின் காலைத் தடிந்தமையால் இவ்விரு நிலையும்,
தமக்கு உடன் கிடைத்தது மட்டுமன்று. பின்னும்பலராலும் எடுத்துக்
கூறவும் படும் என்பதைநோக்காது விசாரசுமார் (சண்டேசர்)செய்த
செயல், அவருக்கு இருந்த வழிபாட்டின் அன்பு மீதார்வினையும்
பற்றின்மையையும் காட்டுகிறது, “பெருமான்மேல் மண்டு காதல்
அர்ச்சனையின் வைத்தார் மற்றொன்று அறிந்திலர்” என்றும்,
பலகாலும் வெகுண்டோன் அழிக்க வேறுணரார்’ என்றும்
‘சேக்கிழார் கூறும் கூற்றுக்கள் ஈண்டு நினைவுறுதற்குரியன
சேதித்தல்-துண்டித்தல். சண்டசூர் என்பது ஒருபதவியாகும். அதனை
இறைவன் விசாரசுமார் என்றஇயற்பெயருடைய இவருக்கு வழங்கிய
தோடன்றி, சிவமாம் பெருவாழ்வையும் வழங்கியளினான். இதனை

அண்டர் பிரானுந் தொண்டர் தமக்கு அதிபனாகி அனைத்துநாம்
உண்ட கலமும் உடுப்பனவுஞ் சூடுவனவும் உனக்காகச்
சண்ட சனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங் கவர்பொற்றடமுடிக்குத்
துண்டமதிசேர் சடைக்கொன்றை மாலை வாங்கிச் சூட்டினார்.

எனவரும் சேக்கிழார் வாக்கால் அறியலாம்.

இவ்வாறு செய்தல் உலகியல் தவறெனத் தெரியினும்
அருளியல் நோக்கில் அவ்வாறு எண்ணற்குரியதன்று இறைவன்
திருவருளில் தினைத்துநின்று தமக்கென யாதொருபற்றுமின்றி வாழும்
அருளாளர்களின் அருட்செயல்கள் யாவும் இறைவன் செயலேயாகும்.
அச்செயல்களில் வரும் நன்மை தீமைகளும் அவர்க்கு உரியவாகா.
அன்றியும் அவ்வாறு வரும் தீமையும் தீமையாகாது. இதனை,

அரனடிக்கு அன்பர் செய்யும் பாவமும் அறம்அது ஆகும்
பரனடிக்கு அன்பி லாதார் புண்ணியம் பாவம் ஆகும்
வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேன்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த பாதகம் நன்மை யாய்த்தே

இவனுலகில் இதமகிதம் செய்த வெல்லாம்

இதமகிதம் இவனுக்குச் செய்தார்பால் இசையும்
அவனிவனுய் நின்றமுறை ஏக னாகி

அரன்பணியின் நின்றிடவும் அகலங் குற்றம்
சிவனும்இவன் செய்தியெலாம் என்செய்தி யென்றும்
செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்
பவமகல உடனாகி நின்றுகொள்வன் பரிவாற்

பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே.

எனவரும் ஞானநூல் கூற்றுக்களால் தெரியலாம். ஆதலால்தான்
அருளாளர்கள் பலரும் இச்செயலை வியந்தும் நயந்தும் பாராட்டுவ
ராயினர். “பாதகமே சோறு பற்றினவா தோனோட்கம்” “பாதகத்
துக்குப் பரிசு வைத்தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே” என வரும்
அருள்மொழிகள் காண்க.

20. செய்யில் உகுத்த திருப்படி மாற்றனை

ஐயஇது அமுது செய்கென்று —பையஇருந்து

ஊட்டி அறுத்தவர்க்கே ஊட்டி யறுத்தவரை

நாட்டியுரை செய்வதென்றே நாம்.

(தெ-ரை)வயலிலே சிந்திய செந்நெல்லரிசி செங்கீரை மாவடு
ஆகிய உண்ணுதற்குரிய பொருள்களைப் பெருமானே! மெல்ல
இவ்விடத்து எழுந்தருளி இவ்வுணவினை ஏற்று அருள்க என்று தமது
கழுத்தினை அறுத்துக்கொண்டு அவ்வுணவினை அருத்தி அதன்
வாயிலாகத் தம்வினையையும் அறுத்தவராகிய அரிவாட்டாய
நாயனாரது அரிய வரலாற்றின் திறத்தை நாம் இத்தகையது என
அறுதியிட்டுச் சொல்லப்போமோ? இயலாதென்பதாம்.

அரிவாட்டாய நாயனார் இறைவனை உண்பித்தற்காக எடுத்துச்
சென்ற பொருள்கள் செந்நெல் அரிசியும், செங்கீரையும் மாவடுவும்
ஆகும். இவை அவர் கொண்டு செல்லும்போது, அவர் கால் தடுமாற
இவை வயல் வெடிப்பில் வீழ்ந்தன. அவ்வாறு விழுந்த பொருள்களை,
இறைவனை நோக்கி “இறைவனே இதனை ஏற்றருளீராயின்
ஊட்டியை அறுப்பன்” என அருள்க முற்பட, இறைவன் அதனைத்
தடுத்து அவ்வுண்பொருளை ஏற்றனன் என்பது வரலாறு. திருப்படி
மாற்று-இறைவனை உண்பித்தற்கென நியமமாகக் கொடுத்து வரும்

கட்டளைப் பொருள்தன். ஐய! பைய இருந்து இது அமுது செய்க' எனக் கூட்டி உரைக்க, ஊட்டி - கழுத்தின் உள்ளிடாக விளங்கும் தண்டு. "ஊட்டியறுத்தவர்க்கே ஊட்டி அறுத்தவரை" என அடுக்கிக் கூறிய சொற்றிறம் பாராட்டுதற்குரியது. இவற்றுள் முன்னைய தொடராய் ஊட்டி அறுத்தல் என்பது தம் கழுத்தின் உள்ளிடாக இருக்கும் தண்டுவரை அறுக்க முற்பட்டதைக் குறிக்கும். பின்னைய தொடரில் ஊட்டி என்பது இறைவனுக்கு அமுதினை ஏற்குமாறு வழங்கி எனவும், அறுத்தவரை என்பது அதனால் விளைத்தொடர்பு அறுத்தவரை எனவும் பொருள்படும்.

21. செய்யும் செயலே செயலாகச் சென்றுதமைப்
பையக் கொடுத்தார் பரங்கெட்டார் — ஐயா
உழவும் தனிசும் ஒருமுகமே ஆனால்
இழவுண்டோ சொல்லாய் இதழ்.

(தெ-ரை) ஐயனே! ஞானியர் தாம் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் இறைவன் செயலாகுமாறு அவனையே நோக்கி நின்று செய்வார். அங்ஙனம் செய்யுங்கால் அச்செயலுக்குத் தாமே முதல்வர் என்றும், அச்செயல் தாம் செய்தது என்றும் கருதாது தம்மையே அவனிடத்து மெல்லக்கொடுத்து விடுவர். ஆதலின் அவர்கள் செய்யும் வல்வினையால் அவர்களுக்கு எத்தீங்கும் வருவதில்லை. ஒருவனிடம் கடன் பெற்றவன் அவனிடத்திலேயே உழவுப் பணியும் செய்வானாயின் அக்கடன் தீர்தலோடன்றி அவ்வுழவின் பயனும் தனக்கு வரும் இதுவன்றி அவனுக்கு எவ்வாற்றானும் இழப்பு வருமோ? சொல்வாயாக இல்லை. இதைப்போன்றே தன்முனைப்பின்றித் தன் செயலைச் சிவன் செய்வதாகக் கருதிச்செய்யும் வல்வினையாளர்களுக்கு எத்தீங்கும் வருவதில்லை; மாறாக அறப்பயனும் கிட்டும் என்பதாகும்.

இறைவனே தமக்கு உள்நின்றும் முன்னின்றும் அருளுகின்றான் என்பதை ஞானியர் முற்ற உணர்தலின் தம்மை ஆண்டவனிடம் ஒப்படைத்து விடுகின்றனர். ஆதலின் அவர்கள் செய்யும் அனைத்துச் செயல்களும் அவ்விறைவன் செயலாகவே ஆகிவிடுகின்றன. இந்நிலையில் அவருக்கு எத்தீங்கும் வருவதில்லை. தனிசு-கடன். கடன் பெற்றவனிடத்தே தன் உழவுப் பணியையும் செய்வானாயின் கடனும் தீர்ந்து விடுவது; தன்வாழவும் வளமாகும். அதைப்போலவே உடல், கருவி, உலகு, நுகர்வு ஆகியவற்றை இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அவன் அருள்வழி நிற்பின் தமக்குரிய நன்றிக்கடனையும் செலுத்திவிட முடியும்; விடுபேறும் கிட்டிவிடும்.

இவனுலகில் இதமகிதம் செய்த எல்லாம்

இதமகிதம் இவனுக்குச் செய்தார்பால் இசையும்

அவனிவனாய் நின்றமுறை ஏகனாகி

அரன் பணியில் நின்றிடவும் அகலும் குற்றம்

சிவனுடைய செய்தியெல்லாம் என்செய்தி என்றும்

செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்த தென்றும்
பவமகல் உடனாகி நின்றுகொள்வன் பரிவால்
பாக்கத்தைச் செய்திடிலும் பணியாக்கி விடுமே.

என்ற பாடல் இவ்வுண்மையை விளக்குதல் காண்க. தனிச்
என்பதற்கு போர்க்களம் என உரை கண்டு அதற்கேற்ப விளக்கம்
தருவர் திரு. தே. ஆ. சீனிவாசன்.

22. ஆதாரயோகம் நிராதாரயோகம் என

மீதானத் (து) எய்தும் விதியிரண்டே — ஆதாரத்(து)

ஆக்கும் பொருளால் ஆக்கும் பொருளாம் ஒன்று) ஆக
ஆகாப் பொருளே ஒன்றும் என நிலையாக இவ்வகை
(தெனர) ஆதாரயோகம் நிராதாரயோகம் என யோகம் இரு
வகைப்படும். இவை இரண்டும் மேல்கிய நிலையாகிய இன்றவன்
திருவடியில் சேர்ப்பிக்கும். அவற்றுள் ஆதாரயோகம் என்பது உடற்
கண்ணுள்ள ஆறு ஆதாரங்களில் இன்றவன் பல்வேறு திரு
உருவங்களை வைத்து வழிபட்டு அதனால் ஒன்றுபடுவதாகும்.
நிராதாரயோகம் என்பது புறத்தே யாண்டும் நீக்கமற திறகும் பரம்
பொருளை நினைந்து அதனுடன் ஒன்றுபடுவதாகும்.

இவ்விருவகை யோக்கங்களையும் இப்பாடலில் தொகுத்துச் சுட்டிய
ஆசிரியர், மேல்வரும் பாடல்களில் அவற்றை வகுத்து விளக்குவர்.
மீதான் - மேல்கிய இடம்; அதுவே இன்றவனின் திருவடியி
பேருகும். ஆதாரத்து ஆக்கும் பொருளால் - ஆறு ஆதாரங்களிலும்
குருவருளால் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றிருக்கும் திருவுருவங்களால்,
ஆக்கும் பொருள் அவ்வத்திருவுருவங்களில் மனம் ஒன்று பட்டு
நிலைக்கப்பெற்றிருக்கும் நிலை.

23. ஆக்கி ஒருபொருளை ஆதாரத்(து) அப்பொருளை

நோக்கி அணுவில் அணுநெகிழப் - பார்க்கில்

இவனுகை தான் ஒழிந்திட்டு ஏகமாம் ஏகத்(து)

அவனுகை ஆதார மாம்.

(தெனர) உடற்கண் உள்ள ஆறு ஆதாரங்களில் ஒன்றில்
ஆசிரியர் காட்டிய முறையில் இன்றவனின் திருவுருவங்களில்
ஒன்றைக் கற்பித்துக்கொண்டு, அதனை மேலும் எண்ணத்
தன்னுணர்ச்சியாவது தான் கற்பித்த நுண்ணுருவில் மறைந்து
புழியும். பின் அவ்வடிவு தானாகவே தோன்றப்பெறும் நிலை ஏற்படும்.
துவே ஆதாரயோகம் என்பதாம்.

மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனுகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை என்பன ஆறு ஆதாரங்களாம். 1. மூலாதாரம்:— இது முதுகுத்தண்டின் அடிப்பகுதியாகும், மலக்கழிவு வாயி வகு இருண்டு அங்குலத்திற்கு மேலும், குறிக்கு இருண்டு அங்குலத்திற்குக் கீழும் உள்ள இடமாகும். இவ்விடத்திற்கு முக்கோண வடிவும், நான்கு இதழ்களையுடைய செந்தாமரையும், வ-ஸ்ஸ-ஷ-ஸ் என்ற நான்கு எழுத்துக்களும் உரியவாம். இதற்கு முன்னவன் (அதிதேவதை) சிறியவர். 2. சுவாதிட்டானம்:— இது குறியின் அடியிடமாகும், இவ்விடத்திற்கு அறுகோண வடிவும், ஆறு இதழ்த்தாமரையும் ப-ப-ம-ய-ர-வ என்று ஆறு எழுத்துக்களும் உரியவாம். இதற்கு முன்னவன் பிரமன். 3. மணிபூரகம்:— இதற்குரிய இடம் கொப்பூழாகும். இவ்விடத்திற்கு முன்றுவட்ட வடிவும் உட்பத்து இதழ்த் தாமரையும், ண்ட-ட-ண-த-த்த-த-ந்த-ந-ப-ப்ப-என்ற பத்து எழுத்துக்களும் உரியவாம். இதற்கு முன்னவன் திருமால். 4. அனுகதம்:— இதற்குரிய இடம் இருதயமாகும். இவ்விடத்திற்கு முக்கோண வடிவும், பள்ளிரண்டு இதழ்த்தாமரையும், க-க-க-க-ங்க-ச-ச்ச. ஜ-ஜ-ஜ. ங-ஞ-ட-ட்ட என்று பள்ளிரண்டு எழுத்துக்களும் உரியவாம். இதற்கு முன்னவன் உருத்திரன். 5. விசுத்தி:— இதற்குரிய இடம் கண்டமாகும். இவ்விடத்திற்கு அறுகோண வடிவும், வெள்ளிய புதினறு இதழ்த்தாமரையும், அ-ஆ-இ-ஈ-உ-ஊ-கு-ரு-ஊ-ஊ-ஏ-ஐ-ஓ-ஓ-அம்-அ; என்ற, புதினறு எழுத்துக்களும் உரியவாகும். இதற்கு முன்னவன் மகேசுவரன். 6. ஆக்கினை:— இதற்கு உரிய இடம், புருவநடு ஆகும். இவ்விடத்திற்கு இருண்டு இதழ்ச் செந்தாமரையும், ள-க்ஷ என்ற இருண்டு எழுத்துக்களும் உரியவாம். இதற்கு முன்னவன் சதாசிவர். இவற்றிற்குமேல் உள்ள பிரமரந்திரத்தில் ஆயிரம் இதழ்த் தாமரையில் சிவபரம்பொருள் வீற்றிருக்கும். மேற்கூறிய ஆறு ஆதாரங்களையும் அவற்றிற்குரிய முன்னவர்களையும் அறிந்து வழிபட்டு ஒன்றுதல் தியானம் எனப்படும்.

24. கொண்ட(து) ஒருபொருளைக் கோடிபுத்த கூறுகெயின், கொண்டவனும் அப்பரிசே கூறுபடும் — கொண்ட இருபொருளும் அன்றியே இன்ன(து) இதுவென்ன ஒருபொருளே ஆயிருக்கும் உற்று.

(தெ-ரை) மேற் கூறியவாறு நிலையில் கொண்டதொரு இறை யருவைக் கோடியில் ஒன்றாக நுண்ணியதாக எண்ணி நிலையின்,

1. பிரமரந்திரம் — பிரமனுல் உச்சியில் உருவூர்க்கப்பட்ட துளை என்பது இதன் பொருளாகும். சிறந்த ஞானியருக்கு இதன்வழி உயிர் செலும் என்ப.

அவ்வாறு நினைக்கின்றவனும் அத்துனை நுண்ணிதாய நிலையை அடைவன். இவ்வாறு நினையும்நிலை மேலும் ஒங்க, நினைப்பவனும் நினைக்கப்படும், பொருள் ஒன்றே நிலைபெறும் என்பதாம்.

கொண்டதொரு பொருள்-தன் மனத்தகத்து எண்ணியதொரு திருவுருவம்.

25. அஞ்செழுத்து மேஅம்மை அப்பர்தமைக் காட்டுதலால் அஞ்செழுத்தை ஆருகப் பெற்றறிந்(து) — அஞ்செழுத்தை ஒதப்புக்(கு) உள்ள மதியும் கெடில்உமைகோன் கேதமற வந்தளிக்கும் கேள்.

(தெ-ரை) ஓங்காரமாய ஐந்தெழுத்தே அம்மையப்பராக விளங்கும் இறைவனைக் காட்டவல்லதாகும். இவ்வைந்து எழுத்துக்களும் ஆறு ஆதாரங்கட்கும் அடிப்படையாக நிற்கும் முறையை அறிந்து, அம்மந்திரத்தின் நுண்பொருளையும் அறியப் புகுந்து அவ்வாறு அறிதற் குக்காரணமான தன்னுணர்ச்சியும் கெடுமாயின், அம்மையப்பராக இருக்கும் இறைவன் மலமகற்றித் தானாகச் செய்தருளுவன் என்பதாம்.

அகாரம், உகாரம், மகாரம் விந்து, நாதம் என்பன ஐந்தெழுத்தாகும். இதனைப் பிரணவம் என்பர். இவ்வைந்தெழுத்திற்கும் பிரமன் முதலாக சதாசிவர் ஈருக உள்ள ஐவரும் முன்னவராவர். இவர்களை மந்திர முர்த்திகள் என்பர், இவ்வைந்தெழுத்தும் சிவபரம் பொருளின் திருமேனியாகும். ஆதலால், 'அஞ்செழுத்துமே அம்மையப்பர் தமைக் காட்டுதலால்' என்றார். மூலாதாரத்தில் அகரமும், கொப்பூழில் உகரமும், இருதயத்தில் மகரமும், கண்டத்தில் விந்துவும், புருவ நடுவில் நாதமும் ஆகிநிற்கும் இவ்வெழுத்துக்களுக்கு முறையே அயன், மால், உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவர் ஆகியோர் முன்னவராவர். இந்நிலையை அறிந்து இவ்வைந்தெழுத்தைக் குருவருள் வழி நின்று எண்ணுதல் இறைவனை அடைதற்கு வழியாகும். இவ்வாறு ஒதுங்கால் தன் முனைப்புக் கெடத்தொடங்கும். அது முற்றும் கெட்டொழியுங்கால் சிவபரம்பொருள் வெளிப்பட்டருளும். இதனை மந்திரயோகம் என்ப.

இம்முன்று பாடல்களாலும் கூறப்பட்ட ஆதாரயோகம் மேல்வரும் நிராதாரயோகத்திற்கு வாயிலாக அமையும்.

26. ஆக்கப் படாத பொருளாய் அனைத்தினிலும் தாக்கித்தான் ஒன்றொடும் தாக்காதே — நீக்கி உடன் நிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய் நிற்கை நிராதார மாம்.

(தெ-ரை) உயிர் தன்முனைப்பால் கற்பிக்கக்கூடாத பொருளாயும், எல்லாப் பொருள்களிலும் தான் கூடி நிற்பினும் அவற்றோடு தான் தோயாமல் நிற்பதாயும், உயிர் அடைதற்குரிய வீட்டுதெறிக்கு மாறாய் பொருள்களைத் தானே அறிந்து நீக்குதற்குப் பேருதனியைச் செய்வதாயும் நிற்கும் சிவபரம் பொருளாயும் அப்பரம் பொருளுடன் பிரிவின்றி நிற்கும் அருட்சத்தியையும் கூடி வேற்றுமையின்றி நிறறல் நிராதார யோகம் என்பதாம்.

ஆக்கப்படாத பொருள்-உயிர் தன் முனைப்பால் தோற்றுவித்துக் காணமுடியாத பொருள்; அது சிவபரம்பொருளாம். “கற்பனை கடந்த சோதி” என்பர் சேக்கிழாரும். உடன் நிற்கும் பொருள்-அருட்சத்தி அதனுடனே நிற்கும் பொருள்-சிவபரம்பொருள். கற்பனை கடந்த பொருளாயும், அனைத்துப் பொருள்களுடன் கலந்திருந்தும் அவற்றால் தொடக்குண்ணது எஞ்ஞான்றும் தன்னியல்பில் நிற்கும் பொருளாயும், அருட்சத்தியுடன் பிரிவின்றி நிற்கும் பொருளாயும் உள்ளது சிவபரம்பொருளாகும்; அதனுடன் வேற்றுமை அற நிறறல் நிராதார யோகமாகும்.

27. காண்கின்ற(து) ஓர்பொருளைக் காண்கின்ற யோகிகளே காண்கின்றார் காட்சியறக் கண்ணுதலைக் — காண்கின்றார் காண்பானும் காணப் படுபொருளும் அன்றியே காண்கையினால் கண்டனரே காண்.

(தெ-ரை) மாணவனே! எல்லாவற்றையும் அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்பதாகிய திருவருளை அதுவே துணையாகக் கொண்டு தன் முனைப்பு அறச் சிவபெருமானைக்காணும் சிவயோகியர்களே உண்மையாகப் பெரும்பேறு பெற்றவர்களாவர். அவ்வாறு காணுகின்ற அச் சிவயோகியர் காண்பது தாம் என்றும், காணப்படும் பொருள் சிவம் என்றும் வேறுபடுத்தல் இன்றிக் காண்பதால் இறைவனை உள்ளவாறு கண்டவர்கள் ஆவர் என அறிவாயாக என்பதாம்.

காண்கின்றது ஓர் பொருளை - திருவருளை காண்கின்ற - அத் திருவருளே கண்ணாகக் காண்கின்ற. காட்சியற - காண்கின்றோம் என்னும் தன் முனைப்பு அற. காண்கின்ற யோகிகளே காட்சியறக் கண்ணுதலைக் காண்கின்றார் எனக்கூட்டுக. மேலே நிராதாரயோகம் இணையது என விளக்கினார்; இப்பாடலில் அவர் அப்பரம்பொருளைக் காணுமாற்றை விளக்குகின்றார். நிராதார யோகத்தில் தலைநின்றவர்

திருவருளையே கண்ணாகக் கொண்டு இறைவனைக் காண்பர். அவர் வாறு காண்பதே இறைவனை உண்மையாகக் காணும் காட்சியாகும்.

தி. 28. - பேசாமைப் பெற்றதனில் பேசாமை கண்டனரைப் பார்க்க. அவர் வாறு பேசாமை செய்யும் பெரும்பெருமான் - பேசாதே மனமும்.

எண்ணென்றும் வண்ணம் இருக்கின்ற யோகிகள்பால்

23. உள்நின்றும் போகான் உள்ளம்.

பேசாமை பெற்ற பெருமான் - பேசாதே மனமும்.

பேசாமை பெற்ற பெருமான் - பேசாதே மனமும்.

(தெ-ரை). மேற்கூறிய நிராதார யோகம் நிலைபெறுமாறு பேசாமை என்னும் பேற்றினைக் குருவருளால் பெற்று அம்முறைமையால் மனம் புலன்வழிச் செல்லாது நிலைபெறுமாறு செய்தவர்க்கு இறைவன் பிறவி அளிமாறு செய்தருளுவன். அவ்வாறு பேசாமை பெற்று மனத்தை இறைவனுடன் ஒன்றுபடச் செய்திருக்கின்ற யோகியரிடத்து இறைவன் என்றும் நிங்காது உள்நின்று அருளுவன் என்பதாம்.

உயிர் செயற்படுதற்கு மனம் மொழி மெய் ஆகிய மூன்றும் கருனிகளாய் உள்ளன. அவற்றுள் மொழி ஏனைய இரண்டற்கும் கட்டுப்பட்டதன்று. ஆதலின் மொழியின்கண் வரும் துற்றமே பெரிதும் காத்தற்கு உரியதாகும். 'யாகாவாறாயினும் நாகாக்க' எனவும், 'மாற்ற முண்டேல் ஷஞ்சமுண்டு' எனவும் அநாதாளர்கர் கூறிப் போந்ததும் இது. பற்றியேயாய் ஆதலால் பேசாமை, சன்பது பெறுதற்கு அரியது ஒன்றாகும். இதனைக் குருமூர்த்திகளின் பால் பெறுதலாவது:- உயிர்க்கு ஞானசிரியன், தீக்கை செய்யுங்கால் மனம், மொழி, மெய்கள், உனக்கு வேருனுவை என்றும், அவற்றோடு கூடினர் பிறப்பு, இறப்புநாளுக்கு உட்பட்டு உழல்வாய் என்றும், ஆதலின் அவற்றின்பால் உள்ள பற்றை விடுத்துத் திருவருள்வழி நின்று உய்க என்றும் அருளுவன் அன்றியும் நீனைக்கு ஆட்படுங்கால் மனம் முதலிய மூன்றையும் எனக்கே உரித்தாக்கிவிட்டாய், ஆதலின் இனி இவற்றோடு கூடுதற்கு உனக்கு உரிமையில்லை என்றும், அருளிச் செய்வன். அவ்வருளிப் பாட்டின் வழிநின்று, பேசாமை, (மௌனம்) பெற்று நிற்பதாம். உயிர் பொறிவழிப் புலன்களைப் புற்றுதல் இன்றியும், தன்முனைப்பு அற்றும், திருவருள்வழி நின்று எல்லாம் சிவன் செயல் என்று அமைந்துவாளா இருப்பதே பேசாமை ஆகும்; 'சும்மா இரு சொல்லற' என அருள்வதும் இதுவாகும். 'யாதவின் நிங்கியான் நோதல், அதவின் அதவின் இலன்' அன்றே என்றன் ஆவியும், உடலும், உடமையெல்லாமும் குன்றே யுளையாய் என்றே

ஆட்கொண்ட — பேரதே! 'கொண்டிலையோ' என் அருளாளர்கள்
அருளுவன் காண்டு எண்ணற்குரியன்.

அதனிச் — குரு அருளிய அருளின் வழியில். பேசர்மை
கண்டனர் பேசர்மை என்னும் நோன்.கின்சு கண்டப்பிடித்தவர்.
பேசர்மை செய்யும்-உடல் கருவி உலகு ஆகிய நுகர்வினைப்பெற்றுப்
பிறந்திந்தது வந்தநினைவையச் செய்யும். பெரும்பெரும்பின் என்பது
அப்பெரும்பின் தலைமையுணர்நின்றது என்-எண்ணம். இன்றவின்
யாண்டும் உள்ள எனினும் யாவர்க்கும் வெளிப்பட அவன் விளங்கு
வதில்லை. ஆனால் இத்தகைய யோகியரிடத்தோ உள்தின்று என்றும்
நீங்காது விளங்கித் தோன்றுவன் என்பார் 'உள் நின்றும் போகான்
உள்ள' என்றார்.

29. ஒட்டிற்று நின்ற உணர்வு பதிமுட்டித்

தேட்டற்று நின்ற இடம்சிவம் — நாட்டுற்று

நாடும் பொருளைத்தும் நானு விதமாகத்

தேடுமிடம் அன்று சிவம்.

உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம்
உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம்
உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம்
(தெ-ரை) உயிர் பொறிவழிச்சென்று ஒடுதலினின்றும் நீங்கி
உயிர்களிடத்து எஞ்ஞான்றும் நிலைபெற்றிருக்கின்ற திருவருளை
அதுவே கண்ணாகக் கொண்டு இறைவனைத் தலைப்பட்டு நிற்கும்
இடமே உயிர் தன்முனைப்பால் தேடிக்காணுதல் அற்று நிற்கும்
சிவம் விளங்கும் இடமாகும். அவ்வாறன்றிப் பொறிவழிப்பலன்கள்ப்
பற்றி நின்று தன்முனைப்பினால் இறைவனைத் தேடி அவையும்
இடமனைத்தும் சிவத்தைக் காண்டற்குரிய இடமல்லவாம் என்பதாம்.
நிலைபெற்றிருக்கின்ற உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம் உயிர்மயம்

ஒட்டு+அற்று = ஒடுதலற்று உயிர் பொறிவழி ஒடுதலினின்றும்
நீங்கி என்பது பொருளாகும். நின்ற உணர்வு-எஞ்ஞான்றும்
நிலைபெற்றிருக்கும் திருவருள் பதிமுட்டி-இறைவனைத் தலைப்பட்டு
தேடுதல்+அற்று = தேட்டற்று. நாடுதல்+அற்று = நாட்டுற்று
அருள்வழிநின்று உணரும் சிவயோகமே சிவபோகமாகும் அவ்வா
றன்றி உயிர் தன்முனைப்பால் புறக்கருவிகளின் னாதுணைக்கொண்டு
அறிதற்குரிய பொருளாகச் சிவபரம் பொருள் இல்லை என்பதாம்.
'தேடித்தேடொணுத் தேவனை என்னுள்ளே தேடிக் கண்டு
கொண்டேன்' என வரும் அப்பாடிகளின் வாக்கும் இதற்கு
அரணாகும்.

30. பற்றினுள் பற்றைத் துடைப்பதொரு பற்றறிந்து
பற்றிப் பரிந்திருந்து பார்க்கின்ற - பற்றதனைப்
பற்றினிடில் அந்நிலையே தானே பரமாகும்
மற்றும்இது சொன்னேன் மதி.

(தெ-ரை) மாணவனே! உயிர்க்கு மேன்மேலும் பிறவித்
துன்பத்தை உண்டாக்குகின்ற உடல், கருவி, உலகு, நுகர்வுகளிலே
பற்றுக் கொண்டு நிற்கின்ற அறிவு, இச்சை, செயல்களை ஒழிக்கும்
ஒப்பற்ற இறைவனின் பேரருளைத், திருவருள் சத்தியை அதுவே
கண்ணாகக் கொண்டு கூடி. அவ்வாறு கூடினோம் என்னும் விருப்பம்
மிக்க கருத்தையும் கைவிடில், அந்நிலையில் அப்பேரருளுக்கு
மேலான சிவபரம்பொருள் வெளிப்பட்டருளும். ஒருதலையாகக் கூறும்
இதனை நன்கு உணர்வாயாக என்பதாம்.

பற்றினுள்-பற்றற்குரிய உடல், கருவி, உலகு, நுகர்வுகளில்
துடைப்பதொரு பற்று-திருவருள். பரிந்து இருந்து பார்க்கின்ற
பற்று-விரும்பி இருந்து பார்க்கின்ற பற்று: அதாவது திருவருளைக்
கூடினோம் எனக் கருதும் விருப்பம். தானே பரமாகும்-சிவபரம்
பொருள் தானே வெளிப்படும். 'பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை
அப்பற்றைப் பற்றுக் பற்று விடற்கு' 'ஆதார இயற்கை அவா
நீப்பின் அந்நிலையே பேரா இயற்கை தரும்' என வரும் திருக்குறள்
பாக்களையும் உன்னுக.

31. உணராதே யாதும் உறங்காதே உன்னிப்
புணராதே நீபொதுவே நிற்கில்-உணர்வரிய
காலங்கள் செல்லாத காலத்துடன் இருத்தி
காலங்கள் முன்றினையும் கண்டு.

(தெ-ரை) உலகியற் பொருளாய் உள்ள எவற்றையும்
அவற்றொடு கூடிய பயிற்சி மிகுதியால் மீண்டும் கூடி அல்லல்
உருதே. அவ்வாறு புறப்பொருள்களொடு அழந்தாது உள் முகப்
பட்ட பொழுது அறியாமை காரணமாக வரும் மயக்க உணர்வீஸ்

நின்று அழுத்தி விடாதே இவ்வாறு புறத்தும் அசத்தும் பற்றற நின்ற பொழுது தோன்றும் உயிர் நுகர்வில் நின்று அமைந்து விடாதே. எவற்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் திருவருளோடு ஒன்றி நிற்பதற்கு யாவராலும் உணர்தற்கரிய இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்று சொல்லப்பட்ட மூன்றுகாலங்களிலும் தோயாமல் அக்காலமே வடிவாக நிற்கும் சிவபரம் பொருளோடு ஒன்றி நீயும் அக் காலங்கள் மூன்றையும் வேருகக் கண்டு அப்பொருளேயாய் அழி வின்றி இருப்பாயாக என்பதாம்.

உணராதே என்பது புறப்பற்றறுதலையும், உறங்காதே என்பது அகப்பற்றறுதலையும் கருதிற்று. உன்னைப் பணராதே என்பது இறையருளால் வந்த இன்பத்தைத் தன் முயற்சியால் வந்ததெனக் கருதாதே என்னும் பொருளதாம். மேல் இருபத்தொன்பதாவது பாடலால் உணர்வறுதலும், முப்பதாவது பாடலால் பற்றறுதலும், இப்பாடலால் ஆன்ம அறிவறுதலும் கூறப்பட்டன.

32. அறிவ நிவாய் நிற்கில் அறிவுபல வாம்என்று
அறிவின் அறிவு அவிழ்த்துக் கொண்டு அவ்-வறிவினராய்
வாழ்ந்திருப்பர் நீத்தவர்கள் மானுடரின் மாணவக!
தாழ்ந்தமணி நாவேபோல் தான்.

தெ-ரை) தம் அறிவையே அறிந்து பற்றி நிற்பின் அது பொய்ப் பொருள்களைப் பற்றி நிற்பப் பல்வேறு நினைவுகளுக்கு உட்படுத்தப் பெற்று ஒருமையுருமையின் அறிவுக் கறிவாய் நிற்கும் திருவருளில் தன்னறிவு அடங்கப்பெற்று அதன்கண் தோன்றும் திருவருள் இன்பத்தை நுகரவேண்டும். அவ்வாறு நுகர்ந்தோர் நிலத்தின்கண் வைக்கப்பட்ட மணியின் நாவைப் போல உலகப்பற்று அற்ற வாழ்வு பெறுவர். அவரே துறந்தவராவர் என்பதாம்.

அறிவில்-திருவருள் இன்பத்தில், அறிவு அவிழ்த்துக் கொண்டு-தன்னறிவை அதன்கண் செலுத்திக் கொண்டு, நீத்தவர்கள் மானுடரின் வாழ்ந்திருப்போர் என மாறுக. தாழ்ந்தமணி-நிலத்தில் வைக்கப் பட்டமணி. மணி நிலத்திலினும் உயர்ந்திருக்கும். பொழுது அதன் நாக்கு அசைத்து கொண்டிருக்கும். நிலத்தில் வைக்கப் பட்டிருக்கும் பொழுது அந்தாக்கு அசைவற்றிருக்கும்.

அதைப் போன்றே திருவருள் தோய்வின்றி நிற்பவரின் மனம் அசைவுற்றும், அத்தோய்வு உடையவரின் மனம் அசைவுறாமலும் இருக்கும். ஓங்குணர்வின் உள் ளொடுங்கி உ ள் ள த் து ள் இன்பொடுங்கத் தூங்குவார் மற்று ஏதொன்று சொல்' எனவரும் திருவருட்பயனும் ஈண்டு நினைவு கூர்தற்குரியதாகும்.

33. ஓசையெலாம் அற்றால் ஒலிக்கும் திருச்சிலம்பின்
ஓசை வழியே சென்று ஒத்தொடுங்கில்-ஓசையினில்
அந்தத்தா னத்தான் அரிவையுடன் அம்பலத்தே
வந்தொத்தான் அத்தான் மகிழ்ந்து.

(தெ-ரை) நிராதார யோகத்தைச் செய்கின்ற ஞானியர்க்கு உலகப்பற்றுக்கு நிலைக்களனாய் அறிவினை வினைக்கும் ஒலிகளெல்லாம் அற்றால் அப்பொழுது நடராசப் பெருமானின் திருச்சிலம்போசை கேட்கும். அவ்வோசை வழியே சென்று அவ்வோசை முடிந்த இடத்தே தன்முனைப்பும் ஒருங்கு அற்று விடின் அப்பொழுதே அவ்விடத்தே உமையொரு கூறைய இறைவன் மகிழ்ந்து இவரைக் கூடுவன் என்பதாம்.

ஓசையினில் அந்த தானத்தான்—ஓசை முடிந்த இடமே இடமாக உடைய இறைவன். அத்தால் மகிழ்ந்து அரிவையுடன் அம்பலத்தே வந்தொத்தான் என மாறுக. அத்தால்-திருச்சிலம்போசை ஒலி வழியே சென்று நிருத்தனைக் கும்பிட்ட அதனால்.

34. சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் என்றமையால்
சார்புணர்தல் தானே தியானமுமாம் —சார்பு
கெட ஒழுகின் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
படவருவ தில்லை வினைப் பற்று.

(தெ-ரை) தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் என்று அருளிச் செய்தமையால் உயிர்க்கு எஞ்ஞான்றும் பற்றுக்கோடாக நிற்கும் திருவருளைக் கூடி நின்றலே சிவநினைவாம். அச்சிவ பரம்பொருளை அவ்வாறு கூடி நிற்கின்றோம் என்னும் தன்உணர்ச்சியும் கெட்டு விடின் அதுவே நிட்டை கூடலாகும். அந்நிலை கைவரப்பெறின் பிறவிக் கேதுவாகிய வினைப் பற்றும் நீங்கும் என்பதாம்.

'சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார் தரும் நோய்' என்பது திருக்குறள். இதனை மேல் எல்லையாகக்

கொண்டு இப்பாடல் விளக்கம் தருகின்றது. ஒருவன் எல்லாப் பொருள்கட்கும் சார்பாகிய அச்செம்பொருளை உணர்ந்து இருவகைப் பற்றும் அற ஒழுதவானாயின் அவனை முன் சாரக்கடவனவாய் நின்ற துன்பங்கள் அவ்வுணர்வு ஒழிக்கங்களை அறித்துப்பின் சாமாட்டா என்பது பரிமேலழகர் இக்குறட்பொன்றிற்குத்தரும் பொருளாகும். சார்பு இரண்டனுள் முன்னையது திருவருளையும் பின்னையது தன் முனைப்பையும் குறிக்கும். சார்பு கெட ஒழுததலாவது யோக நெறி ஒழுதல்; அஃது இயமம், நியமம், இருப்பு, உயிர்நிலை, மன ஒருக்கம், தாரணை, தியானம், சமாதி என எண் வகைப்படும் என விளக்கம் காண்பர் பரிமேலழகர். சார்தரும்நோய் என்பது பழறினை (சஞ்சிதம்) என்பது அவர் கருத்து. கேதம் — துன்பம்.

35. அன்றி வரும் ஐம்புலனும் நீயும் அசையாதே
நின்றபடி யேநிற்கமுன்னிற்கும் — சென்று
கருதுவதன் முன்னம் கருத்தழியப் பாயும்
ஒருமகன்தன் கேள்வன் உனக்கு.

தெ-ரை) மாணவனே! தொன்று தொட்டு உன்னை மாறுபடுத்தி வருகின்ற ஐம்பொறி நுகர்வுகளை நுகர்ந்து அதனில் திளைத்து விடாதே. அந்நுகர் பொருள்களும் அவற்றை நுகரும் பொறிகளும் உனக்கு வேருனவை; உயிராகிய உன்னிடத்து நிற்கும் திருவருளே தலைப்படுதற்கு 'உரியது' எனக் குருவழியுணர்ந்து அதனுடன் கூடி நிற்கில் அத்திருவருளின் வேறல்லாத சிவபரம் பொருள் முன்னின்ற ருளும். அவ்வகையில் நின்று அப்பரம் பொருளைக் கருதின் அவ்வாறு கருதும் கருத்தினையும் தன் வயப்படுத்தி உமையொரு கூறைய இறைவன் உன்னிடத்தில் ஒழிவற நிற்பன் என்பதாம்.

அன்றிவரும்—தொன்று தொட்டே மாறி வருகின்ற பொறிகளும் அவற்றின் வழி நுகர்கின்ற புலன்களும் உயிர் உய்தி பெறுதற்குத் தடையாவனவாம். 'மாறினின்றி என்னை மயக்கிவிடும் வஞ்சப்புலன்', எனவரும் அருள்மொழியும் காண்க. அசையாது நின்றபடியே நிற்கல் என்பது மனம் பொறிவழிச்சேறலன்றி ஒருமுகப்பட்டு இறைவனையே கண்டு நிற்பதாகும். கருதுவதன் முன் கருத்தழியப் பாயும் என்பது தீர்ந்த அன்பாய் அன்பர்க்கு அவரினும் அன்பாக நிற்கும் என அதனது அருள் தன்மையைக் குறிப்பதாகும். பாயும் என்றது விரைந்து அருளும் தன்மையைக் குறித்தது.

36. உண்டெனில் உண்டாகும் இல்லாமை; இல்லெனில் உண்டாகும்; ஆனமையின் ஓரிரண்டாம்—உண்டு இல்லை என்னும் இவைதவிர்த்த இன்பத்தை எய்தும்வகை உன்னில் அவன் உன்னுடனே ஆம்.

(தெ-ரை) இறைவனை உயிரறிவால் அறிந்து கூடலாம் எனில், உயிரறிவால் அறியப்படும் பொருள்களையும் நிலையுதல் இலவாதல் போல, அவனும் நிலையாமை உடைய பொருளாவன். இறைவன் உயிரறிவால் அறியப்படாத பொருள் எனில் அவனருளே கண்ணாகக் கொண்டு காண்பார்க்குக் காணலாகும் என்னும் உண்மை பொய்யாம். ஆதலின் அவன் அறியப்படும் பொருளும் அறியப்படாத பொருளும் ஆய இருதன்மையும் உடையவன். ஆதலின் இவ்விருநிலையுமின்றி அவனது திருவருள் திறத்தால் அவனை எய்த இயலும் என்னும் நிலையைக் கருதின் அவன் உன்னோடு இருந்து இன்பம் அருளுவன் என்பதாம்.

உண்டெனில் இல்லாமை உண்டாகும். இல்லையெனில் உண்டாகும் எனக்கூட்டிப் பொருள் காண்க. உயிர் தன் அறிவால் காண்டாலாவது உலகியல் பொருளின் துணையாலும் தன்முனைப் பாலுமாம். இவை முறையே பாசஞானம், பசுஞானம் எனப்படும். இறைவன் அருளால் உரை முற்படுவது பதிஞானமாகும். அது கொண்டே அவனை அறிய இயலும் என்பது கருத்தாகும்.

37. தூல உடம்பாய முப்பத்தோர் தத்துவமும்
மூல உடம்பாம் முதல்நான்கும் — மேலைச்
சிவமாம் பரிசினையும் தேர்ந்துணர்ந்தார் சேர்ந்த
பவமாம் பரிசறுப்பார் பார்.

(தெ-ரை) உயிர் தான்செய்த வினையின் பயனை நுகர்தற்காக எடுத்த இப்பருவுடம்பு முதலாய தத்துவம் இருபத்துநான்கும். இவ்வாறு அவ்வுடம்பு நுகர்வதற்கு ஏதுவாக விளங்கும் காலம் நியதி முதலாகிய வித்யாதத்துவம் ஏழும் ஆகமுப்பத்தொரு தத்துவங்களும் இவற்றிற்கெல்லாம் காரண உடலாக விளங்கும் விந்து முதலிய நால்வகைச் சூத்த தத்துவங்களும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாய சிவதத்துவமும் ஆக. முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும்

தெளிவாக அறிந்தவர்கள் தாம் இதுகாறும் சேர்ந்திருக்கும் பிறப்பாம் தன்மையை அற்றவராவர் என்பதாம்.

நிலம் நீர் தீ வளி விண் என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களும், சுவை ஒளிஊறு ஒசைநாற்றம் எனும்தன் மாத்திரைகள் ஐந்தும், மெய்வாய் கண் முக்குச் செவி எனும் அறிகருவிகள் ஐந்தும், சொல் கால் கை எருவாய் கருவாய் எனும் தொழிற்கருவிகள் ஐந்தும், மனம்புத்தி சித்தம் அகங்காரம் எனும் உட்கருவிகள் நான்கும் ஆக இருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் உயிர் வினைப்பயனை நுகர்தற்காக அதனோடு கூட்டப்பட்டனவாதலின் இவை ஆன்ம தத்துவம் எனப்படும். புருடன் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலம் மாயை எனும் ஏழும் உயிர் சிறிது அறிவுவிளக்கம் பெறுவற்குக் காரணமாய் இருத்தலின் இவை வித்யா தத்துவம் எனப்படும் நாதம் (சிவம்) விந்து ஈசுரம் சுத்தவித்தை சாதாக்கியம் எனும் ஐந்தும் சிவபெருமானிடத்திலிருந்து உயிர் வினைப்பயனை நுகர்ந்து உய்தற்கு உதவுவன ஆதலின் இவை சிவதத்துவம் எனப்படும்.

38. எத்தனையோ தத்துவங்கள் எவ்வெவர்கோட் பாடுடைய அத்தனையும் சென்றங்கு அளவாதே — சித்தம் எனும் தூதுவனைப் போக்கிப்போய்த் தூக்கற்ற சோதிதனில் பாதிதனைக் கும்பிடலாம்பார்.

(தெ-ரை) அளவற்ற சமயங்கள் அல்லவற்றைச் சார்ந்து நிற்பார்தம் கோட்பாடுகள் முதலியவற்றை அவ்விடத்தும் சென்று ஆராய்ந்திராதே, உலகப் பொருள்களில் செலுத்தும் சித்தம் என்னும் தூதுவனைத் திருவருளால் ஒழித்து அவ்விடத்தினின்றும் அத்திருவருளைக் கூடி அத்திருவருளையே ஒருகூறுகக் கொண்டு நிற்கும் உமையொரு கூறனாகிய சிவபெருமானை வணங்கின் உய்யலாம். இதனைத் தெளிவாயாக என்பதாம்.

தத்துவங்கோடலில் சமயவாதிகள் பலரும் வேறுபடுவர் சைவம் 36 என்னும் வைணவம் 24 என்னும். வேதாந்தம் 28 என்னும். மாயாவாதம் 25 என்னும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு சமயமும் கூறும் தத்துவங்களை ஆராய்ந்து காலத்தைக்கழிப்பின் இவற்றிற்கு மேலாய பரம்பொருளை எண்ணவும் கூடவும் இயலாவாகலின் 'அத்தனையும் சென்றங்கு அளவாதே' என்றார். 'தத்துவங்கள் எண்ணித் தலையடித்துக் கொள்ளாதே' எனக் குருஞானசம்பந்தர் கூறியருளுவதும்

இதுபற்றியேயாம். அற்றேல் மேலைப்பாடலில் 36 தத்துவங்களையும் உணர்ந்தார் பிறப்பறுவர் எனக் கூறியது என்னுமோ எனின் சுத்த தத்துவங்களையறிதல் இறைவன் உயிர்களின் வினை நீக்கத்திற்கெனச் செய்தருளும் பெருங்கருணையை உணர்தற்கேயாம். அவ்வுணர்ச்சி இறைவனை நினைவும், அடையவும் ஏதுவாய் அமையும்; அமைதல் வேண்டும் என்பது பற்றியேயாம். உயிர்களைப் பிறப்பு இறப்புக்கு ஆளாக்குவது சித்தமே ஆகும். உலகியற்பொருள்கள் பலவற்றையும் காணும் பொழுதும் அறியும் பொழுதும் அவற்றில் பற்றுக்கொண்டு நிற்பதும் அதுவே. அப்பற்றின்வழிப் பேதுறுதலைச் சித்த விகாரம் என்பர். 'வைத்த நிதி பெண்டிர் மக்கள் குலம் கல்னியெனும் பித்த ஷலகில் பிறப்போடு இறப்பென்னும், சித்த விகாரக் கலக்கம் தெளி வித்த, வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றாதாய்க் கோத்தும்பி' எனவரும் திருவாசகப் பகுதியும்கூண்டு நினைவு கூரத்தக்கதாகும். இவ்வாறு உலகியற் பொருள்களிலே பற்றுக் கொள்ளச் செய்து பிறப்பு இறப்புகளுக்கு ஆளாக்குதல் பற்றிச் சித்தத்தைத் தூதுவன் என்றார். தூக்கற்ற-ஒப்பற்ற. முதலும் முடிவும் அற்ற எனலுமாம்.

39. சாம்பொழுதும் ஏதும் சலமில்லை; செத்தாற்போல்
ஆம்பொழுதிலே அடைய ஆசையறில் — சோம்புதற்குச்
சொல்லும் துணையாகும் சொல்லாத தூய்தெறிக்கண்
செல்லும் துணையாகும் சென்று.

(தெ-ரை) மேற்கூறியவாறு அகப்புறப் பற்றுக்களை நீக்கிய அருளாளர்களுக்கு இவ்வுடல் விடுவதாகிய இறப்பு வந்த காலத்தும் யாதொரு கலக்கமும் இல்லையாகும். காரணம் உடலொடு கூடி வாழும்பொழுதே உயிர் இல்லாத உடம்மைப்போல் பற்றற்ற நிலையுடையராயிருத்தலினால் ஆம். இவ்வாறு உடலொடு கூடிவாழும் பொழுதே முழுமையாக அகப்புறப் பற்றுக்களை விட்டு விடுவதானது பணி அறுத்தல் எனும் நிலைபை அடைதற்குச் சொல்லப்பட்டதொரு துணையாகும். இதுவன்றிச் சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமைத் தாய வீட்டுநெறிக்கண் செல்லுதற்கும் அது துணையாக நிற்கும் என்பதாம்.

சிவஞானியர்கள் உடலொடு கூடி வாழுகின்ற பொழுதே உயிற்றாக் கிடக்கும் உடம்பைப்போல் இருப்பர். உயிற்ற உடம்பு எப்பொருள்களிடத்தும் பற்றுக் கொள்வதில்லை தன்னைப் பற்றிக் கொண்டு அழுவாரிடத்தும் தான் பற்றுக்கொள்வதில்லை. அதைப் போன்றே ஞானியரும் உலகியற்பொருள்கள் எதனிடத்தும் பற்றுக் கொள்வதில்லை. அவர்களைப் பற்றுக்கோடாகக் கொள்வாரிடத்தும் பற்றுக்கொள்வதில்லை திருவள்ளுவனாரும் இதுபற்றியே, 'அற்றாரை தேறுதல் ஒம்புக. மறவார் பற்றிலர் நாணர் பழி' என்றனர்.

இவ்வாறு உயிர்ச் சார்பாகிய அகப்பற்றையும் பொருட்சார்பாகிய புறப்பற்றையும் முழுமையாக நீக்கி வாழும் அவர்களுக்குச் சும்மா இருத்தலாகிய அசைவற்ற நிலையும் கைகூடுகின்றது. அதன்மேல் வீட்டின் பத்திற்கு ஆளாகும் பேறும் கிட்டுகிறது. சலம் தடுமாற்றம், 'வானம் துளங்கில் என் மண்கம்பம் ஆகில்என்' எனவரும் அப்பரடிகள் வாக்கு தடுமாற்றம் அற்ற அவரது உள்ளக்கிடக்கையைப் புலப்படுத்தும். ஆம் பொழுதில் உயிரோடு வாழும் பொழுதில் ஆம் பொழுதில் செத்தார் போல் அடைய ஆசையறிவில் (அது) சோம்பு தற்குச் சொல்லும் துணையாகும் எனக் கூட்டுக. அடைய - முழுமையாக. சோம்புதல் - உலகியற் செயல்கள் எதனையும் ஆற்று தலும் பற்றுதலும் இன்றித் திருவருளுணர்வோடு மனம் ஒருமைப் பட்டு இருத்தலாம், தூய்நெறி-வீட்டுநெறி அது இத்தகையது எனச் சிந்தையாலும் மொழியாலும் சிந்திக்கவும் சொல்லவும் இயலாது ஆதலின், 'சொல்லாத தூய்நெறி' என்றார். இத்தகவுடையாரை இறைவன் தானே சென்று பற்றிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வை வழங்குவன் என்பார். 'சென்று துணையாகும்' என்றார்.

40. வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை என்றமையால்
வேண்டின் அஃ(து) ஒன்றுமே வேண்டுவது வேண்டின்-அது
வேண்டாமை வேண்டவரும் என்றமையால் வேண்டிடுக
வேண்டாமை வேண்டுமவன் பால்,

(தெ-ரை) ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் ஒருவன் ஒன்று வேண்டுங்கால் பிறவாமையே வேண்டுதல் வேண்டும் என ஆணையிட்டு அருளியுள்ளமையால் இறைவனிடத்து வேண்டின் அப்பிறவாமை ஒன்றையுமே வேண்டுதல் வேண்டும். அப்பிறவாமை தானும் அவா அறுப்பின் உண்டாகும் என அவரே அருளியுள்ளமையால் அந்நிறைவனிடத்து வேண்டுங்கால் அவா அறுத்தலும் வேண்டும் என வேண்டிக்கொள்வாயாக என்பதாம்.

திருவள்ளுவர், 'வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது வேண்டாமைவேண்டவரும்' என அருளிய திருக்குறளை மேலெல்லையாக வைத்து இப்பாடல் அருளுரை வழங்குகின்றது. இறைவன்பால் ஒன்றை வேண்டின் பிறவாமையே வேண்டுதல் வேண்டும். அப்பிறவாமைதானும் அவா அறுத்தலால் வரும் என்பதால் அவ்வவா அறுத்தலையும் உடன்வேண்டுதல்வேண்டும் என்பதாம் வேண்டாமை எப்பொருளையும் விரும்பாமை; அஃதாவது அவாவின்பை. 'அவா என்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் 'தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து' எனத் திருவள்ளுவனார் அருளுவது காண்க, இதுபற்றியே குருஞானசம்பந்தரும், 'ஆசையருய்' என்றார். கூடும் அன்பினில் கும்பிடலே அன்றி வீடும் வேண்டா விருவில் திருத்தொண்டர் தம் வாழ்வு அமைந்தமையும் இது பற்றியேயாம்.

40. அரண உணர்வுதனில் அவ்வுணர்வை மாற்றில்

காரணமும் காலும் கைகூடும் - புரணமது

கூடாமை யும்கூடும் கூடுதலும் கூட்டினுக்கு

வாடாமை யும்கூடும் வந்து.

(தெ-ரை) உயிர்க்குப் பாதுகாப்பாக விளங்கும் திருவருளில் தினைத்து நிற்கும் உணர்வினின்றும் ஞானியர் வழுநி ஒரு சிறு பொழுதேனும் உலகியல் உணர்வில் மாற்றி விடுவராகில் அவர் தம் அகப்புறக் கருவிகளும் உயிர்க்காற்றும் அவ்வுலகியற் பொருள்களி லேயே சுழச்சியுற்று நிற்கும். அதன் காரணமாகக் குறைவிலா நிறைவினதாய பரம்பொருளைக் கூடாமையும் நேரும். அவ்வாறு நேரின் பிறந்த உடம்போடு முடிவுபெறுதலின் மீண்டும் இவ்வுலகில் வந்து பிறக்கவும்கூடும். ஆதலின் திருவருள் தோய்வினின்றும் ஒரு சிறிதும் மாருதிருத்தல் வேண்டும் என்பதாம்.

அரணம்-பாதுகாப்பு. உணர்வுதனில்-திருவருளில், உயிர்க்குப் பாதுகாப்பாக உள்ளது திருவருள் ஆதலின் அதனை, 'அரண உணர்வு' என்றார். காரணம்-கருவிகள். அவை மனம் முதலிய அகக் கருவிகளும், மெய்முதலிய அறிகருவிகளும், கை முதலிய தொழிற் கருவிகளுமாம். கால்-உயிர்க்காற்று (பிராண வாயு), இவை திருவருளோடு திளைக்குங்கால் அதற்கும் துணையாகும். பூரணம்- நிறைவு குறைவிலா நிறைவு; அதாவது பரம்பொருள். எதுகை நோக்கிப்புரணம் எனநின்றது. கூடு-உடம்பு, அது வாடாமையாவது மேலும் மேலும் வினைவயத்தாலாய உடல் எடுத்தலாம். வந்து- இவ்வுலகில் வந்து. வேம்பைத் தின்றபுழு அதனின்றும் நீங்கிக் கரும்பைத் தலைப்பட்டு அதன் இனிமையைச் சுவைத்து நுகரினும் முன்தின்ற வேம்பைப் பழக்கத்தால் அதனை மீள எண்ணுதல் போல, உலகியல் நுகர்வுகளினின்றும் நீங்கித் திருவருள் உணர்வில் உயிர் தலைப் படினும், பயியிற்சிவயத்தால் ஒரோவழி உலகியல் உணர்வைத்தலைப்படவும் நினையும். அதனை, திருவருளை இடையருது நினைத்தலானும், திருவைந்தெழுத்தை இடையருது ஒதுதலானும் மாற்ற வேண்டும். இன்றேல் அதனால்வரும் ஏதம் பலவாம். 'அழுந்தாதே பாசத்து அனுநிழம் ஐயோனிழுந்தால் எழுந்திருக்க வேண்டும்' எனக் குகுஞ்சன்சம்பந்தர் அறிவுறுத்துவதும் இது பற்றியாம்.

42. இன்றுஇங்கு அசேதனமாம் இவ்வினைகள் ஓரிரண்டும் சென்று தொடரும் அவன் சென்றிடத்தே-என்றும்தான் தீதுறுவன் ஆனால் சிவபதிதான் கைவிடுமோ மாதொருகூறு அல்லனோ மற்று.

(தெ-ரை) சிவஞானியர்க்கு எடுத்த உடலொடு அறிவற்ற தாய இருவினைத்தொடர்பு அருதுமேலும் பிறனி எடுக்க நேருமாயின் அவ்வுடலொடு அவ்வினைகளும் ஒக்கச் செல்லும். அவ்வினைவயத் தால் அவர் துன்புறுவரோ எனில் உமையொரு கூறனா சிய இறைவன் அவரை எஞ்ஞான்றும் கைவிட்டு விடுவானா? வீடமாட்டான். ஆதலால் அவர் துன்புறர் என்பதாம்.

ஞானியர்க்கு ஓரோவழி மேலும் பிறனி எடுக்க நேருமாயினும் அதனால் அவர்துன்புறு வண்ணம் இறைவன் காத்தருள்வன் என்பது கருத்து. இன்று இங்கு-இப்பொழுது இவ்விடத்தே எடுத்த உடம்பும் அதனாலாய வினை தொடரும் காலமும் குறித்தன. அசேதனம் அறிவற்றது. வினை அறிவற்றது ஆதலின் அதனைக் கூட்டுவிப்பான் ஒருவன் வேண்டும் என்பது அறியத்தக்கது. அருளுருவாய அம்மையை உடன்தொண்டு நிற்பவன் என்றது, அப்பெருமானின் கருணை மிகுதி குறிக்கவந்ததாம். அத்தகையோன் தீதுற விடுவானல்லன் என ஏது குறித்து நின்றது. மற்று: அசைநிலை. சிவபதி சிவபரம் பொருள்.

43. அநாதி சிவனுடைமையால்எவையும் ஆங்கே அநாதியெனப் பெற்ற அனுவை-அநாதியே ஆர்த்த துயர்அகல அம்பிகையோடு எவ்விடத்தும் காத்தல் அவன்கடனே காண்.

(தெ-ரை) மாணவனே! அறிவுள்ளனவும், அறிவில்லனவுமாகிய பொருள்கள் அனைத்தும் காலங்கடந்த பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானுக்கு உடைமையாகும். ஆதலால் அவ்வாறே கால எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டது எனப்படும் உயிரைத் தொன்றுதொட்டே பிணித்து நிற்கும் பாச இருள் நீங்கக் கட்டுற்ற காலத்தும் (பெத்த நிலையிலும்), விடுதலையுற்ற காலத்தும் (முத்திக் காலத்தும்) உமையொரு கூறனய்தின்று காப்பது அப்பெருமானின் கடமையேயாம் என்பதாம்.

தி. க. பா. 5

அனாதி சிவன், அனாதி எனப்பெற்ற அனா, அனாதியே ஆர்த்த துயர் என்பன இறை உயிர் தனே ஆகிய மூன்றும் கால எல்லைக்கு உட்படாதன என அவற்றின் பழமை குறித்து நின்றன. இறை என்றோ அன்றே உயிரும், உயிர் என்றோ அன்றேதனையும் உள்ளன. என்பது கருத்து. பதியினைப் போல் பசு பாசம் அனாதி என்பது உணர நின்றது. எவையும்: அறிவுள்ளன அறிவில்லன ஆகிய எவையும். அறிவுடையன இறைவனுக்கு அடிமையாம். அறிவில்லன இறைவனுக்கு உடைமையாம். அனாதி கால எல்லை கடந்து. அனா-உயிர் ஆர்த்த துயர்-உயிரொடு பிணிப்புண்ட வினை 'அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டி', 'இருவினைப்பாசம் மும்மலக்கல் ஆர்த்தலின்' எனவரும் திருவாக்குகள் காண்க. உடலொடு கட்டுண்ட காலத்தும் வினைவினைவு எதிராது காத்தருளியும் வீடுபேறு, அடைந்த காலத்தும் மீண்டும் ஒருபிறவி வாயாமல் காத்தருளியும், இறைவன் ஆட்கொள்ளுதலின் 'எவ்விடத்தும் காத்தல் அவன் கடனே காண், என்றார்.

44. தம்மில் சிவலிங்கம் கண்டு அதனைத் தாம்வணங்கித் தம்மன்பால் மஞ்சனநீர் தாமாட்டித்-தம்மையொரு பூவாகப் பூவழியா மல்கொடுத்துப் பூசித்தால் ஓவாமை யன்றே உடல்.

(தெ-ரை) ஞானியர் தம் உயிரினிடத்துச் சிவபரம்பொருளின் வடிவாக விளங்கும் சிவலிங்கத்தைக் கண்டு, அப்பரம்பொருளைத் தாம்வணங்கி, தம் அன்பாகிய திருமுழுக்கு நீரால் அப்பரம்பொருளை நீராட்டுவித்து இவ்வாறு செய்கின்ற உயிரையே ஒரு மலராக, அம் மலர்தாமும் வாடாத மலராக அணிவித்து வழிபட்டால் இடை விடாது உடல் எடுக்கும் பிறப்பு இறப்பு அற்றநிலை கைகூடும் என்பதாம்.

ஞானியர் தம் உயிரின் தனி இயல்பையும். அது பிறப்பு இறப்புக்கு உட்பட்டு உடலொடு கூடிவாழுங்கால் ஏற்படும் பொதுநிலையையும் நன்கு அறிவர். அப்பொது ஆயல்பை விடுத்து உயிரின் சிறப்பியல்பைக் காணும்பேறே பெரும்பேருகும். அவ்வாறு தெளிந்து இறைவன்மாட்டுச் செலுத்தும் பேரன்பினால் உயிரினிடத்துச் சிவம்

விளங்கி நிற்கும். இதுவே தம்மில் சிவலிங்கம்' காண்பதாகும். 'தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்' எனவரும் அருள் மொழியும் இதனை விளக்கும். அவ்வாறு விளங்கி நிற்கும் சிவபரம் பொருளிடத்து மேன்மேலும் ஆரா அன்பு பெருகியொழுகும். அந்நீரே திருமுழுக்கிற்கு ஏற்ற நீராகும். 'நேயமே நெய்யும் பாலா' எனவும், வாயினில் மஞ்சன நீர் தன்னை விளைவித்த அன்பு உமிழ்வார் போல விமலனார் முடிமேல் இட்டார்' எனவும் வரும் அருள் மொழிகள் நினைவுகூரத்தக்கன. இவ்வன்பின் முதிர்வு உயிரையே அப்பரம் பொருளுக்கு அடிமையாக்கச் செய்யும். அந்நிலையில் உயிர் பலராய் இறை அதை ஏற்கும் பொருளாய் அமையும். இதனையே ஆசிரியர், 'தம்மையொரு பூவாகக் கொடுத்துப் பூசித்தால்' என அருளினார் உயிரையே மலராகக் கொடுத்தவின் அது அழியா மலராயிற்று. இவ்வாறு படிப்படியாக உயிரின் அனுபவமுதிர்வு முருகிவிளைய உயிர்க்கு மீண்டும் உடலெடுக்கும் நிலை வாயாதாம். ஓவாமை-இடை விடாமை. உடல் ஓவாமை அன்று-உடல் இடைவிடாது எடுக்கும் நிலை அன்று: எனவே பிறவி அறும் என்பது கருத்து.

45. தன்னைப் பெறுவதின்மேல் பேறில்லை தான் என்றும்
தன்னைத்தான் பெற்றவன்தான் ஆரென்னில்-தன்னாலே
எல்லாந்தன் உட்கொண்டு கொண்டதனைக் கொள்ளாதே
எல்லாமாய் நிற்கும் இவன்.

(தெ-ரை) ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள் தன்னைத்தான் அறியும் பேற்றினும் பெறுதற்கரியது வேறொன்று இல்லை. அவ்வாறு தான் யாரென்றும், தன்னைத் தனக்கு முழுமையாக உரித்தாக்கிக் கொண்டான் யாரென்றும் வினவில் திருவருளினாலே எல்லா வற்றையும் தன்னுட்கொண்டு விளங்கும் பாச இருளைக் கொளாது எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் சிவபரம்பொருளொடு தானும் ஒன்றி யிருக்கும் நிலையினை உடைமையேயாம் என்பதாம்.

உயிர், உடல் கருவி கரணங்களின் வேறாயது என உணர்வதே தன்னை அறிவதாம். அதன்பின் தன் முனைப்பு அற்றுத் திருவருள் தோய்வில் திளைத்து நிற்கும் நிலையும், அதனால் எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் நிலையும் உணரப்பெறின் அவனே தன்னைத்தான் பெற்றவன் ஆவான்.

46. துன்பமாம் எல்லாம் பரவசனாய்த் தான்துவளில்
இன்பமாம் தன்வசனாய்த் தானிருக்கில்—என்பதனால்
நின்வசனா யேஇருக்கின் நின்னுடனும் நேரிழையாள்
தன்வசனா யேயிருப்பன் தான்.

(தெ-ரை) மாணக்கனே! உயிர் தானே தலைவன் என்றும் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் தனக்கு உடைமை என்றும் கருதி அவற்றின் சார்பிலே தொடக்குண்ணுமாயின் அதற்குக் கிட்டுவது துன்பமேயன்றி வேறில்லை. ஆனால் அவ்வுயிர் தனக்கொரு தலைவன் உண்டென்றும், தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள பொருள்கள் அனைத்தும் அவன் தந்தது என்றும் கருதி அவற்றில் தொடக்குண்ணாது திருவருள்வழி நின்று இருப்பின் அதற்கு எல்லாம் இன்பமேயாம். இவ்வாறு ஞான நூல்கள் கூறுவதால் நீயும் நிலையில் பொருளின்வயப்படாது நிலையுடைய பொருளான திருவருள்வயப்பட்டு நிற்பின் அருட்சக்தியின் வயமாக நிற்கும் இறைவன் நின்னுடன் கூடி நினக்கு இன்பம் அளிப்பன் என்பதாம்.

எல்லாம் பரவசனாய்த் தான் துவளில் துன்பமாம், தன்வசனாய்த் தான் இருக்கில் இன்பமாம் எனக் கூட்டுக. பரவசனாய்-நிலையில் பொருள்களின் வயப்பட்டவனாய். துவளில்-(அத்தகைய பொருள் களே இன்பம் தருவன எனக் கருதி அவற்றோடு) கட்டுண்டுநிற்பின் நின்வசனாகிய இருக்கில்-மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்ற நிலையில், திருவருள்வழிப்பட்டவனாய் இருப்பின் 'நாயில் கடையாம் நாயேனை' (திருவாசகம்-பாடல் 501) எனவரும் பாடல் இந்நிலையை விளக்கும் தான் நேரிழையாள் தன்வசனாயே இருப்பன் அத்தகையோன் நீ இல்லாது இருப்பின் நின்னுடன் ஆவன் எனக் கூட்டுக. நேரிழையாள் ஒத்த அணிகலன்களை உடையாள்; உமையம்மையார்.

47. செத்தாரே கெட்டார் கரணங்கள் சேர்ந்ததனோடு
ஒத்தாரே யோகபர ரானவர்கள்—எத்தாலும்
ஆராத அக்கரணத்து ஆர்ப்புண்டுஇங்கு அல்லாதார்
பேராமற் செல்வர் அத பின்.

(தெ-ரை) மனம் முதலிய அக்கருவிகளின் தொடர்பு அற்றவரே பிறப்பு இறப்பு ஆகிய ஒருநிலையினின்றும் நீங்கியவராவர் அந்நிலை

முதிர்ந்து திருவருளோடு ஒன்றியவர்கள் யோகத்தில் தலை நின்றவராவர். அவ்வாறன்றி எவ்வாற்றானும் நிறைவடையாத அகக்கருவிகளால் பிணிப்புண்டு நிற்பார் அவற்றின் வழிச்சென்று அலமருவர் என்பதாம்.

கரணங்கள் செத்தாரே கெட்டார் எனக் கூட்டுக. கரணங்கள் செத்தலாவது அகக்கருவிகள் உலகியல் வழிப்படுதலை யொழிந்து அருள்வழிப்படுதலாம். கெட்டார்-அவர்க்கு உளவாய பிறப்பு இறப்புக்களைக் கெடுத்தார். அதனோடு ஒத்தார்-அத்திருவருள்வழி நின்று வந்தவர்கள் எத்தாலும் ஆராத அக்கரணம்-உலகியற் பொருள்களை எத்துணை அளவு நுகரினும் அமையாது மேலும் துய்க்க வேண்டும் என எண்ணும் அகக்கருவிகள் அல்லாதார் அதன்பின் பேராமல் செல்வர் எனக்கூட்டுக அதன்பின் அகக்கருவிகளின் பின்.

49. கண்ணும் கருத்தும் கடந்ததொரு பேறேயும்
கண்ணும் கருத்தும் களிகூர—நண்ணி
வடம் அடக்கி நிற்கும் வடவித்தே போல
உடனடக்கி நிற்பார்கள் காண் உற்று.

(தெ-ரை) மாணக்கனே! கண்ணிற்கும் கருத்திற்கும் கடந்து நிற்கும் ஒப்பற்ற பரம்பொருளாயினும் மேற்கூறிய ஞானியர்கள் தம் கண்ணும் கருத்தும் மகிழ்வுறுமாறு ஆலமரத்தின் பெருக்கம் அனைத்தையும் அடக்கி நிற்கும் ஆலவித்தைப் போல அப்பரம் பொருளை அதனுடன் பொருத்தித் தம் மனத்தகத்து அடக்கி நிற்பர். இதனை அறிவாயாக! என்பதாம்.

காண் என்னும் பயனிலைக்கேற்ப எழுவாய் வரவழைக்கப்பட்டது உயிர்கள் பெறவேண்டிய பேருகச் சிவபரம்பொருள் நின்றவின் அதனைப்பேறு என்றார். 'விடுபேரும் நின்ற விண்ணோர் பகுதி என வரும் திருவாக்கும் ஈகாண்க. வடம்-ஆலம். ஞானியர் சிவபரம் பொருளை உயிராவணம் இருந்து உற்று நோக்கி உள்ளக் கிழியில் உருவெழுதிக் கண்டு வழிபடும் சதுரப்பாடு உடையர். உலகெல்லாம் ஆகிநிற்கும் பரம்பொருளை அவ்வாறு உள்ளத்தடக்குதல், பெரிதாக விரிந்து நிற்கும் ஆலமரத்தின் பெருக்கத்தைத் தன்னுள் அடக்கி நிற்கும் ஆலவித்தைப் போல்வதாம். நண்ணி உற்று உடனடக்கி நிற்பார்கள் எனக்கூட்டுக. திருவருளோடு பொருத்தி நின்று அதனையே கண்டு நிற்கும் நிலையில் உள்ளடக்கி நிற்பர் என்பது கருத்து.

49. வாகைமும் மண்ணகமும் ஆய்நிறைந்த வரன்பொருளை
ஊனகத்தே உன்னுமதென் என்றனையேல் -- ஏனகத்து
வாதனையை மாற்றும் வகையதுவே மண்முதலாம்
ஆதனமே அன்றோ அதற்கு.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! விண்ணும் மண்ணுமாய் நிறைந்திருக்கும் பெரும் பொருளாய் அப்பரம்பொருளை ஞானியர் தம் தெஞ்சத்துள் அடங்கிக் காண்பது எங்ஙனம் எனில் இவ்வாறு தெஞ்சத்துக்கண்டு வழிபடுதலே என்போல்வாரும் தொன்றுதொட்டுவரும் வினைப் பயனை மாற்றுதற்குரிய வகையாக இருத்தலானும், மண்முதலாக உள்ள அனைத்துப்பொருள்களும் அப்பெருமான் உறைதற்கு உரிய இருக்கை ஆதலான் அப்பொருள்களுள் ஒன்றான ஞானியர் உள்ளமும் ப்பெருமான் இருத்தற்குரிய இருக்கையாய் இருத்தல் பொருத்தமே ஆதலானும் அவர் உள்ளத்தில் அப்பரம்பொருள் பொருந்தி நின்றல் இயல்பேயாம் என்பதாம்.

சிவபரம்பொருள் எங்கும் நிறைந்து நின்றலை, 'வேற்றுகி விண்ணுகி நின்றும் போற்றி', 'வானுகி மண்ணுகி வளியாகி ஒளியாகி என்றற்றெடக்கத்துத் திருவாக்குகளானும் அறியலாம். ஞானியர் சிவபரம் பொருளை உள்ளத்தடக்கிக்காண்டல் 'உடம்பெனும் மனையகத்த எனத் தொடங்கும் திருப்பாடலானும் அறியலாம். எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளை ஞானியர் தம் உள்ளத்தடக்கல் எங்ஙனம் எனவினவிய மாணுக்கனுக்கு விடை கூறுவதாய் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது என்போல்வாரும் வினைப்பயனைத் துறக்கவேண்டுமேல் இவ்வாறு பரம்பொருளை உள்ளத்தடக்கி வழிபடுதலே வாயிலாய் இருத்தலானும், விண்ணும் மண்ணுமாய் நிறைந்து நிற்கும் அப்பரம்பொருளுக்கு அப்பொருள்களனைத்தும் தங்குதற்குரிய இருக்கையாய் இருத்தலானும் அவ்வாறு இருக்கும்பொருளுக்கு ஞானியர் தம் உள்ளத்திருத்தலும் பொருததமே ஆதலானும் ஞானியர் தம் உள்ளத்தில் அப்பரம்பொருளை அடக்கி வழிபடுதல்கூடும் என ஆசிரியர் அருளுகின்றார். என்னகத்தும் என்பது எதுகைநோக்கி ஏனகத்தும் என நின்றது, ஏனகத்தும்-என்போல் வாரிடத்தும்: ஆசிரியர்தம் அடக்கம் உணர நின்றது. வாதனை-வினை பயத்தான்வரும் துன்பம். ஆதனம்-இருக்கை.

50. கல்லில் கமரில் கதிர்வாளில் சாணையினில்
வல்லுப் பலகையினில் வாதனையைச் --சொல்லும்
அகமார்க்கத் தால் அவர்கள் மாற்றினர்காண் ஐயா!
சகமார்க்கத் தால் அன்றே தான்

(தெ-ரை) ஐயனே! கல்லிலும் கமரிலும் (வயல்வெடுப்பிலும்) ஒளிபொருந்திய வாள்வெட்டும், சாணைக்கல்லிலும், சூதாடு கருளிப்

பலகையிலும் முறையே திருக்குறிப்புத் தொண்டர், அரிவாட்டாயர். ஏயர்கோன் கவிக்காமர், முர்த்தியார், முர்க்கர் ஆகிய அடியார்கள் தம் வினைப்பயனைச் சொல்லப் பெற்ற இறைவனை ஒன்றி வழிபடும் நெறியினில் மாற்றினார்கள். அவர்களுக்கு உதவிபது உள்ளும் புறமும் ஒரு தன்மைத்தாய அகநெறியன்றி உலகியல் நெறியாகிய சுகநெறியன்றும். இவர்கள் அனுபவத்தைக் காண்பாயாக என்பதாம்

தான் என்பது அசைநிலை. திருக்குறிப்புத்தொண்டர் அடியார் தம் தூசுடைய துகள்மாசு கழிப்பார்போல் தொல்லைவினை ஆசுடைய மலம் மூன்றும் அணையவரும் பெரும் பிறவி மாசுதனை விட்டொழித் தவர்; தம்குற்றேவல் பிழைத்தமையால் கந்தை புடைத்திட எற்றும் கற்பாறை மிசைத் தலையைச் சிந்தயெடுத்து எற்றுவன் எனப்புக இவைவனால் தடுத்து ஆட்கொள்ளப் பட்டவர். அரிவாட்டாயர் செந்நெல் இன்னமுதோடு செங்கீரையும் மன்னு பைந்துணர் மாவடுவும் கொண்டு இறைவர்க்கு அமுது செய்வித்தவர். வறுமை மீதூர மிகுபசியால் உடல் தளர்வுற்றுத் தாம் எடுத்துச்சென்ற இன்னமுதும் கீரையும் வடுவும் தமரிடைச் சிந்தத் தம் ஊட்டியை அறுக்க முற்பட்டவர்; இறைவன் வீசிய கையால் விடேல் விடேல் எனும் ஓசையுடன் தடுத்தாட்கொள்ளப்பட்டவர். ஏயர்கோன் கவிக்காமர் நாயகனை அடியான் ஏவும்காரியம் நன்று எனச் சுந்தரர் மீது வெகுண்டு பின் இறையருளால் சூலைநோய் உற்றுச்சுந்தரரைக் கண்டு நோய் தீர்த்தலினும் இறத்தல் தக்கதெனக்கருதி, சூலை தன்னை உற்ற இவ்வயிற்றினோடும் கிழிப்பன் என்று உடைவாள் தன்னால் செற்றிடப்பின் இறையருளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர். முர்த்தியார் ஆலவாயில் எந்தைக்கு அணி சந்தனக்காப்பு இட என்றும் முட்டா அந்தச் செயலில் நிலை நின்றவர்; சங்கரன் சார்பிலா மன்னனால் அதற்கு இடையூறுவர முழங்கை கொண்டு சந்தனக் கல்லில் தேய்த்து அச்செயலால் இறையருள் பெற்றவர்; முர்க்கர் அடியார்க்கு அமுது செய்விக்கும் அரும்பணியில் நின்றவர்; வறுமை மீதூர உருளாயச் சூதாடி உறுபொருள் கொண்டும் அமுது செய்வித்து இறையருள் பெற்றவர் இவ்வடியார்கள் எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும் மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தான் மறவாமை உடையவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றிய அன்பினில் இறையருள் வழிப்பட்டு நின்றதனால்தான் இவர்களின் வினைமாசு நீங்கிற்று. சுகமார்க்கம்-உலகியல்நெறி, உலகியல் வழிபட்டநெறி உய்வுதராது அருளியல் வழிப்பட்ட நெறியே வீடுபேறு அளிக்கும் என்பது கருத்து. மாணக்கரை ஐயா எனவிளித்தது ஆசிரியர் தம் அன்புள்ளத் தையும் மாணக்கரின் தகுதிப்பேற்றையும் காட்டி நிற்கின்றது. காண் என்றது இந்த உய அடியார்களின் அனுபவங்கள் இதற்குச் சான்றதலைக் காண்பாயாக என்னும்பொருள் உரை நின்றது.

51. உன்றும் புறமும் நினைப்பொழியில் உன்னிடையே
வள்ளல் எழுந்தருளும் மாதினெடும் - தெள்ளி
அறிந்தொழிவாய் அன்றியே அன்புடையை ஆயின்
செறிந்தொழிவாய் ஏதேனும் செய்.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! இறைவனை அகத்தே காண வேண்டும் என்றே அன்றிப் புறத்தே காணவேண்டும் என்றே நீ ஆராய்வாயின் அதன் வாயிலாகத் தன்முனைப்பும் உலகியலுணர்வுமே தோன்றும். ஆதலின் இறைவன் பார்க்குமிடம் எங்கும் நீங்கமற நிற்பவன் என்னும் உணர்வுடன் அவன் அருள்வயப்பட்டு அதனால் அவனைக் காண்கின்றோம் என்னும் நினைப்பும் ஒழியின், அப்பொழுதே உன்னிடத்துக் கைம்மாறு கருதாக் கடப்பாட்டாளாகிய இறைவன் தன் அருட்சத்தியுடன் எழுந்தருளுவன். இந்நிலையில் அச்சிவத்தொடு ஒன்றுபட்டு இன்புறுகின்றோம் என்ற நிலையையும் கைவிடுவாயாக அவ்வாறன்றிச் சிவபரம் பொருளின் அருட்டன்மையைக் கேட்டல் நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்யின்றபொழுதே உன் நெஞ்சு நெகிழுமாயின், அதன்வழியாக அப்பரம்பொருளொடு ஒருநீர்மைப் பட அழுந்திவிடுவாயாக! இவ்வாறு கூறப்படும் ஒன்றுபட்ட நெறியோக நெறி) அல்லது அன்பு நெறி ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை மேற்கொள்வாயாக! என்பதாம்.

இறைவனை ஆய்வு நெறியின்றி அடக்கநெறி கொண்டு ஒன்றியிருந்தும் உணரலாம். இதனை யோகநெறி என்பர். அன்றி அன்பு நெறி கொண்டு அதன் மீதுர்வின்னல் அன்பே சிவமாய் அமைந்து இன்புறுதலும் செய்யலாம். இதனை அன்பு நெறி என்பர். இவ்விரண்டில் ஒன்றைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும் என்பதாம். 'மாதினெடும் எழுந்தருளும்' என்பது அம்மையப்பர் அப்பரிசேவந்தருளும் கருணைப்பெருக்கைக் குறிப்பதாகும். ஒழிவாய் என வந்த ஈரிடங்களும் தான் கெட்டுநிற்கும் தகைமையை விளக்குவனவாகும். ஏதேனும் செய் என்பதற்கேற்ப மாணுக்கனே! என்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது.

52. கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை என்றமையால்
கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பதனைக் - கண்ணப்பர்
தாமறிதல் காணத்தியாரறிதல் அல்லதுமற்றது)
ஆரதியும் அன்பன் தது.

(தெ-ரை) கண்ணப்பரின் அன்பை ஒப்பதோர் அன்பில்லை என மணிவாசகப்பெருமான் அருளியிருப்பதால் கண்ணப்பரை ஒத்த அவர்தம் அன்பினைக் கண்ணப்பர் அறிதலோ அன்றி, அவரை ஆட்கொண்டருளிய காளத்திமலையில் வீற்றிருக்கும் இறைவன் அறிதலோ அன்றி மற்று எவராலும் அறியத்தகும் அன்பு அதுவன்று என்பதாம்.

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன் தீற்றற்கே சென்றாதாய்க் கோத்தும்பி.

என்பது திருவாசகம். இத்திருவாக்கினை முதன்மையாகக் கொண்டு இப்பாடல் அன்புநெறியின் தகைமையை விளக்குகின்றது. அன்பு நெறிக்குக் கண்ணப்பருக்கு இணையாக வேறு எவரும் இலர் என்பது இதன் கருத்தாகும். 'நில்லு கண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்ப அன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப' என இறைவனே மும்முறை அழைத்துப் போற்றிய அருமையும், அதற்கேற்ப அவர்தம் அன்பு விளங்கிய தகைமையும் திருத்தொண்டர் புராணத்தால் தெளிய அறியலாம்.

53. அவிழ்ந்த துணியில் அவிழ்ந்த அவிழை
அவிழ்ந்த மனத்தால் அவிழ்க்க—அவிழ்ந்தசடை
வேந்தனார்க்கு) இன்னமுதம் ஆயிற்றே மெய்யன்பில்
சேந்தனார் செய்த செயல்.

(தெ-ரை) சேந்தனார் விரிந்த துணியினின்றும் பக்குவம் செய்யப்பெற்ற உணவை நெகிழ்ந்த மனத்தோடும் உண்பிக்க, விரிந்த சடையினையுடைய சிவபெருமானுக்கு அது இன்னமுதமாக ஆயிற்று. இச்செயல் அவர்தம் மெய்யன்பின் விளைவாக விளைந்தது என்பதாம்.

சேந்தனார்: இவர் தில்லையில் விறகு விற்று அதனால் வரும் ஊதியத்தைக்கொண்டு அடியாருக்கு உணவு அளித்தவர். பெருமழை பெய்ததின் காரணமாகப் பசியும் வறுமையும் மீதூரவும் விறகு விற்றுக் கிடைத்த மாவினைக் களியாக்கி அதனையும் அடியார்க்குக் கொடுத்து எஞ்சியதைத் தாம் உண்ண விரும்பியிருந்தனர். அந்நிலையில் கூத்தப் பெருமானே அடியாராக வந்து அக்களியினை

தி. க. பா. 6

உண்டு அடுத்த வேளைக்கும் வேண்டுமெனத் தன் கந்தையில் எடுத்துச் சென்று அவர்தம் அன்பினை வெளிப்படுத்தினர் என்பது வரலாறு. அவிழ்ந்த மனம் என்பது தானே நெகிழ்ந்த மனம் என்னும் குறிப்புடையது. அவிழ்ந்த துணி-விரிந்த உடை. அவிழ்ந்த அவிழ்பக்குவம் செய்யப்பட்ட உணவு. அவிழ்க்க-உண்பிக்க. அவிழ்ந்த சடைவிரிந்த சடை..

54. சுரந்த திருமுலைக்கே துய்ய சிவஞானம்
சுரந்துண்டார் பிள்ளை எனச் சொல்லச்—சுரந்த
தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையாள் அன்பிருந்த வாறு.

(தெ-ரை) உமையம்மையார் பால் சுரத்தற்கிடனாகிய தம் திருமார்பினின்றும் பொழிந்த பாலொடு உயர்ந்த சிவஞானத்தையும் பொழிய அதனொடு கலந்துண்டார் திருஞானசம்பந்தர் எனக் கேட்ட அளவிலேயே, தென்பாண்டி நாட்டில் அரச மாதேவியாய் இருந்த மங்கையர்க்கரசியார் பால்சுரக்கும் திருமார்பினையுடையராயினார். உளம் நெகிழ்ந்த மனம் உடைய அப்பாண்டிமாதேவியாரின் அன்பு இருந்த வண்ணம் அதுவாகும் என்பதாம்.

காழிப்பதியில் கவுணியக் கன்றுக்கு உமையம்மையார் சிவஞானத் தொடு கலந்தபாலை உண்பிக்க, அதனைக்கேட்ட அளவிலேயே மங்கையர்க்கரசியாருக்குப் பால் சுரந்தது. எனவே இவர்தம் அன்பு பாராட்டுதற்குரியது ஆயிற்று. இந்நிகழ்ச்சியைப் பின்வந்த சிவப்பிரகாசரும்,

“இலைபடர்ந்த பொய்கை இடத்தழுதல் கண்டு
முலைசுரந்த அன்னையோ முன்றின் நிலைவிளம்பக்
கொங்கை சுரந்த அருட் கோமகளோ சம்பந்தா
இங்குயர்ந்தாள் ஆர்சொல் எனக்கு”

என வியந்து பாராட்டுவர்.

55. அன்பேஎன் அன்பேஎன்று அன்பால் அழுதரற்றி
அன்பேஅன் பாகஅறி வழியும்—அன்பன்றித்
தீர்த்தம் தியானம் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்றே தான்.

(தெ-ரை) இறைவனை அன்பே! என் அன்பே! என அழுதும் அரற்றியும் அன்பினால் உருகினால் அவ்வன்பே உயர்ந்த அன்பாகச் சிவமாக நிற்கத் தம் அறிவழியும். இத்தகைய அன்பு இல்லாமல்

நீராடலோ, மனம் ஒடுக்கி வழிபடுதலோ, இறைவர்க்குப்போற்றி யுரை செய்து வணங்கலோ ஆகிய எவையும் வீட்டிற்கு வாயிலாகா என்பதாம்.

இறைவர்க்கு உருகிய அன்பின்றிச் செய்யும் செயல்கள் யாவும் பயனின்றி என்பதாம்.

“என்பே விறகா இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போல் கனலில் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போடு உருகி அகங்குழைவார்க்கு அன்றி
என்பான் மணியினை எய்த ஒண்ணுதே”

எனத் திருமூலரும்,

கோடி தீர்த்தம் கலந்து குளித்தவை
ஆடினாலும் அரனுக்கு அன்பில்லையேல்
ஒடு நீரினை ஓட்டைக் குடத் தட்டி
முடி வைத்திட்ட முர்க்கனோடு ஒக்குமே.

என நாவரசரும் கூறுவன இவ்வுண்மைநெறியை விளக்கும். சாற்றும் பழம்-சொல்லப்படும் வீடுபேறு.

56. எல்லார் அறிவுகளின் தாற்பரியம் என்னறிவு
செல்லும் இடத்தளவும் சென்றறிந்தேன்—வல்லபடி
வாதனையை மாற்றும் வகையிதுவே மற்றவற்றுள்
ஏதமறக் கண்ட விதம்.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! திருவருள்வல்லார் அனைவரும் தம் மெய்ந் நூல்களில் முடிந்த முடிபாக்ககண்டிருக்கும் கருத்துக்களை என் அறிவு இருந்தவாற்றிற்குச் செல்லுமளவில் சென்று அறிந்துள்ளேன். அவ்வனைத்து நூல்களுள்ளும் மலம் அறுதற்கும், முத்தியைப் பெறுதற்கும் உரிய சாதனம் இவ்வாறு அன்பு செய்தலே என்பதாம்.

எல்லாச் சமயங்களிலும் பிறப்பறுதற்கும் முத்தியைப் பெறுதற்கும் கூறப்பட்டிருக்கும் நெறி இவ்வன்புநெறியன்றிப் பிறிதில்லை என்பதாம். தாற்பரியம்-முடிந்த முடிபு. என்னறிவு வல்லபடி சென்று அறிந்தேன் என மாற்றுக. வாதனை-பிறவித்துன்பம். ஏதம்-குற்றம் மலம். எனவே முத்திபெறுதற்கு இவ்வன்பு நெறியே சிறந்தது என்பது ஆசிரியர் தமக்குமட்டுமின்றி எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் முடிந்த முடிபாகும் என அறியலாம். ‘யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை’ எனத் திருவள்ளுவர் கூறுமாறு இவரும் கூறியுள்ள திறம் அறிதற்குரியது.

57. வித்தும் அதன் அங்குரமும் போன்றிருக்கும் மெய்ஞ்ஞானம் வித்தும் அதன் அங்குரமும் மெய்உணரில்—வித்துஅதனில் காணுமையால் அதனைக் கைவிடுவர் கண்டவர்கள் பேணுமை யால்அற்றார் பேறு.

(தெ-ரை) விதையும் அதன் முனையும் போன்றது சிவத்தால் உளதாம் பேரறிவும் (சிவஞானமும்) சிவநுகர்வும் (சிவபோகமும்) ஆகும். விதையில் அதன் விளைவாகிய முனையைக் காணுமையால் அவ்விதையினைக் கைவிடுவார்போல, சிவத்தால் உளதாகும் பேரறிவு பெற்றோர் அதன் பயனாகிய சிவநுகர்வையும், பெருராயின் அப்பேரறிவையும் இழந்துவிடுவர். காரணம் அச்சிவநுகர்வுதானும் சிவப்பேரறிவின் வழி பெறுதற்குரியதாகும். இதனை அறியாது சிவப்பேரறிவின் வழிநின்று ஒழுகாதார் சிவநுகர்வையும் இழப்பர் என்பதாம்.

தகுதியுடைய (இருவினை ஒப்பும் மலபரிபாகமும் வாய்த்த) உயிர்களுக்கு இறைவன் குருநாதனாக எழுந்தருளி சிவஞானத்தை வழங்குவன் வழங்கிய அந்தஞானத்தில் நிலைபெருகநின்று உலகியல் பொருள்களில் தொடக்குண்ணாது திருவருளிலேயே தினைத்து நிற்பாராயின் சிவநுகர்வு என்னும் சிவபோகத்தைப் பெறுவர் அவ்வாறன்றிச் சிவஞானத்தைப் பெற்ற அளவில் அதனைப் பெற்று விட்டோம் என்ற முனைப்பால் வாளாயிருப்பாராயின் சிவநுகர்வு பெருதவராகி விடுவர், சிவம்-வித்து. நுகர்பு-முனை

58. ஒன்றன்று இரண்டன்று உளதன்று இலதன்று
நன்றன்று தீதன்று நானன்று—நின்ற
நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவும் அன்று
தலையன்று அடியன்று தான்.

(தெ-ரை) சிவபரம்பொருள் உயிரறிவில் பிரிவின்றி இயைந்து நிற்பதாயினும் அதனை ஒன்று என்று கூறல் அமையாது. சிவம் உயிர் எனப் பிரித்துக்கூறும் நிலையில் இருப்பினும் இரண்டு என்று கூறலும் அமையாது. மாற்றம் மனம் கழிய நிற்பதாயின் அது காண்டற்குரிய உள்பொருள் என்றும் கூறலமையாது. உயிராவணம் இருந்து உற்று நோக்கிக் காண்பார்க்கு அப்பரம்பொருள் வெளிப்பட்டு நின்றலின் அது இல்பொருள் என்றும் கூறலமையாது. உயிர்கள் பெறும் நலம் தீங்குகள் அதன் அருட்கட்டளை ஆதலின்

அதனை நல்லதென்றும் கூறலமையாது: தீயதென்றும் கூறலமையாது உயிர் தன் அறிவால் காணும் தகைமையது அன்று ஆதலின் உயிரே இறைவன் என்றலும் அமையாது. அது எஞ்ஞான்றும் நிலை பெற்றிருக்கும் தனை என்றும் கூறலமையாது. அவ்விறை உணர்த்த உணராது, தானே எல்லாப் பொருளையும் எஞ்ஞான்றும் அறிந்து நின்றவின் அத்தகைமையில்லாத உயிருமாகாது. உயிரின் அறிவு மாகாது. காலத்தொடு கற்பனை கடந்த பரம்பொருளாதலின் அதற்கு முதலும் இல்லை முடிவும் இல்லை என்பதாம்.

சிவபரம்பொருளின் இயல்பை இப்பாடல் முழுமையாக விவரிக்கின்றது.

59. செய்யாச் செயலையவன் செய்யாமை கண்டுதனைச்
செய்யாச் செயலிற் செலுத்தினால்—எய்யாதே
மாணவக! அப்பொழுதே வாஞ்சைக் கொடிவளர்க்கும்
ஆணவமும் இத்தால் அறி

(தெ-ரை) மாணக்கனே! உயிர் பக்குவமுற்ற பொழுது விளையும் பேரின்பத்தை இறைவன் உயிர்க்கு வேருக நின்று அதனை வழங்கியது மன்று. அது தன்னால் உண்டாக்கிக் கொள்ளப்பட்டதும் அன்று என அறிந்து, உயிர் தன்னுணர்வும் தன்னறிவும் அற்ற நிலையில் அதனை வழங்கிய திருவருளிலேயே அழுந்தி நிற்குமாயின் அப்பொழுது அவாவாகிய கொடிகளை வளர்க்கும் ஆணவமும் அற்றுவிடும். இதனை நின் பயிற்சியால் அறிவாயாக என்பதாம்.

செய்யாச் செயல்-உயிர் தானாகச் செய்து கொள்ளப்படும் நிலைய தன்றித் திருவருளால் விளையும் பேரின்பம். அவன் செய்யாமை-அப்பரம்பொருள் உயிரின் வேருக நின்று செய்யாமை. செய்யாச் செயலில் செலுத்துதல்-தன்னறிவும் தன் முனைப்பும் அற்றுத் திருவருளில் அழுந்தி நின்றல். வாஞ்சைக் கொடி-அவாவாகிய கொடி; மோகக்கொடி (93) என்பர் பின்னும். எய்யாதே-துன்புறுத் தாதே. ஆணவமும் எய்யாது எனக் கூட்டுக. இத்தால்-இவ்வாறு செய்யும் பயிற்சி வயத்தால்.

இதற்குப் பொறியடக்கத்தோடு இறைவன் திருவருளை எதிர் பார்த்திருக்கும் சமயம்பார்த்து, இறைவன் உயிரைச் சும்மா இருக்கும் நிலையில் செலுத்துவன்; ஆங்குப்பெறும் சிவஞானத்தின் முன் அவாவினை வளர்க்கும் ஆணவமும் நிலைபெருதொழியும் எனப் பொருள் உரைப்பர் திரு. கா. சு. பிள்ளை அவர்கள்.

60. ஏதேனும் காலமுமாம் ஏதேனும் தேசமுமாம்
ஏதேனும் திக்கா சனமுமாம்—ஏதேனும்
செய்வான் ஒருவனுமாம் செய்யாச் செயலதனைச்
செய்யாமை செய்யும் பொழுது.

(தெ-ரை) தன்னறிவும் தன்னுணர்வும் அற்று, இறைவன் அருள்வழி நின்றலிலேயே தலைப்பட்டு நின்று, அவ்வாறு தலைப்பட்டு நிற்கின்றோம் என்னும் உணர்வும் அற்றுநிற்கும் ஞானியர்க்கு எத்தகைய இடமும் இடமாம்: எத்தகைய திசையும் திசையாம். எத்தகைய இருக்கையும் இருக்கையாம்; எத்தகைய செயலும் செயலாம் என்பதாம்.

எனவே இறைவழி நிற்பார்க்குக் காலம், இடம், திசை, இருக்கை செயல் ஆகியவற்றில் யாதொரு நெறிப்பாடும் தேவையில்லை என்பது கருத்து. ஞானசம்பந்தப்பெருமான் கோளறு பதிகம்பாடியது இத் தன்மையில் நின்றேயாம். ஒருவன் செய்யாச் செயலதனைச் செய்யாமை செய்யும்பொழுது, ஏதேனும் காலமுமாம் ஏதேனும் தேசமுமாம் ஏதேனும் திக்கு ஆசனமுமாம் ஏதேனும் செய்வானுமாம் எனக் கூட்டுக. செய்யாமை செய்யும் பொழுது என்பது இறையருள் வழி நின்று தாம் செய்யும் செயலெல்லாம் தம்செயலன்று: தாம் அதனைச் செய்கின்றோம் என்பதுமன்று என்ற நிலையில் இருப்பதாம். திக்கு திசை. ஆசனம்-இருக்கை.

61. செய்தற் கரிய செயல் பலவும் செய்துசில
செய்தற் கரியதனை எய்தினர்கள்—ஐயோநாம்
செய்யாமை செய்து செயலறுக்கலாய் இருக்கச்
செய்யாமை செய்யாத வாறு.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! அருளாளர்களில் சிலர், இறையுணர்வில் ஒன்றித் தம்கருவி கரணங்களை மிகவும் வருத்திச் செய்தற் கரிய செயல்கள் பலவற்றையும் செய்து பெறுதற்கரிய பேற்றினைப் பெற்றுள்ளார்கள். அங்ஙனமாகவும் அந்தோ! நாம் திருவருள் உணர்வில் தோய்ந்து, அத்திருவருள்வழியே நம்செயல் இயங்குவதன்றி நம் செயல் ஏதுமில்லையெனக்கருதி அந்நிலையில் செயலற்றிருந்து எல்லாப் பேரின்பங்களையும் பெறுது, தன்னுணர்வும் தன்முனைப்பும் கொண்டு செயலாற்றுவது ஏனோ? இது வருந்தத்தக்கது என்பதாம்.

அருளார்கள் பலரும் செய்தற்கரிய செய்து பெரும்பேறு பெற்றார்கள். ஆனால் நம்போன்றார்களோ திருவருள்வழி நின்று அதனிடம்

அனைத்தையும் ஒப்படைத்துவிட்டுச் செயலற்றிருந்தே அதனைப் பெறலாமாகவும் அதனைச் செய்யாது அலமருவது ஏனோ என ஆசிரியர் பரிந்து வினவுகின்றார்.

62. இப்பொருள்கள் யாதேனும் ஏதெனினும் ஒன்றுசெய்தல் எப்பொருளும் செய்யாது, ஒழிந்திருத்தல்-மெய்ப்பொருளைக் கண்டிருத்தல் செய்யாதே கண்ட மனிதரெல்லாம் உண்டிருப்ப தென்னோ உரை.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! இதுகாறும் கூறப்பெற்ற சிவ தன்ம நெறிகளில் யாதானும் ஒன்றைச் செய்தல், அன்றி யோக நெறியில் நின்றல், அன்றித் தம்செயலற்றுத் திருவருள் சிந்தனையிலேயே தோய்ந்திருத்தல், அன்றி அம்மெய்ப்பொருளைக் கண்டு அதனோடு ஒன்றியிருத்தல் ஆகிய இந்நெறிகளுள் யாதானும் ஒன்றைச் செய்து உய்யாமல் மக்களுள் பலரும் உண்டு உடுத்து இருப்பதனாலயாது பயனோ? நீ உரைப்பாயாக என்பதாம்.

இப்பாட லும் மேற்கூறியவாறு ஆசிரியன் திருவுளத்தில் இருக்கும் பரிவைக் காட்டுகின்றது. திருவருளைப் பெற்று உய்தற்கு மேற்கூறிய நெறிகள் பலவும் இருக்க, அவர்கள் ஒன்றேனும் செய்யாதிருப்பது உய்தற்குரிய வழியாகாதே எனக்கருதி இவ்வாறு ஆசிரியர் கூறுகிறார்

63. வீட்டிலே சென்று வினையொழிந்து நின்றிடில்என் நாட்டிலே நல்வினைகள் செய்திடில்என்—கூட்டில்வாள் சாத்தியே நின்றிலையேல் தக்கனார் வேள்விசெய்த மாத்திரமே யாம்கண்டாய் வந்து.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! எல்லாவற்றையும் விடப்பட்டு ஒழுத தற்குரிய துறவறத்தில்நின்று வினை மாசுகழிய நின்றால் என்ன? அல்லது நாட்டிலே மனையறம் பூண்டு அரிய பல நல்வினைகளைச் செய்தால் என்ன? உயிராகிய கூட்டில் திருவருளாகிய வாளினைக் கூட்டி ஒன்றியிருந்து தன்செயலற்று நின்றிலையாயின் தக்கனார். தன்முனைப்பில் செய்த வேள்விக்குரிய பயனே வினைவதன்றி வேறென்றும் வினையாது என்பதாம்.

பிறப்பறுக்கலுற்றார்க்கு உடம்பும் மிகையாதலின் எல்லாவற்றிலும் பற்றறுதலே துறவறநெறியாம். நாட்டில் நல்வினைகள் செய்த லாவது அறத்தாற்றின் இவ்வாழ்க்கை ஆற்றுவதலாம். தன் முனைப்பின்றித் திருவருளோடு ஒன்றுதலே உயிர் உய்தற்குரிய பெருநெறியாகும். அதுவன்றி இவ்வாறு செய்யும் புறச் செயல்களால் மட்டும் பயனில என்பதாம்.

கங்கை யாடிலென் காவிரி யாடிலென்

கொங்கு தண் குமரித் துறை யாடிலென்

ஒங்கு மாகடலோத நீராடிலென்

எங்கும் ஈசன் எனாதவர்க்கு இல்லையே.

எனவரும் அப்பரடிகள் திருவாக்கும் ஈண்டு நினைவுகூர்தற்குரியது. கூட்டில்-உயிரில். பொருந்தினதொருநிலையில் என்பர் சிவப்பிரகாசர் உள்ளத்தில் என்பர் கா ஈ. பிள்ளை அவர்கள். வான்-சிவபரம் பொருள். சாத்தி வாழ்தல்-திருவருளோடு ஒன்றி இருந்து அதன் செயலாகவே அனைத்தையும் கருதுதல். தக்கனார்-இவர் செய்த வேள்வி தன்முனைப்பு உடையது; திருவருள் உணர்வு அற்றது ஆதலின் அச்செயல் அவருக்குத் தீங்கையே விளைவித்தது. ஆதலின் அவ்வாறு செய்தல் பயனற்றது என்பதாம்.

64. சிவன் முதலே அன்றி முதலில்லை என்றும்
சிவனுடையது என்னறிவ தென்றும்—சிவனவன(து)
என்செயல தாகின்றது என்றும் இவையிற்றைத்
தன்செயலாகக் கொள்ளாமை தான்.

(தெ-ரை) சிவபரம்பொருளே அனைத்துயிர்க்கும் தலைமை ஆயதன்றி யான் தலைமையாதல் இல்லை என்றும், என் அறிவு அனைத்தும் அச்சிவபரம் பொருள் தரவந்தது என்றும், என் செயலாக விளங்குவன அனைத்தும் அச்சிவபரம்பொருள் செய்வனவே என்றும் கருதி, இவ்வாறு கருதப்பெறும் முதன்மை, அறிவுடைமை, செயற்பாடு ஆகியவற்றை எஞ்ஞான்றும் தம்முடையனவாகக் கொள்ளாமையே திருவருளோடு சார்ந்து வாழும் முறைமை என்பதாம்.

மேல் கூட்டில் வான்சாத்தி வாழவேண்டுமென்று கூறியவர் இப்பாடலில் அங்ஙனம் வாழுமாற்றைக் கூறுகின்றார். 'உலகினில் என்செயலெல்லாம் உன்விதியே' நீயே உள்நின்றும் செய்வித்தும் செய்கின்றாய் என்றும், நிலவுவதோர் செயல் எ : க்கின்று உன் செயலே என்றும், நினைவார்க்கு வினைகள் எல்லாம் நீங்கும் தானே' (சித்தி-சுபக்க-307) எனவரும் திருவாக்கும் இவ்வாழ்வியல் நிலையை விளக்கும்.

65. இன்றுஇச் சமயத்தில் அல்லதும்ற்று ஏழையுன் ஒன்றுசொலி மன்றத்து நின்றவரார்—இன்றுஇங்கே அங்கம் உயிர் பெறவே பாடும் அடியவரார் எங்கும் இலை கண்டாய் இது.

(தெ-ரை) இன்றைய நிலையில் இச்சைவசமயத்தில் அல்லது உமையம்மையாருடன் ஞானத்தை வழங்கியருளித்திருமன்றினிடத்து நிலைபெற்ற நடனத்தை அருளியவர் யார்? இன்றைய நிலையில் இம் மண்ணுலகில் எலும்பு உயிர் பெறுமாறு பாடியருளும் அடியவர் யார்? இத்தகைய கருணைப் பெருக்குடைய இறைவனும், அடியவரும் வேறு எச்சமயத்திலும் இல்லை. இதனை அறிவாயாக என்பதாம்.

மற்று அசைநிலை! ஏழை-உமையம்மையார், ஒன்று சொலி-ஒப்பற்ற ஞானத்தை வழங்கிய நளி. ஒப்பற்ற ஞானமாவது திருவடியே பற்றுக்கோடு என்பதைத் தம் திருக்கரத்தால் தாட்டியருளுவதாகும். சொல்லி என்பது சொலி என நின்றது. மன்றம்-ஞான நடனம் செய்யும் இடம். அங்கம் எலும்பு. எலும்பு பெண்ணு குமாறு அருளியவர் திருஞானசம்பந்தர். இது என்பது இறைமைச் செயலும் அடிமைச் செயலுமாகிய இவ்வருளிப்பாடு எனப் பொருள் பட நின்றவின் ஒருமையால் குறித்தனர்.

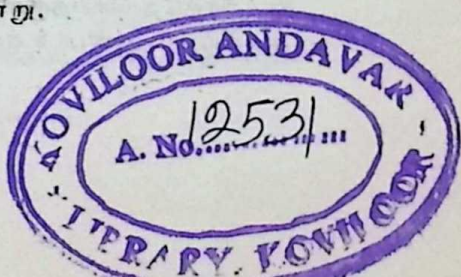
66. விரிந்தும் குவிந்தும் விழுங்குவர்கள் மீண்டும் தெரிந்தும் தெரியாதும் நிற்பர்—தெரிந்தும் தெரியாது நிற்கின்ற சேயிழைபால் என்றும் பிரியாது நின்றவனைப் பெற்று.

(தெ-ரை) அனைத்தையும் அறிந்தும் அறிவித்தும் உய்த்தருளும் பொழுதும் தான் எவற்றிலும் தோய்வற்றுநிற்கும் திருவருட் சத்தியினிடத்து என்றும் பிரிவின்றி நின்றருளும் இறைவனைத் தம்மிடத்தில் பெற்ற ஞானியர்கள், மெய்ப்பொருள் உணர்வால் தம் அறிவு விரிந்தும், அதனைக்கண்டு மகிழும் பேற்றால் பேரின்பம் பெற்றும், அதற்கு மேலாக அதனுள் அழுந்தியும் துய்த்து இன்புறுவர். இவ்வாறு இன்புறுங்கால் ஊழ் வயத்தால் ஒரோவழி உலகியற் சூழல் தோன்றினும் அதன்கண் அழுந்தாது நிற்பர் என்பதாம்.

பிரியாது நின்றவனைப் பெற்று (ஞானியர்) நிற்பர் எனக் கூட்டுக. நிற்பர் என்பதற்கேற்ப ஞானியர் என்னும் சொல் வரவழைக்கப்பெற்றது. அனைத்தையும் தெரிந்தும் தெரியாதும் நிற்கும் நிலை திருவருளுக்கு இயல்பாய் அமைவது. ஞானியர்க்கு அபவருளால் அமைவது.

67. ஆதனமும் ஆதனியும் ஆய்நிறைந்து நின்றவனைச் சேதனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச்—சேதனைச் சேதன்னி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்பர் ஏதமறக் கண்டவர்கள் இன்று.

தி.க.பா. 7

(தெ-ரை) அனைத்துயிர்க்கும் இருக்கையாய் இலங்கும் தத்துவங்களாகவும், அவற்றினிடமாக இருக்கும் உயிர்களாகவும் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவனைக் குருவருள் வழங்கிய மெய்யுணர்வால் தெளிந்து அறிந்து தம் உயிரை அச்சிவபரம் பொருளிடத்துச் செலுத்தி மலம் நீங்கப்பெற்ற ஞானியர்கள் இந்நிலையில் மேலாய ஞானச் செல்வராய் விளங்கியருளுவர் என்பதாம்.

ஏதமறக் கண்டவர்கள் இன்று சிற்பரத்தராய் இருப்பர் எனக் கூட்டுக. ஏதம்-மலம். ஆதனம்-இருக்கை; தத்துவங்கள். ஆதனி-இருக்கையில் இருப்போன்; உயிர்கள். நிறைந்து நின்றவன் சிவபெருமான். சேதனைக்கொண்டே-குருவாக எழுந்தருளி வந்த அவ்விறைவனைக் கொண்டே சேதனை-உயிரை சேதனனில்-திருவருளில்.

68. தாம் அடங்க இந்தத் தலம் அடங்கும் தாபதர்கள்
தாம் உணரில் இந்தத் தலம் உணரும்—தாம் முனியில்
பூமட. ந்தை தங்காள் புகழ்மடந்தை போயகலும்
நாமடந்தை நில்லாள் நயந்து.

(தெ-ரை) ஞானியர்கள் சிவபரம் பொருளில் ஒன்றுவார்களாயின் அவர்களை அந்நிலைக்குக் கொண்டு செலுத்திய அந்த ஞானமும் ஒடுங்கும். ஒரோவழி அவர்கள் அச்சிவபரம் பொருளினின்றும் நீங்குவராயின் அது பொழுது ஒடுங்கியிருந்த ஞானமும் பிரிந்து அவர்கள் நுகர வேண்டுவதற்குரிய உடல் கருவி உலகுகளாய் நின்று உதவும். குணக்குன்றிய சிவபரம் பொருளில் தலைப்பட்டு நிற்கும் ஞானியர்கள் வெகுளின் திருமகள் நீங்குவள்; புகழ்மகள் போய் விடுவள். இதுகாறும் விரும்பி வதிந்திருந்த கலைமகளும் நில்லாது அகலுவள் என்பதாம்.

தாபதர்கள் தாமடங்க இந்தத் தலமடங்கும் எனமாறுக. தாபதர்கள். தவமுடையோர்; ஞானியர்கள். இவர்கள் திருவருளைக் கொண்டு சிவத்தை அடைந்தவர்களாவர். ஆதலின் அச்சிவத்தினின்றும் ஒரோவழி நீங்கும் நிலை நேரினும் அத்திருவருள் அவர்களைக் காத்து நிற்கும். ஆதலால் அவர்கள் உலகியற் புகழ்மலுக்கு வாரார். தலம் திருவருள். உலகியல் பற்றி நிற்பார். இவ்வருளாளர்களின் பெருமை அறிந்து அவர்கள் அருள்வழிப்படுதல் வேண்டும். மாறாக அவர்கள் சினத்திற்கு ஆளாகுவராயின் அவர்களிடமிருந்த திருவும் புகழும் கல்வியும் நீங்கும் என்பது இதன் கருத்தாம்.

69. துரியம் கடந்த சுடர்த்தோகையுடன் என்றும்
பிரியாதே நிற்கின்ற பெம்மான்—துரியத்தைச்
சாக்கிரத்தே செய்தருளித் தான் செய்யும் தன்மைகளும்
ஆக்கியிடும் அன்பர்க் கவன்.

(தெ-ரை) உயிர்நிவால் அறிதற்கு அரிய அருட்சத்தியுடன் என்றும் பிரிவின்றி இயைந்து நிற்கும் பெருமான், ஞானியர்களுக்கு விழித்திருக்கும் பொழுதே தன்முனைப்புக் கூடாதவாறு செய்தருளித் தான் உயிர்களுக்குச் செய்யும் அறச்செயல்களையும் மறச்செயல்களையும் அவர்களே செய்யுமாறு அவர்கள் உடனுய்க்கூடி நிற்பன் என்பதாம்.

தூரியம்—உயிர் தன்முனைப்பால் அறியும் அறிவு. தோகை-மயில் அருட்சத்தியாகிய உமையம்மை. சாக்கிரம்—விழிப்புநிலை இறைவன் தன்னிடத்தே பிரிவின்றி இருக்கும் ஞானியர் வாயிலாக, உயிர்களுக்கு அறக்கருணையையும் மறக்கருணையையும் விவழங்கியருளுவன் என்பது கருத்து ஞானியர் வாயிலாக அக்கருணை வெளிப்படினும் அது அப்பெருமானுடையது என்பதும் உணரத்தக்கதாம்.

70. ஓடம்சினிகை உலவாக் கிழி அடைக்கப்
பாடல் பனைதாளம் பாலைநெய்தல்—ஏடுஎதிர்வெப்பு
என்புக்கு உயிர்கொடுத்தல் ஈங்கிவைதாம் ஒங்குபுகழ்த்
தென்புகலி வேந்தன் செயல்.

(தெ-ரை) ஓடம் செலுத்தியதும், சினிகைமீது இவார்ந்ததும், உலவாக்கிழி பெற்றதும், திருக்கதவு அடைக்கப் பாடியதும், ஆண்பனை பெண்பனை ஆகுமாறு செய்ததும், பொற்றாளம் பெற்றதும் பாலை நெய்தலாகப் பாடியதும், வைகையில் ஏடு எதிரேறப் பாடியதும், பாண்டியன் சுரநோய் தீர்த்ததும், எலும்பைப் பெண்ணுக்கியதும் ஆகிய இவ்வருஞ்செயல்கள் அனைத்தும் புகழ்மிக்கவரும் அழகு பொருந்திய காழிப்பதியினருமான திருஞானசம்பந்தரின் வழியாக இறைவன் செய்த அருட்செயல்களாகும் என்பதாம்.

ஓடம் உய்த்தது—ஆற்றுப்பெருக்கால் ஓடம் செலுத்துவார் இலராக அடியவருடன் வந்த ஞானசம்பந்தர் தம் நாவலமே கோலாகக்கொண்டு ஓடம் உய்த்துத் திருக்கொள்ளம்பூதார் இறைவனை வழிபட்ட வரலாற்றையுட்கொண்டது. சினிகை இவார்ந்தது அடியவருடன் வந்த ஞானசம்பந்தர் மாறன்பாடியை அணுக இறைவன் அவர் இவார்ந்து வருவதற்குப் பூதங்களின்வழி முத்துச் சினிகையை அருளிய வரலாற்றையுட்கொண்டது. உலவாக்கிழி பெற்றது—ஞான சம்பந்தரின் தந்தையார் வேள்வி செய்தற்காகப் பொருள்வேண்ட அதனை உளங்கொண்ட ஞானசம்பந்தர் திருவாவடுதுறைப் பெருமானிடம் விண்ணப்பித்து இறைவன் அருளிய உலவாக்கிழியை அருளினர் என்னும் வரலாற்றையுட்கொண்டது. உலவாக்கிழி எடுக்க எடுக்கக் குறைபாத நிதி.

திருக்கதவு அடைக்கப் பாடியது-திருமறைக் காட்டில் வேதங்களால் அடைக்கப் பெற்ற கதவை அப்பரும் திருஞானசம்பந்தரும் எழுந்தருளித் திறக்கவும் அடைக்கவும் பாடிய வரலாற்றையுட் கொண்டது. ஆண்பனை பெண்பனை ஆகுமாறு செய்தது-திருவோத்தூரில் வாழ்ந்த அடியவர் ஒருவர் வளர்த்த பனைகளெல்லாம் குலையின ஆண்பனைகளாக. அதனைக் கண்ட சமணர் எள்ளினார். அதனையுணர்ந்த ஞானசம்பந்தர், திருவருளால் ஆண்பனை பெண்பனை ஆகுமாறு அருளிய இவ்வரலாற்றையுட் கொண்டது. பொற்றாளம் பெற்றது-சிவஞானம் பெற்ற காழிப்பிள்ளை யார் திருக்கோலக்காவந்து அங்கு வீற்றிருக்கும் இறைவனைப்பாட அதுபொழுது அவ் விறைவன் கைநீநோகா வண்ணம் இசை அறுத்துப் பாடுதற்குப் பொற்றாளம் வழங்கியருளிய வரலாற்றையுட் கொண்டது. பாலை நெய்தலாகப் பாடியது-பன்னிரண்டாவது பாடலில் இவ்வரலாறு விரித்துரைக்கப் பெற்றது. வைகையில் ஏடு எதிரேறப் பாடியது. பாண்டிநாட்டில் சமணர்கள் நெருப்பானும் நீரானும் தம் சமயம் உயர்ந்ததெனக் காட்டுதற்கு முயல் அதற்கு மாருக ஞானசம்பந்தர் 'வாழ்க அந்தணர்' எனத்தொடங்கும் திருப்பாசரம்பாடி வைகையில் ஏடுஎதிரேறச் செய்தனர் என்ற வரலாற்றையுட் கொண்டது. பாண்டியனின் சுரநோய் தீர்த்தது-சமணர்கள் பாண்டி நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்று அப்பாண்டியனையும் தம் வயப்படுத்தியிருந்தனர். அதுகாலை பாண்டி நாட்டிற்கு வந்திருந்த ஞானசம்பந்தரின் வருகை பொருத சமணர் அத்திரு மடத்திற்குத் தீக்கொளுவ, அதனைத் திருவருளால் சுரநோயாக அப்பாண்டியனைப் பற்றுமாறு செய்தனர். பின் திருவருள் வழிநின்று அவ்வெப்புநோயை நீக்கினர் என்ற வரலாற்றையுட் கொண்டது. எலும்பைப்பெண்ணாகப் பாடியது மயிலாப்பூரில் சிவனேசச் செட்டியார் என்பார் ஞானசம்பந்தருக்கென வைத்திருந்த பெண்ணைப்பாம்பு தீண்டிவிட அப்பெண் இறந்தாள். ஞானசம்பந்தருக்கென அப்பெண்ணை வைத்திருந்தமையின் அவளது எலும்பையானும் அவர் திருமுன்பு தருதல் வேண்டுமெனக் கருதியிருந்த சமயம் ஞானசம்பந்தர் அங்கு எழுந்தருள. அவ்வன்பரும் தாம் நினைந்த அப்பரிசே செய்ய திருவருளால் அவ்வெலும்பைப் பெண்ணுக்கினர் என்ற வரலாற்றையுட் கொண்டது. இவ்வரலாறுகள் அனைத்தும் சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர்புராணத்தால் விளங்க அறியலாம்.

71. கொல்கரியின் நீற்றறையின் நஞ்சின் கொலைதவிர்தல்
கல்லே மிதப்பாய்க் கடல்நீந்தல் நல்ல
மருவார் மறைக்காட்டில் வாசல்திறப் பித்தல்
திருவா முராளி செயல்.

(தெ-ரை) கொல்ல வந்த யானையினின்றும் நீற்றறையினின்றும் நஞ்சினின்றும் கொலையைத் தவிர்த்ததுவும், கல்லேயே புணையாகக் கொண்டு கடலை நீந்திக் கரையேறியதும், தூய சிவமணம் கமழும் திருமுறைக்காட்டில் திருக்கதவு திறப்பித்ததும் திருவாமூரில் தோன்றியருளிய திருநாவுக்கரசர் வழி, சிவபெருமான் செய்த அருட் செயல்கள் என்பதாம்.

சமணர் வழிச்சென்ற மகேந்திரவர்மன் அவர்தம் கருத்திற் கிணங்கத் திருநாவுக்கரசருக்கு நான்கு வகையில் தீங்கிழைத்தனன் யானையை விடுத்து நாவரசரின் தலையை இடறச்செய்தது, நீற்றறையில் இட்டுக்காப்பிட்டது, நச்சுணவு அளித்தது. கல்லைப் பிணித்துக் கடலில் பாய்ச்சியது ஆகிய நான்கும் அவ்வரசன் அடிகட்கு இழைத்த தீங்குகளாம். திருமறைக் காட்டில் வேதங்களால் அடைக்கப் பெற்றிருந்த கதவை அடிகள் திறப்பித்தனர். இவை அனைத்தும் நாவரசர் வழி இறைவன் நடத்திய அருட் செயல்களாகும். மரு-மணம்; சிவமணம்.

72. மோகம் அறுத்திடல்நாம் முத்தி கொடுப்பதென
ஆகமங்கள் சொன்ன அவர்தம்மைத்—தோகையர்பால்
தூதாகப் போகவிடும் வன்தொண்டன் தொண்டுகளை
ஏதாகச் சொல்வேன் யான்.

(தெ-ரை) மகளிர் மாட்டுத் துய்க்கும் சிற்றின்பத்தை விட்டு வர்க்கே நாம் வீடுபேற்றை வழங்குவம் என ஆகமங்கள் வழியருளிய அச்சிவபெருமானேயே, பரவையார்சங்கிலியார் ஆகிய இருவர் மாட்டும் தூதாக விடுத்தருளும் வன்தொண்டராகிய சுந்தரரின் அருட் செயல்களின் மேம்பாட்டை யான் எவ்வாறு அளவிட்டுச் சொல்லுவேன்? என்பதாம்.

மோகம் என்பது சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்ல செய்யும் சிறுமையாகும். தோகையர்-பரவையார், சங்கிலியார், பரவையாரின் ஊடலை நீக்குதற்காக இறைவனை இருமுறை தூதுகொண்டார் சுந்தரர். சங்கிலியாரை மணப்பதற்காக அவர் இறைவனிடம் வேண்ட இறைவன் அவர்பால் இருமுறை கனவில் சென்று அருளினன். இவ்வகையில் இருவரிடத்தும் இறைவன் தூது போயினமையை இப்பாடல் குறிக்கின்றது எனினும் தூது என்னும் முறையில் பரவையார் பால் சென்றமையே அருளாளர் பலரும் விதந்து கூறுவர். பின் வந்த பரஞ்சோதி முனிவரும்,

அரவகல் அல்குலார்பால் ஆசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவமென்றள வில்வேதம் சாற்றிய தலைவன்
பரவைதன் புலவிதீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பானாள்
இரவினில் தூதுகொண்டோன் இணையடி முடிமேல் வைப்பாம்

என அருளுவர். இவ்வாறு தோழமையால் தூதுகொண்ட சுந்தரரின் அருட்செயல்கள் பலவும் கிவபெருமானின் திருவருள்வழி நிகழ்ந்தனவேயாம்.

73. பாய்பரியோன் தந்த பரமானந்தப் பயனைத்
தூயதிரு வாய்மலரால் சொற்செய்து—மாயக்
கருவாதை யாமறியா வாறு செய்தான் கண்டாய்
திருவாத ஊராளும் தேன்.

(தெ-ரை) திருவாதவூரில் தோன்றியருளிய தேனணைய மணி வாசகப் பெருந்தகையார் 'விரைந்து வரும் குதிரை மீது இவர்ந்து அருளும் சிவபெருமான் குருவாக எழுந்தருளி வந்து வழங்கியருளிய மேலாகிய இன்பப் பயனைத்தம் தூய்மைமிக்க திருவாய் மலரினின்று வெளிப்படுத்தி, அதனால் மயக்கத்தை விளைவிக்கும் பிறவித் துன்பத்தை நம்மனோர் பெருதவாறு செய்தருளினார். இதனை அறிவாயாக என்பதாம்.

இறைவன் அடிகளின் பொருட்டு நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி அருளியமையால், 'பாய்பரியோன்' என்றார். அவன் வழங்கியருளிய மேலான இன்பப் பயனையே அடிகள் தம் தூய திருவாக்கால் திருவாசகமாக அருளினார். அத்திருவாசகம் தொல்லைஇரும் பிறவிச் சூழும் தளைநீக்கி அல்லல் அறுத்து ஆனந்தம் ஆக்கும் அருமையது. ஆதலின் 'மாயக் கருவாதை யாம் அறியாவாறு செய்தான்' என்றார் திருவாசகம் ஓதுதலான் வரும்பயன் வீடுபேருகும். 'சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக் கீழ்' என்றல் தொடக்கத்து வரும் திருவாக்குகளால் இவ்வுண்மை அறியப்படும். திருவாசகத்தைத் தேன் என்றல் போல ஈண்டு அதனை அருளிய அடிகளையும் தேன் என்றார். 'பாய்பரியோன்று அந்தப் பரமானந்தப்பரனை' எனப்படும் ஓதி குதிரைமீது வந்தருளிய அந்தப் பேரின்பமான பொருளை என உரை கூறுவாரும் உளர்.

74. அம்மையிலும் இம்மையிலும் அச்சம் தயிர்த்தடியார்
எம்மையுமாய் எங்கும் இயங்குதலால்-மெய்ம்மைச்
சிவயோகமே யோகம் அல்லாத யோகம்
அவயோகம் என்றே அறி.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! சிவபரம்பொருளை உணர்ந்து அதனோடு ஒன்றுபட்டு இருக்கும் யோகத்தால் அடியவர்கள் மறுமையிலும் இம்மையிலும் உளவாகும் அச்சத்தினின்றும் நீங்கி எக்காலத்திலும் எவ்விடத்திலும் செல்லும் பேராற்றலைப் பெற்றிருப்பர். ஆதலால் இவ்வாறு அடியவர்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் யோகமே உண்மைச் சிவயோகமாகும். இதுவன்றிப் பிறவாற்றான் செய்யும் யோகம் பிறனிப் பிணியை நீக்குவதற்கு ஆகா இதனை அறிவாயாக என்பதாம் அம்மை-மறுமை. சிற்றின்ப வகையில் மறுமை இன்பம் சிறந்ததாகவின் அது முற் கூறப்பட்டது 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம் நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலையில்லோம் ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம் இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை', 'மலையே வந்து வீழினும் மனிதர்காள் நிலையில் நின்று கலங்கப் பெறுதிரேல்' என்பன போன்ற திருவாக்குகள் அடியவர்கள் அச்சமின்றி வாழ்ந்ததைக் காட்டுவனவாம். எம்மையுமாய் எக்காலத்துமாய்.

75. மன்னன் அருள் எவ்வண்ணம் மானுடர்பால் மாணவக!
அன்ன வகையது அரன் அருளும்-என்னில்
அடியவரே எல்லாரும் ஆங்கவர்தாம் ஒப்பில்
அடியவரே எல்லாம் அறி.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! மக்களிடத்து அரசன் அருள் செய்தல் எவ்வாறோ அவ்வாறே இறைவனும் உயிர்கட்கு அருள் வழங்கும் முறைமையாம். ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் அனைவரும் இறைவனின் அடியவர்களே ஆவர். எனினும் மேற்கூறியவாறு யோக நெறியில் நிற்கும் அடியவர்களே ஒப்பற்ற அடியவர்களாவர். இவ்வாறு அவ்வடியார்க்கும் பிறர்க்கும் இறைவன் செய்யும் அருளிப்பாடுகளை எல்லாம் நன்கறிவாயாக என்பதாம்.

அரசன் குற்றமுள்ள உயிர்களைச் சிறைசெய்து ஒறுத்து அக்குற்றத்தினின்றும் நீங்கச் செய்வன். குற்றம் செய்யாதோரை அவாவர் தம் வழி நிற்கச் செய்து புரப்பன் மேதகக் குணநலம் உடையோரை மிக்க மகிழ்வுடன் தனதருகில் இருக்கச் செய்து மகிழ்வன். இவ்வாறே இறைவனும் மலப்பிணிப்புடையார்க்கு உடல் கருவி உலகு ஆகிய வற்றைத் தந்து அச்சிறையால் மலநீக்கம் செய்தருளுவன். அவரினும் சற்று உயர்ந்தவராய் மலப்பிணிப்பு அற்று ஓரளவு அருட்பதிவு உடையார்க்கு இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களைத் தந்து அருளுவன். அவரினும் உயர்ந்தவராய் முழுமையான அருட்பதிவு உடையார்க்குத் தன் திருவடியின்பத்தை வழங்கியருளுவன். எனவே இவ்வகையில் இறைவன் செயல் அரசன் செயலொடு ஒப்பதாம். இவ்வாறு ஒப்பிடுதற்குரிய அரசன் ஆணையும் இறைவன் அருள்வழி நிகழ்வதேயாம்.

76. உடம்புடைய யோகிகள்தாம் உற்றசிற் நிற்பம்
அடங்கத்தம் பேரின்பத்து ஆக்கில்—தொடங்கி
முனைப்பதும் ஒன்றில்லை முடிவதும் ஒன்றில்லை
இளைப்பதும் ஒன்றில்லை இவர்.

(தெ-ரை) உடம்பைப் பெற்றிருக்கும் சிவயோகியர் தாம் உடல்
ஊழரல் பெறும் சிற்றின்பத்தை முழுமையாகத் தம் பேரின்பத்தோடு
ஆக்கிக் கொள்வதால் அவர்கட்கு மேலும் ஏறும் வினை என்ப
தொன்றில்லை ஏனைய உலகினர் போல இறக்கும் துன்பத்தை
அடைவதும் இல்லை. மீண்டும் பிறந்து இறப்பதும் இல்லை என்பதாம்

யோகியர் எடுத்த உடம்புடன் அடுத்து நின்ற வினையால்
உலகினர் போல, சிற்றின்பத்தை நுகர நேரினும் தம் யோக முதிர்
வால் தம்மைத் திருவருளிலேயே தொடர்பு படுத்தி அச்சிந்தனை
யிலேயே இருந்து துய்ப்பதால் அவர்கட்கு இத்தகைய துன்பங்கள்
தாக்குவதில்லை.

‘சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரிந்தவர்கள் உலகில்

சருவசங்க நிவிர்த்திவந்த தபோதனர்கள் இவர்கள்
பாக்கியத்தைப் பகர்வதுஎன் இம்மையிலே உயிரின்

பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவுசிவர் அன்றோ
ஆக்குமுடி கனித்துஅரசாண் டவர்கள் அரிவையரோடு

அனுபவித்துஅங்கு இருந்திடினும் அகப்பற்றற்று இருப்பர்
நோக்கியிது புரியாதோர் புறப்பற்று அற்றாலும்

நுழைவர் பிறப்பினின் வினைகள் நுங்கிடாவே’

எனச் சிவஞான சித்தியாரும் கூறுவது காண்க.

77. பேரின்ப மான பிரமக் கிழத்தியுடன்
ஒரின்பத்து உள்ளானே உள்ளபடி-பேரின்பம்
கண்டவரே கண்டார்: கடலுயிர்த்த இன்னமுதம்
உண்டவரே உண்டார் சுவை.

(தெ-ரை) கடலில் பிறந்த இனிய அமுதத்தை உண்டவர்களே அதன் சுவையையும் பயனையும் நுகர்ந்தவர்களாவர். அவ்வாறன்றி அதனைக் கண்ணால் கண்ட அளவில் யாதும் பயன்பெற இயலாது. அதைப்போன்றே பேரின்ப வடிவினனையும் மேலான அருட்சத்தியுடன் கூடியவனையும் உள்ள ஒப்பற்ற இன்பமுடையானே உள்ளவாறு கண்டவர்களே பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்றவர்களாவர் என்பதாம்.

இறைவன் இன்ப வடிவினன். தன்னடைந்தார்க்கு இன்பங்கள் தருபவன். அருட்சத்தியுடன் பிரிவின்றி இயைந்தவன். இத்தகையானே அவனருளே கண்ணாகக்கண்டு அன்புற்றுத்தலைப்படுபவர்களே பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெற்றவர்களாவர். கடல்-திருப்பாற் கடல். உயிர்த்த-தோன்றிய இன்னமுதம் உண்டவரே சுவையுண்டார் எனக்கூட்டுக.

78. நங்கையினால் நாம்அனைத்தும் செய்தாற்போல்நாடனைத்தும் நங்கையினால் செய்தளிக்கும் நாயகனும்-நங்கையினும் நம்பியாய்த் தானடுவே நாட்டப் பெறும்இதுகாண் எம்பெரு மானார்தம் இயல்பு.

(தெ-ரை) நம்முடைய கையினால் நாம் அனைத்துச்செயல் களையும் செய்தல் போல, இறைவனும் உலகனைத்தையும் தன் திருவருள் சத்தியினால் படைத்து அழித்து அருளுவன். அத்திருவட்சத்தியின் நடுவே இறைவனும் விளங்குவன். இதுவே எம் தலைவனாகிய சிவபெருமானின் இயல்பாம். இதனை நீ அறிவாயாக என்பதாம்.

காண் என்பதற்கேற்ப எழுவாய் வரவழைக்கப் பெற்றது. நங்கையினால் என வருவனவற்றுள் முன்னையது நம்+கை எனப் பிரித்துப் பொருள் காண்டற்குரியது. பின்னையது நங்கை என ஒரு சொல்லாக வைத்துப் பொருள் காண்டற்குரியது. அருட்சத்தியின் நடுவே சிவம் விளங்கும் என்பது அது அதன் உயிராய் விளங்குவது பற்றியாம்.

தி. க. பா. 8

79. பொன்றிறம் கட்டியினும் பூணினும் நின்றூற்போல்
அந்நிறம் அண்ணலும் அம்பிகையும்-செந்நிறத்தன்
எந்நிறத்த ளாய்இருப்பன் எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாய்இருப்பன் ஆங்கு.

(தெ-ரை) பொன்னின் நிறம் அது கட்டியாயிருந்த போதும் அணிகளாய் போதும் ஒரு தன்மைத்தாய் இருத்தல் போல, இறைவனும் தன்னிலையிலிருக்கும் பொழுதும் அருட்சத்தியாக இயங்கும் பொழுதும் ஒருபடித்தாகவே விளங்குவன். செந்நிறத்தவளாகிய திருவருட்சத்தி ஐந்தொழில் இயற்றுங்கால் எத்தகையளாய் இருப்பனோ, அத்தகையானுடனேயே எங்கள் சிவபெருமானும் இயைந்து இருப்பன் என்பதாம்.

பூண்-அணிகள் நின்றூற்போல்-ஒத்து நிற்பதைப்போல, அந்நிறம்-அத்தகையராய், 'எத்திறம் நின்றான் ஈசன் அத்திறம் அவளும் நிற்பள்' எனச் சித்தியார் சிவத்தை வைத்துக் கூறுவதுபோல, இவ்வாசிரியர் சத்தியை வைத்துக் கூறுகின்றார். இதனால் இருவரும் வேறன்மை பெற்றும்.

80. தாரத்தோடு ஒன்றுவர் தாரத்துவர் கூருவர்
தாரத்தோடு எங்கும் தலைநிற்பர் - தாரத்தின்
நாதாந்தத்தே இருப்பர் நால்தானத் தேஇருப்பர்
வேதாந்தத் தேஇருப்பர் வேறு.

(தெ-ரை) திருவருட் சத்தியோடு சிவபெருமான் ஒன்றுவர். அத்திருவருட் சத்தியுடன் இயைந்து ஒரு கூருவர். அதனோடு எங்கும் பிரிவின்றிக் கூடி நிற்பர். நாதம் முதலிய தத்துவங்களின் முடிவில் தன்சக்தியுடன் நிற்பர். நான்காவது இடமாகிய மறைப்புச் சத்தி யாகவும் இருப்பர். வேதத்தின் முடிந்த பொருளாக இருக்கும் அருட்சத்தியிலும் இருப்பர். இவ்வாறெல்லாம் இருப்பினும் தான் அவற்றின் வேறையும் விளங்குவர் என்பதாம்.

படைப்புக் காலத்தே உயிர்கள் நுண்ணுடலுடன் கூடி அறிவு இச்சை செயல்களை ஆற்றுவதற்காக இறைவனும் தன் அருளாகிய சத்தியைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு தானும் அச்சத்தியுடன் கூடி அறிவு இச்சை செயலாய் நிற்பர். இது தாரத்தோடு ஒன்றாகும்

தகையதாம். மேற் கூறியவாறு நுண்ணுடல் பெற்ற உயிர்கள் பருவுடல் பெற்று விளங்குதற்கு இறைவன் தன்னுடன் சத்தியை ஒரு கூற்றில் வைத்து நிற்பர், இதுவே அம்மையப்பர் வடிவமாம். இது தாரத்து ஒரு கூருகும் நிலையதாம். பருவுடல் பெற்ற உயிர்கள் மலபக்குவம் அடைவதற்கும் தாம் கொண்டிருக்கும் கன்மங்களைத் துய்த்தற்கும் நான்முகன் மால் உருத்திரர் மகேசுவரர் சதாசிவர் ஆகிய சத்தி வடிவங்களுடன் எங்கும் கூடி நிற்பர். இது தாரத் தொடு எங்கும் தலைநிற்கும் நிலையதாம். உயிர்களைத் தத்துவங்களினின்றும் பிரித்தற் பொருட்டு நாதம் முதலாய கலைகள் அனைத்தும் கடந்து நிற்பர். அவ்விடம் மகாமாயா சத்தி என்று பெயர் பெறும். தாரத்தின் நாதாந்தத்தே இருக்கும் தகைமை இதுவாம் அறிவு இச்சை செயல் ஆகிய மூன்றிற்கும் அப்பாற்பட்ட நான்காம் இடம் என்பது மறைப்புச் சத்தியாம். உயிர்கள் தாம் செய்த கன்மங்களை நுகருங்கால் அவை தம்மையும் தாம் நுகருமாற்றையும் அறியாமல் இருத்தற்கு இச்சத்தியுடன் கூடி நிற்பர். நாமருணத்தே இருக்கும் தகைமை இதுவாம். வேதாந்தம் என்பது பராசத்தி இருக்கும் இடமாம். உயிர்களுக்கு அருளவேண்டி இவ்வாறு இருப்பர் வேதாந்தத்தே இருக்கும் தகைமை இதுவாம். இங்கு கூறப்பட்ட தாரம் என்பன சத்தியைக் குறிப்பதாகும். எனவே இப்பாட்டின் இறுதியை முதலாகக் கொண்டு இச்சத்திகளைப் பராசத்தி, திரோதான சத்தி, இச்சா சத்தி, கிரியா சத்தி, ஞான சத்தி என ஐவகைச் சத்திகள் உளவாதலை அறியலாம். இச்சத்திகளுடன் இறைவன் இணைந்திருப்பதற்குக் காரணம் உயிர்கள் அறிவு இச்சை செயல்களில்கூடவும், தான், மறைப்பு அருளலை அவற்றிற்குக் கூட்டவும் ஆம் என்பது பெறுதும். தலைநிற்பர்-கூடிநிற்பர். நாதாந்தம்-நாதம் முதலிய கலைகளின் முடிவிடம். நால்தானம்-நான்காவது இடத்தில் வைத்து எண்ணப்படும் மறைப்புச் சத்தி. இறைவன் உயிர்களுக்கு மலத்தை நீக்கிச் சிவநுகர்வைத் தருதற் பொருட்டு உண்டாகும் கருணையே இச்சா சத்தியாம். அவ்வாறு அவ்வுயிர்கள் சிவப்பேற்றைப் பெறுதற்கு ஆம் வழிவகைகளை விரும்பி அறிதல் ஞானசத்தியாம். அவ்வாறு அறிந்தவற்றை அறிந்தவாறே இறைவன் நினைவு மாத்திரையில் செயற்படுத்துதல் கிரியா சத்தியாம்.

81. ஒன்றுரைத்தது ஒன்றுரையாச் சாத்திரங்கள் ஒன்றாக நின்றுரைத்து நிச்சயிக்க மாட்டாவால்-இன்றுரைக்க என்னால் இயன்றிடுமோ என்போல்வார் ஏதேனும் சொன்னால்தான் ஏறுமோ சொல்.

(தெ-ரை) மெய்நூல்கள் பலவும் ஒன்று மெய்யென்று உரைத் ததைப் பிறிதொன்று மெய்யென்று உரையாவாம். ஆதலின் அவை யனைத்தும் ஒருபடித்தாக மெய்ம்மை இது என்ன அறுதியிட்டுச் சொல்லமாட்டா. அத்தகைய நூல்களுள் தத்தம் உணர்விற்கேற்ப ஒவ்வொன்றைப் பற்றி நிற்பார்க்கு என்னால் மெய்ம்மை என ஒன்றை அறுதியிட்டுத்தான் சொல்ல இயலுமோ? அன்றி என் போல்வார் ஏதேனும் சொன்னாலும் அவர்க்கு ஏற்குமோ? சொல் வாயாக என்பதாம்.

தொன்னால் பரசமயந் தோறும் அதுவதுவே நன்னால் எனத் தெரிந்துநாட்டும் ஆதலின் அவாவரும் தத்தம் உணர்விற்கேற்ப அவற்றை ஏற்பர். அவ்வாறிருப்போர் அனைவரும் ஒரு தலையாக ஏற்குமாறு ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்த எத்துணை அருள்நலம் சான்ற மெய்யுணர்வுடையோராயினும் கூற இயலாது என்பது கருத்து. 'தமமை உணரார் உணரார் உடங்கியைந்து தம்மில் புணராமை கேளாம் புறன்' என அருளியதும் இது பற்றியேயாம். ஆல் அசைநிலை.

82. யாதேனும் காரணத்தால் எவ்வுலகில் எத்திறமும்
மாதேயும் பாகன் இலச்சினையே—ஆதலினால்
பேதமே செய்வாய் அபேதமே செய்திடுவாய்
பேதாபே தம்செய்வாய் பின்.

(தெ-ரை) யாதொரு காரணத்தாலும் எந்த உலகத்தில் உள்ள எவ்வகைப் பொருள்களும் உமையொரு கூற்றாய் விளங்கும் அம்மையப்பரின் அடையாளங்களாகவே விளங்கும் ஆதலின் இறை வனுக்கும் உயிர்க்கும் உள்ள தொடர்பை வேற்றுமை உடைத்து என்பார் என்க. ஒற்றுமை உடைத்து என்பார் என்க. அவ்விரண்டும் ஒருங்குடைத்து என்பார் என்க. இவை பற்றிக் கட்டுரை இல்லை என்பதாம்.

உயிரினங்கள் பலவும் ஆணும் பெண்ணுமாய் இயைந்து வாழ்வது கண்கூடு. அவ்வாறு அவை இயைந்து வாழ்தற்குக் காரணம் இறைவனும் அம்மையப்பனும் விளங்குவதே ஆம். ஆதலின் அப்பெருமானது அடையாளமாகவே அவ்வுயிரினங்கள் அனைத்தையும் கருதவேண்டுமென்பது கருத்து. 'காதல் மடப்பிடியோடும் களிறு வருவன கண்டேன்', 'கோழி, பெடையொடும் கூடி குளிர்ந்து வருவன கண்டேன்' 'வரிக்குயில் பேடையொடு ஆடிவைகி வருவன கண்டேன்' என்றல் தொடக்கத்துத் திருவாக்குகள் இதனை விளக்கும். இறைவன், உயிரொடு ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும் இயைந்து விளங்குகின்றான். இவ்வாறன்றி இவற்றுள் ஒவ்வொரு திறமே கூறின் அவ்வியைபு முழுமையாகாது. திருவருள் தோய் வுடையார் இது பற்றிய ஆய்வையே செய்து கொண்டிருப்பாராயின் திருவருளோடு அழுந்தி நின்றலும், அதன் பயனாகப் பேரின்ப

நுகர்வைப் பெறுதலும் கூடாமையின் அவ்வாய்வினை விடுக என்பார் 'பின்' என்றார்.

இறைவனை வேறுபடுத்தி உணர்வதும், தன் முயற்சியால் தன் உணர்வு கெட அதனுடன் கூட நினைப்பதும் இறைவனை அடைதற் குரிய நெறியின்றாகும். திருவருள் தோர்வில் அழுந்தி நிற்பதன் வாயிலாக உயிரின் அறிவும் ஆய்வும் தாமே நெகிழ அப்பரம் பொருளொடு கூடுவதே உண்மைப் பேருகும்.

83. நின்றபடி நின்றவர்கட்கு அன்றி நிறம்தெரியா
மன்றினுள் நின்று ஆடல் மகிழ்ந்தானும்—சென்றுடனே
எண்ணுறும்ஐம் பூதம்முதல் எட்டுருவாய் நின்றனும்
பெண்ணுறநின்று ஆடும் பிரான்.

(தெ-ரை) கட்டு நிலையில் (சகல நிலை) இறைவன் உயிராய் நின்ற முறைமை போல, வீட்டு நிலையில் (முத்தி நிலை) உயிர் கன்னிலைமை தோன்றாதவாறு சிவமாயே நிற்கும். இந்நிலையில் நிற்பார்க்கன்றி உயிரின் இயல்பு முற்றத் தெரியாதாம். ஒடுக்க நிலையில் உமையொரு கூறனாய் நட்பும் பயிலும் இறைவனை உயிர் களைத் தோற்றுவிக்கும் காலத்தில் அவ்வாறு தோற்றுவித்த பொருள் களாய் நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று வான் மதி ஞாயிறு உயிர் ஆகிய எண்வகைப் பொருளாகவும் நிற்பன். காக்கும் அமையத்து ஆர்த்த பிறவித்துயர் கெடத்திருவம்பலத்தில் ஆடல் புரிபவனாய் விளங்குவன் என்பதாம்.

நின்றபடி-முத்தி நிலையில் உயிர் சிவமேயாய் நின்றபடி நின்ற வர்க்கு-அச்சிவமாம் தன்மையினின்றும் பிறழாது நிலைபெற்றவர்க்கு நிறம்-இயல்பு; இறை இயல்பு எண்ணும்-எண்ணுதற்குரிய.

84. சிவமே சிவமாக யான் நினைந்தாற் போலச்
சிவமாகி யேஇருப்பது அன்றிச்-சிவமென்று
உணர்வாரும் அங்கே உணர்வழியச் சென்று
புணர்வாரும் உண்டோ புவி.

(தெ-ரை) மாணக்கனே! சிவபரம் பொருள் வேறு உயிராகிய யான் வேறு என வேறுபடுத்திக் காணாது சிவபரம் பொருளிலேயே அழுந்தி அடங்கி அதனின் வேருகாதவாறு யான் நினைந்து அழுந்தி இன்புறுவது போல, நீயும் அவ்வாறு சிவமாகியே இருந்து இன்புறு தல் வேண்டும். அவ்வாறன்றிச் சிவபரம்பொருள் வேறு தான் வேறு என வேறுபடுத்தி உணர்வாரும், தன் முயற்சியால் உலகியல் உணர்வினை அழித்து அச்சிவத்தொடு கலத்தலுறல் வேண்டும் எனக் கருதுவாரும் இவ்வுலகில் உண்டோ? இல்லை என்பதாம்.

85. அதுஇது என்றும் அவன்நானே என்றும்
அதுநீயே ஆகின்றாய் என்றும்-அதுவானேன்
என்றும்-தமையுணர்ந்தார் எல்லாம் இரண்டாக
ஒன்றாகச் சொல்வரோ உற்று.

(தெ-ரை) சிவமும் உயிரும் வேறு என்றும், சிவமே உயிர்
ஆகின்றது என்றும், உயிரே சிவமாகின்றது என்றும் கூறுவார்
அனைவரும் உண்மை உணர்ந்தவர் ஆகார். தன்னையும் இறை
வனையும் ஒருங்கு உணர்ந்தவர்கள் அனைவரும் இவ்வுலகியல் ஆய்வு
கொண்டு இரண்டென்றே ஒன்றென்றே சொல்லுவரோ?
சொல்லார். என்பதாம்.

இறையும் உயிரும் கலந்த கலப்பு நிலையை அத்துவிதம் என்பர்.
அத்துவிதம்-இரண்டு அல்லாதது. பண்ணும் ஓசையும் போலவும்,
பழமும் அதன் சுவையும் போலவும் இறைவன் உயிர்களிடத்து
நிற்பன்.

86. ஈருகி அங்கே முதல்ஒன்றாய் ஈங்கிரண்டாய்
மாருத எண்வகையாய் மற்றிவற்றின்-வேராய்
உடனாய் இருக்கும் உருவுடைமை என்றும்
கடனாய் இருக்கின்றான் காண்,

(தெ-ரை) மாணக்கனே! ஒடுக்கக் காலத்துச்சிவம் ஒன்றுமே
யாய், படைப்புக்காலத்துச் சத்தியைத் தோற்றுவித்து அந்தச்
சத்தியும் தாமுமாய்க்கூடி அனைத்தையும் தோற்றுவித்து நிற்கும்
நிலையில் எண்வகை வடிவினனாய், அவ்வெண்வகைப் பொருளொடும்
பொருந்தி நிற்குமிடத்தும் அவற்றின் வேறுமாய், அவை அனைத்
தையும் இயக்கும் நிலையில் உடனமாய் இருக்கும் தன்மையை அவன்
எப்பொழுதும் உடையனாய் இருக்கின்றான், இதனை அறிவாயாக
என்பதாம்.

இறைவன் ஒடுக்க காலத்தில் ஒன்றேயாய் இருப்பன். படைப்புக்
காலத்தில் தன் சத்தியைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டு அதன் மூலம்
அனைத்துப் பொருள்களையும் உளவாக்கி அவற்று உடனாய் இருப்பன்.
இவ்வாறிருக்கும் காலத்தும் தன்னியல்பு கெடாது இருத்தலின்
அவற்றின் வேறுகவும் இருப்பன்.

ஈராய்முத லொன்றாய்இரு பெண்ணண்குணம் முன்றாய்
மாருமறை நான்காய்வரு பூதம் அவை ஐந்தாய்
ஆராய்சுவை ஏழோசையொடு எட்டுத்திசை தானாய்
வேராய்உட னானிடம் வீழிம்மி முலையே.

எனவரும் திருஞானசம்பந்தர் திருவாக்கு ஈண்டு ஒப்பிட்டு உணர்
தற்குரியதாம்.

87. உன்னுதரத் தேகிடந்த கீடம் உறுவதெல்லாம்
உன்னுடைய தென்னாய்நீ உற்றனையோ—மன்னுயிர்கள்
அவ்வகையே காணஇங்(கு) அழிவதுவும் ஆவதுவும்
செய்வகையே நின்றசிவன் பால்.

(தெ-ரை) மாணக்கனே! உன் வயிற்றின்கண் வாழுகின்ற
புழுக்கள் தம்வினைக்கு ஈடாகப்பெறும் இன்ப துன்பங்களெல்லாம்
நீயும் சேர்ந்து துய்ப்பதாக எண்ணமாட்டாய். அவ்வாறு எண்ணு
தற்கு நீ அவைபடும் இன்ப துன்பங்களைத் துய்ப்பதும் இல்லை.
அதைப் போன்றே இறைவனிடத்து அவனருளால் நிலைபெற்றி
ருக்கும் உயிர்கள், பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிய தொழிற்பாடுகளால்
அவை துன்புறுமேயன்றி இறைவன் துன்புறுவதில்லை என்பதாம்.

வயிற்றினிடத்துப் புழு முதலாய தீய கிருமிகள் இருத்தல்
இன்றைய அறிவியல் உலகமும் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதேயாகும்.
'எல்லைப்படா உதரத்து ஈண்டியதீப்-பல்வகையால், அங்கே கிடந்த
அநாதியுயிர் தம்பசியால், எங்கேனுமாக எடுக்குமென-வெங்கும்பிக்,
காயக் கருக்குழியிற் காத்திருந்தும்' எனவரும் உமாபதி சிவத்தின்
வாக்காலும், இவ்வுண்மை அறியப்பெறும். செய்வகையே என்பதும்
பாடம்.

88. அவனே அவனி முதலாயி னானும்
அவனே அறிவாய்நின் றானும்—அவனேகான்
ஆணகிப் பெண்ணாய் அலியாகி நின்றானும்
காணமை நின்றானும் கண்டு.

(தெ-ரை) மாணக்கனே! நிலம் முதல் நாதம் ஈருக உள்ள
தத்துவங்கள் அனைத்தும் செயற்படுமாறு செய்தருளுபவனும் அச்சிவ
பெருமானே ஆவன். அத்தத்துவங்களைப் பொருந்திய உயிர்கள்,
தாம் மலநீக்கம்பெறுமாறு அவற்றின் அறிவுக்கறியவாய் நிற்பவனும்
அவனே உயிர்கள் தாம்செய்த வினைக்கீடாக ஆண் பெண் அலி என
வகுப்புண்டு வடிவுகொள்ளுமாறு செய்தருளுபவனும் அவனே உயிர்கள்
மீது வைத்த கருணையானும் தனக்கிருக்கும் அளவிலாற்றலானும்
இத்தகைய செயல்களைச் செய்தும் அவற்றுடனிருந்தும் கூட அவ்
வுயிர்கள் அறியாதவரறு மறைந்தருளுபவனும் அவனே. இதனை
அறிவாயாக என்பதாம்.

இறைவன் தன்னிலையில் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லாதவன்.
வினைக்கீடாக உருக்கொள்ளும் உயிரினங்கள் பலவும் உய்தற்காக
அவையவையாய் உடனிற்கும் கருணையனாய் விளங்குகின்றான். இது
வன்றி அவன் ஆண் பெண் அலி எனக்கருதற்குரியனல்லன்.
'பெண்ணகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர், விண்ணகி
மண்ணகி இத்தனையும் வேருகி' என மணிவாசகர் அருளுவதும்
இது பற்றியேயாம்.

89. இன்றுதான் நீயென்னைக் கண்டிருந்தும் கண்டாயோ அன்றுதான் நானுன்னைக் கண்டேனோ — என்றால் அருமையை ஈன்றவன் தன் பங்கனையார் காண்பார் பெருமையைச் சூழல் பிழைத்து.

(தெ-ரை) இப்பொழுது நீ என்னைப் பார்த்திருந்தும் என்னின் (இவ்வுடலின்) வேருக உயிர் உண்டு என்பதைக் கண்டாயோ? இல்லை; அன்றி நான்தான் உன்னைப் பார்க்கும் பொழுதும் உன்னின் வேருக உள்ள உயிரைக் காண்கின்றேனோ? இல்லை. இவ்வாறாயின் மாயையைத் தனக்கு உடையளாக விளங்கும் உமையை இடப் பாகத்தே கொண்டிருக்கும் இறைவனை, விடாது சூழ்ந்திருக்கும் மாயையின் மறைப்பிலிருந்து தப்பி யார்தான் காண வல்லார்? ஒருவருமில்ர் என்பதாம்.

இறைவனை இவ்வூனக்கண் கொண்டு காண இயலுமோ எனக் கேட்ட மாணக்கனுக்கு ஆசிரியன் விடையளிப்பதாக அமைந்துள்ளது இப்பாடலாகும். மாணக்கனும் தாழும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கும் பொழுது அவரவரின் வேருக விளங்கும் உயிரைப் பார்க்க இயலுவ தில்லை. அங்ஙனமாக இறைவனை இவ்வூனக்கண் கொண்டு காண இயலுமோ என வினவும் வரையிலாகக் காண இயலாது என்பதை விளக்குகின்றார். எனவே இறைவனே அருளுருக் கொண்டு தன்னைக் காட்டினாலன்றி உயிர் தானாகக் காண்டற்கு இல்லை என்பதாயிற்று. 'காண்பார் யார் கண்ணுதலார் காட்டாக்காலே' எனவரும் அப்பரடிகள் வாக்கும்ஈண்டு நினைதற்குரியது. மாயையின் காரியமாக விளங்கும் உடல் கருவி உலகு ஆகியவற்றோடு உயிர் இயைந்து வாழுங்கால் நிலலாதவற்றை நிலையின என்று உணரும் புல்லறிவே பெரிதும் மிகும். ஆதலின் மாயைச் சூழலினின்றும் தப்புதல் அரிதாம். 'மையல் மானுடமாய், மயங்கும் வழி ஐயனே தடுத்தாண்டு அருள் செயவேண்டும்' என ஆளுடைய நம்பிகள் வேண்டிக் கொண்டதும் இது பற்றியேயாம்.

90. கடல்அலைத்தே ஆடுதற்குக் கைவந்து நின்றும்
கடல்அளக்க வாராதாற் போலப் — படியில்
அருத்தி செய்த அன்பரைவந் தாண்டதுவும் எல்லாம்
கருத்துக்குச் சேயனாய்க் காண்.

(தெ-ரை) மாணுக்கனே! கடலின்கண் சென்று அங்கு மேன் மேல் எழும் அலைகளுக்கு ஈடுகொடுத்து நீராடுதலில் வல்லவர்களுக்கும் அக்கடலின் ஆழ அகல நீளங்களை அளக்கவொண்ணாத வாறு போல, அருளுருவமும் அவன்தன் அளவிலாற்றலும் முற்ற அறியவொண்ணாதாம். அத்தகைய அன்பர்களை இறைவன் வந்து ஆட்கொண்டு அருளுவதும் அவர்கள் அறிதற்கரிய நிலையிலேயே யாம். இதனை அறிவாயாக என்பதாம்.

கைவந்து-வல்லமை பெற்று. படியில்-இவ்வுலகில், அருத்தி-அன்பு; 'அருத்தியினால் நாயடியேன் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே' எனவரும் திருவாக்கும் காண்க சரியை கிரியை யோகம் ஆகிய நெறிகளில் தலைநின்றவர்களுக்கே இறைவன் குருவடிவம் கொண்டு அருளுதல் பற்றி ஈண்டு அவ்வன்பு சரியை கிரியை யோகம் எனக் கோடல் அமைவதாம். இறைவன் அன்பர்களை ஆட்கொள்வது அவர்களின் அறிவின் எல்லைக்குட்பட்டதன்று. 'என்னை ஓர் வார்த்தையுட்படுத்தினாய்' எனவரும் திருவாக்கும் காண்க.

91. சிவன் எனவே தேறினன் யான் என்றமையால் இன்றும் சிவன் அவனி வந்தபடி செப்பில் — அவனிதனில் உப்பெனவே கூர்மை உருச்செய்யக் கண்டமையால் அப்படியே கண்டாய் அவன்.

(தெ-ரை) 'சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க' என மணி வாசகப் பெருமான் அருளியிருப்பதால் இன்றைய நிலையிலும் இறைவன் அருளுருத்தாங்கி இவ்வுலகில் வந்தருளும் முறைமையைக் கூறின், இவ்வுலகில் கடல்நீர் வெப்பத்தால் உப்பாகக் கூர்மையான உருப்பெற்று விளங்குவது போல இறைவனும் அவ்வாறே அருளால் குருவாக வடிவுகொண்டு வருவன் என்பதாம்.

'புவனியில் சேவடி தீண்டினன் காண்க. அவன் எனே ஆட்கொண்டு அருளினன் காண்க, அவன் யானும் தேறினன் காண்க, என்பது மணிவாசகரின் அநுபவத்திருவாக்காகும். ஆதலின் இறைவனே குருவாக வருவன் என்பதற்கு இதனினும் வேறு சான்று வேண்டுவதின்று. ஆதலின் ஆசிரியர் அத்திருவாக்கினை மேலெல்லையாகக் கொண்டு மொழிந்துள்ளார். கடல் நீர் உப்பாகத் திரண்டுழி உயிர்க்கு அது சுவைத்தற்குரிய பொருளாகின்றது.

அதைப் போன்றே இறைவனும் குருவாக வந்து அருள் செய்வதால் உயிர் ஞானம் பெற்று வீடு பெற ஏதுவாகின்றது.

92. அவன் இவனாய் நின்ற(து) அவனருளால் அல்ல(து) எவன் அவனாய் நிற்கின்ற(து) ஏழாய் — அவனிதனில் தோன்றுமரப் புல்லூரி தொல்லுலகில் அம்மரமாய் ஈன்றிடுமோ சொல்லாய் இது.

(தெ-ரை) இறைவனே தன் பேரருளால் குருவடிவு தாங்கி அருளுகின்றான் என்பதைப் பலகால் கூறியும் கேளாதவனே! இறைவன் உயிரை ஆட்கொள்ளுதற்காக மானிட வடிவாக எழுந்தருளி வருவது அவனது அளவிறந்த கருணையினாலேயாம். அவ்வாறன்றி மனித இனத்தவருள் எவனொருவன் அவ்விறைவனாக உருக்கொள்ள இயலும்? உலகினில் மரத்தை இடனாகக் கொண்டு தோன்றும் புல்லூரி, இப்பழமையான உலகில் பலர்க்கும் பயன் தருவதாய் விளங்கும் மரத்தைப் போன்று மக்கட்குப் பயன் தருமோ? இதற்கு விடை கூறுவாயாக என்பதாம்.

இறைவன் தன்பேரருளால் மானிடவடிவம் கொண்டு அருள வல்லன். ஆனால் மனிதன் அவ்வாருதல் இல்லை என்பது கருத்து. பயன் தரும்மரம் மண்ணை இடனாகக்கொண்டு வளர்ந்து உயிர்கட்குப் பயன் தருவது. புல்லூரி மரத்தை இடனாகக் கொண்டு படர்ந்து எவ்விதப் பயனையும் தரவல்லதன்று. அதைப் போன்றே அருளை இடனாகக் கொண்டு உருக்கொள்ளும் இறைவனே உயிர்கட்குப்பயன் தருவனல்லது; மாயையை இடனாகக் கொண்டு வடிவு கொள்ளும் மனித இனம் ஏனைய உயிர்க்கு அருளவல்லது அன்று என்பது கருத்து. 'அவனிதனில்' 'தொல்லுலகில்' என வருவன ஒருபொருள் 'இருசொல் பிரிவிவவரையார்' என்பதனானும். ஏழை என்பது ஈண்டு அறிவின்மை குறித்து நின்றது. அதுவிளியேற்று ஏழாய் என நின்றது.

93. முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்த(து) அத்தி பழுத்த(து) அருளென்னும் — கத்தியினால் மோகக் கொடியறுக்க முத்திப்பழம் பழுக்கும் ஏகக்கொடி எழுங்காண் இன்று.

(தெ-ரை) வீடு பேறு அடைதற்குரிய உயிர் என்னும் ஒரு கொடியிடத்தே, காலப் பழமைக்கு எட்டாது விளங்கும் ஆணவ மலத்தின் விளைவாகிய அறியாமை என்னும் கொடிபடர்ந்திருப்பதால்

உயிர் இருவினைக்கு இலக்காகி உடல் எடுக்கும். இறைவன் குருவடிவு கொண்டு எழுந்தருளி தன் அருளென்னும் வாளால் ஆணவ மலத்தின் வேரினை அறுக்க அதனால் உயிர் உய்திபெற்று முத்தியாகிய பயனைப் பெறும். அப்பயனால் இறையும் உயிரும் ஒரு தன்மைத்தாம் நிலைமை பெறும் என்பதாம்.

உயிர். ஆணவம், இறை ஆகிய மூன்றையும் கொடியென்றும், உடல், வீடுபேறு ஆகிய இரண்டையும் பழம் என்றும், அருளை வாளென்றும் உருவகப் படுத்தியிருக்கும் திறம் அறிந்து இனபுறத் தக்கது. அத்தி-எலும்பு; ஈண்டு அதனாலாய உடலைக் குறித்தது. உயிரைக் கீழ்ப்படுத்தி அறியாமையில் திளைக்கச் செய்தலின் ஆணவத்தை 'மோகக் கொடி' என்றார். வினைவயத்தால் உடலும், அருள் வயத்தால் வீடு பேறும் உளவாதல் பற்றி அவ்விரண்டையும் பழமென்றார்.

94. அகளத்தில் ஆனந்தத்(து) ஆனந்தி யாயே
சகளத்தில் தையலுடன் தோன்றி — நிகளத்தைப்
போக்குவதும் செய்தான் தன் பொன்னடிஎன் புன்தலைமேல்
ஆக்குவதும் செய்தான் அவன்.

(தெ-ரை) கட்டற்ற நிலையில் பேரின்பவடிவினனும் விளங்கும் பேரின்பப் பொருளே, மானிட வடிவு என்னும் கட்டுற்ற நிலையில் தன்னருட் சத்தியுடன் தோன்றி என்னைப் பிணித்து நிற்கும் விலங்காகிய ஆணவத்தைப் போக்கச் செய்தான். தன் பொன் மயமாக விளங்கும் திருவடிகளை எனது புல்லிய தலைமேல் சூட்டி அருளவும் செய்தான் என்பதாம்.

அகளம்-கட்டு முதலாகிய குற்றமற்ற நிலை. சகளம். - உருக் கொண்ட வகையில் கட்டுற்ற நிலை. நிகளம் - விலங்கு: ஆணவம். ஆணவத்தினின்று நீங்கவும் அருளில் தலைப்படவும் செய்பவன் இறைவனே ஆவன்.

95. குற்றம் அறுத்(து) என்னையாட் கொண்டருளித்தொண்டனேன்
உற்ற தியானத்(து) உடனுறைவர் — முற்றவரின்
மாட்சியுமாய் நிற்பார்யான் மற்றொன்றைக் கண்டிடி. அக்
காட்சியுமாய் நிற்பார் கலந்து.

(தெ-ரை) திருவியலூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் குருமூர்த்திகள் தம் பேரருட் பெருக்கினால் என்மலங்களை நீக்கித் தம் அடிமையாக ஆட்கொண்டருளி அடியனேன் திருவருளில் ஒன்றிய உணர்வு நிலையில் அவ்வாறு உணரும் உணர்வாகவும், உணரப்படும் பொருளாகவும் உடன் நிற்பர். அந்நிலை முதிர்ந்தவிடத்து அடியேன் உணர்தற்குரிய பேரின்பமாயும் நிற்பர். பழைய பயிற்சி வயத்தால் ஒரோவழி உலகியற் பொருள்களைக் காணும் நிலைவரின் அவ்வாறு காணப்படும் பொருளாயும், அடியேனிடத்துக் கலந்து நிற்பர் என்பதாம்.

குற்றம்-ஆணவம் முதலிய மலங்கள் குருமூர்த்திகள் தம்மை அழுந்தி அறிதற்கும் துணையாவர்; அவ்வாறு அழுந்தி அறிவதாலாய பேரின்பமாயும் நிற்பர்; ஒரோவழி பிறவற்றைக் காணநேரின் அப் பொருளாயும் நிற்பர் என அவர் செய்யும் கருணையை நினைந்து இன்புறுகின்றார் ஆசிரியர்.

96. ஆளுடையான் எந்தரமும் ஆளுடையா னே அறியும்
தாளுடையான் தொண்டர் தலைக்காவல் — நாளும்
திருவியலூர் ஆளும் சிவயோகி இன்று என்
வருவிசையை மாற்றினான் வந்து.

(தெ-ரை) திருவியலூரை 'என்றும் தாம் எழுந்தருளியிருப்ப தற்குரிய இடமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தருளும்' சிவயோகியாகிய ஆளுடையான் என்னும் திருப்பெயரை உடையான், என்போன்றாரை யும் அடிமை கொள்பவனாவான். உயிர்களின் பக்குவ நிலையை அறிந்து ஆட்கொண்டருளும் திருவடிகளை யுடையவனாவான். அத் தகையோன் இன்று எளிவந்து என்பிறப்பு இறப்பை மாற்றினான் என்பதாம்.

ஆளுடையான்- திருக்கடலூர் உய்யவந்த தேவரை ஆட்கொண் டருளிய திருவயலூர் உய்யவந்த தேவரின் திருப்பெயர் இதுவாகும். தொண்டர்களை ஆளாக (அடிமையாக) உடைமையால் ஆளுடை யான் என்ற பெயர் காரணப் பெயராகவும் கருதுமாறு ஆசிரியர் அருளுகின்றார். நாளும்-என்றும். வருவிசை-வினைக்கீடாக உயிர் போக்கு வரவு புரியும் நிலை.

97. தூலத் தடுத்த பளிங்கின் துளக்கமெனத்
தூலத்தே நின்று துளங்காமல்-காலத்தால்
தானைத்தந்து என்பிறவித் தானை அறஇழித்தார்க்கு)
ஆளன்றி என்மா றதற்கு.

(தெ-ரை) பருப்பொருளாகக் கோன்றும் பளிங்கு தன்முன்
தோன்றும் பொருள்களின் நிறத்தையே காட்டுமாறுபோல, உட
லொடு கூடிய யானும் அவ்வுடலொடு தொடர்புடைய உலகியல்
பொருள்களையே கண்டு மயங்காதவாறு தக்க சமயத்தில் தம்முடைய
திருவடியை என் தலையிலும் மனத்திலும் நிற்குமாறு செய்தருளி
பிறவி வேரையும் முழுமையாக அறுத்துப் பேருகவி புரிந்தருளிய
குருமூர்த்திகளுக்கு அடிமை செய்து வாழ்வதன்றி வேறு என்ன
கைம்மாறு செய்ய இயலும்? வேறு ஒன்றும் செய்ய இயலாது
என்பதாம்.

பளிங்கு தன் நிறத்தைக் காட்டாது தன் முன் நிற்கும் பொருள்
களின் நிறத்தையே காட்டும், அதுபோல உயிர் உடலெடுப்பதன்
வாயிலாக அவ்வுடற்குச் சார்பாய பொருளிலேயே தலைப்படும்,
அவ்வாறு தலைப்படாது முத்திப் பேற்றிற்கு ஆளாக்கினார் என்பார்,
'தூலத்தே நின்று துளங்காமல்' என்றார். பிறவித்தான்- பிறவிவேர்,
அற-முற்ற.

98. இக்கணமே முத்தியினை எய்திடிலும் தான் நினைந்த
அக்கணமே ஆனந்தம் தந்திடிலும் — நற்கணத்தார்
நாயகற்கும் நாயகிக்கும் நானடிமை எப்பொழுதும்
ஆயிருத்தல் அன்றியிலேன் யான்.

(தெ-ரை) இப்பொழுது இறைவன் முத்திப்பேற்றை வழங்கி
னும், அன்றித் தான் விரும்பும் அமையத்தே பேரின்ப நுகர்வைத்
தந்தருளினும் இவைபற்றிப் பெருமிதமுறுதலோ வியப்பெய்துதலோ
வேண்டுவதில்லை. நற்றவமுடைய அடியார்களுக்கு அம்மையப்பராக
விளங்கியருளும் குருமூர்த்திகளுக்கு நான் மீளாத அடிமையாய்
இருத்தலே அமையும். அதுவன்றியான் வேறு யாது செய்ய
வல்லேன்! என்பதாம்.

குருமூர்த்தியின் கருணைப் பெருக்கை நினைந்து அடியவனாய்
வாழ்வதே கடமையாகும்.

99. என்னை உடையவன்வந்து என்னுடனாய் என்னளவில்
என்னையுந்தன் ஆளாகக் கொள்ளுதலால் — என்னை
அறியப்பெற் றேன்அறிந்த அன்பருக்கே ஆளாய்ச்
செறியப்பெற் றேன்குழுவீற் சென்று.

(தெ-ரை) என்னை எஞ்ஞான்றும் அடிமையாக உடைய பெரு
மான் என்பொருட்டு எளிவந்து என்னுடன்கலந்து, புல்லிய என்னறி

வளவிலும் விளங்கி என்னைத் தன்னடிமையாகக் கொள்ளுதலால் என்னை நான் அறியப்பெற்றேன். இத்தகைய பேறுபெற்ற அடியவர் களுக்கே அடிமையாய் அவர்தம் திருக்கூட்டத்தில் சேர்ந்து ஒழுகப் பெற்றேன் என்பதாம்.

உயிரது இயல்பும் அதனால் ஈட்டப்பெற்ற வினையும் அதன் பயனும் அதனை விலக்கிக்கொள்ளுமாறும் அறிவதே 'என்னையறியப் பெற்றது' என்பதாம். 'பத்தரினத் தனும்ப்பரன் உணர்வினால் உணரும் மெய்த்தவரை மேவா வினை' என்னும் சிவஞானபோதம். ஆதலின் அன்பரொடு மருவி வாழ்தல் அடியவரது கடமையாகும்.

100. சிந்தையிலும் என் தன் சிரத்தினிலும் சேருவகை வந்தவனை மண்ணிடைநாம் வாராமல் — தந்தவனை மாதினுடன் எத்திறமும் வாழ்ந்திருக்க என்பதலால் ஏதுசொலி வாழ்த்துவேன் இன்று.

(தெ-ரை) தம் திருவடி மலர்கள் அடியனின் உள்ளத்திலும் சென்னியிலும் சேர்ந்திலங்குமாறு குருவாக எழுந்தருளியவந்த பெருமானே, அதனால் அடியேன் இம்மண்ணுலகில் பிறந்து இறந்து வாரா வண்ணம் பேரருட் பேற்றைத் தந்தருளியவனே, அவனிடத்தினின்றும் பிரியாது விளங்கும் திருவருட்சத்தியுடன் வாழ்க! வாழ்க! என வாழ்த்தி மகிழ்வதன்றி இதுபொழுது வேறு ஏது சொல்லி வாழ்த்த இயலும்? என்பதாம்.

'அம்மையப்பரே உலகுக்கு அம்மையப்பர் - அம்மையப்பர் அப் பரிசே வந்தளிப்பர்' எனத்தொடக்கத்தில் கூறியவாறு, குருநாதராக வந்தருளியவர் அம்மையப்பரே ஆதலான் 'மாதினுடன் வாழ்ந்திருக்க என்பதல்லால்' எனக்கூறினார். இறைவனின் கருணைப் பெருக்கை நினைந்து அவனது அடிமையாக விளங்கி வாழ்த்துவதும் வணங்குவதும் அல்லது உயிர் இறைவனுக்கே வேறு என்ன செய்ய இயலும்?

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகர வரிசை

(எண் : செய்யுள் எண்.)

அகலமயமாய்	4	என்னறிவு	3
அகலத்திலர்	94	என்னையுடை	99
அஞ்செழுத்து	25	ஏதேனுங்	60
அதுவிதுவென்	85	ஒன்றன்றி	58
அநாதிசிவ	43	ஒன்றுங்குறி	10
அம்மையப்பரே	1	ஒன்றுரைத்த	81
அம்மையிலு	74	ஓசையெலா	33
அரணவுணர்	41	ஓடஞ்சிவி	70
அவனிவனாய்	92	ஓட்டற்று	29
அவனேயவனி	88	கடலலைத்தே	90
அவிழ்ந்ததுணி	53	கண்டத்தைக்	8
அறிவறிவாய்	32	கண்ணப்ப	52
அன்றிவரு	35	கண்ணுங்கருத்	48
அன்றுமுதலா	9	கல்லிற்கம	50
அன்பேயென்	55	காண்கின்ற	27
ஆகமங்கள்	5	குற்றமறுத்	95
ஆக்கப்படாத	26	கொண்டதொ	24
ஆக்கியொரு	23	கொல்கரியி	71
ஆதனமு	67	சாத்திரத்தை	6
ஆதாரயோக	22	சாம்பொழுது	39
ஆதியையர்ச்	17	சார்புணர்ந்து	34
ஆளுடையா	96	சிந்தையிலு	100
ஆற்றலலை	11	சிவமேசிவ	84
இலக்கணமே	98	சிவனெனவே	91
இப்பொருள்	62	சிவன்முதலே	64
இன்றிங்கசே	42	சுரந்ததிரு	54
இன்றிச்சமய	65	செத்தாரே	47
இன்றுதானீ	89	செய்தற்கரிய	61
இன்றுபசுவின்	7	செய்யாச்செய	59
ஈருகியங்கே	86	செய்யிலுகுத்	20
உடம்புடைய	76	செய்யுஞ்செய	21
உணராதே	30	தம்மிற்சிவ	44
உண்டெனி	36	தம்மிற்றலை	2
உள்ளமுத	14	தன்னைப்பெறு	45
உள்ளும்புறம்	51	தாமடங்க	68
உன்னுதரத்தே	87	தாரத்தோ	80
எத்தனையோ	38	துரியங்	69
ல்லாரறி	56	துன்பமா	46

துங்கனரைத்	13	பொன்னிற	79
தூலத்தடுத்த	97	மன்னனரு	75
தூலவுடம்	37	முத்திமுதற்	93
நங்கையினு	78	மெல்வினையே	16
நல்லசிவ	10	மோகமறுத்	72
நின்றபடி	83	யாதேனுங்	82
பற்றினுட்	31	வரங்கடருஞ்	18
பாதகமென்று	19	வானகமு	49
பாய்பரியோன்	73	வித்துமத	57
பாலைநெய்தல்	12	விரிந்துங்	66
பேசாமை	28	வீட்டிலேசெ	63
பேரின்ப	77	வேண்டுங்கா	40

